

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

True love never dies.

Midnight Valentine

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

- [Sonsöz](#)
- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23](#)
- [Bölüm 24](#)
- [Bölüm 25](#)
- [Bölüm 26](#)
- [Bölüm 27](#)
- [Bölüm 28](#)
- [Bölüm 29](#)
- [Bölüm 30](#)
- [Teşekkür](#)

- [Yazar Hakkında](#)
- [J.T. Geissinger](#) tarafından [da](#) yazılmıştır.

GECE YARISI SEVGİLİSİ

J.T. GEISSINGER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Telif hakkı© 2018 by J.T. Geissinger, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

www.jtgeissinger.com

ISBN-13: 978-0-9969358-3-8

Kapak tasarımı: Najla Qamber

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

[Vellum ile oluşturuldu](#)

Jay'e, benim gerçek kuzeyime

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[J.T. Geissinger](#) tarafından [da](#) yazılmıştır.

Mezarımın başında durup
ağlamayın, ben orada değilim. Ben
uyumuyorum.
Ben esen binlerce rüzgarım. Ben
karda parlayan elmasım.
Ben olgunlaşmış tahılın üzerindeki
güneş ışığıyım. Ben nazik sonbahar
yağmuruyum.
Sabahın sessizliğinde uyandığımda, Ben
hızlı yükseliş telaşıyım
Daire çizerek uçan sessiz kuşların.
Ben geceleri parlayan yumuşak
yıldızlar gibiyim. Mezarımın başında
durup ağlama;
Ben orada değilim. Ben ölmedim.

~ Mary Elizabeth Frye

"Reenkarnasyona inanır mısınız?"

"Megan. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Ve bana hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap vermedin. Açıkça ortaya çıkıp öyle ya da böyle deseniz ölmezsiniz."

"Önemli olan neye ve neden inandığınızdır."

Son iki yıldır her Perşembe elli dakika boyunca uzandığım rahatsız deri koltuktan kalkıp Dr. Singer'a bakıyorum. 1950'lerden kalma bir mühendis edasıyla yakışıklıydı, küt kesilmiş gümüş rengi saçları, boynuz çerçeveli gözlükleri, klasik beyaz düğmeli gömleği vardı. İlk ziyaretimizin on dakikası içinde ona güvenebileceğimi biliyordum, daha önce ziyaret ettiğim diğer tüm terapistlere yalan söylediğim gibi ona da yalan söyleyeceğimi biliyordum.

Yüksek sesle söylenemeyecek kadar acı gerçekler vardır. Bazı iblisler sonsuza dek karanlıkta çürümeye bırakılmalıdır.

"Bu son seansımız, Dr. Singer. Bu da bana yardım etmek için son şansınız demek."

Tarafsız bir ifade takınmak için eğitilmiş olmasına rağmen, gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Sana yardım etmediğimi mi düşünüyorsun, Megan?"

Tabii ki yapmadın. Ama parçalanmış tüm parçalarımın bir araya gelememesi onun suçu değil, bu yüzden gülümseyip güzel bir şey söylüyorum. "Sen sahip olduğum en iyi terapistsin."

Beni inceliyor. Boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardında, gözleri eski kot renginde, çok fazla hüznü hikâyenin asitle yıkanmasından solmuş. Çok fazla zehirli sır onları kemik renginde ağartmış.

"Oregon'a vardığında Dr. Anders'i arayacak mısın?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Yerleşir yerleşmez."

"Umarım yaparsın. O iyi bir adam. Son derece nitelikli."

"Sen de yüksek vasıflısın. Bak bu bizi nereye getirdi."

Duvardaki saat sessizce ilerlerken birbirimize bakıyoruz. Dışarıda bir yerde bir köpek uluyor. Ses dayanılmaz derecede yalnız.

"Sen zeki bir kadınsın Megan. Kendini adamazsan terapinin asla işe yaramayacağını biliyorsun."

"İki yıldır her hafta hiç aksatmadan buradayım. Bu bağlılıktır."

"Bedenin buradaydı ama zihninin hep başka bir yerdeydi. Hiçbir zaman tamamen açık ve dürüst olmadın. Bana yanıldığımı söyle."

El çantamı yerden alıp omzuma atıyorum ve tüm bunları geride bırakmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum. Beni bekleyen bir kamyonet, başlayacak yeni bir hayat, çöl kumuna gömülecek binlerce hayal var.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Bana reenkarnasyona inanıp inanmadığını söyle, ben de sana doğru bir şey söyleyeyim. Bilmek istediğin her şeyi dürüstçe cevaplayacağım."

Dr. Singer ayağa kalkıyor, tüm o hantal uzuvlarını açıyor ve masasının arkasından çıkıyor. Önümde duruyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Pekâlâ. Geç olsun güç olmasın. Sanırım geç olması hiç olmamasından iyidir." Bir süre düşündükten sonra, "Hayır, reenkarnasyona inanmıyorum. Ya da açıkçası ölümden sonraki hayata. Bence bu hayat olabildiğince iyi, bu yüzden bu hayatı en iyi şekilde değerlendirmek çok önemli. Sorunlarımızla yüzleşmek, onlar üzerinde çalışmak, böylece nihayetinde onlardan kurtulabilir ve sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarabiliriz."

Bu cevaba şaşırmadan başımı sallıyorum. "Tamam. Teşekkürler."

Alışılmadık bir sevgi gösterisiyle ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzüme bakıyor. Yumuşak bir sesle, "Şimdi sorum şu: Neden sana yardım etmeme izin vermedin?" dedi.

Çok içten görünüyor. Bariz samimiyetinden, bana yardım edebilmeyi ne kadar çok istediğinden, hayatın tüm sorunlarının onlar hakkında konuşarak çözülebileceğini düşünen bu insanın iyiliğinden etkilendim.

"Çünkü ne kadar isterseniz isteyin, Dr. Singer, zaten ölmüş olan birine yardım edemezsiniz."

Elini okşuyorum, neden olduğum dehşet ifadesi için üzgünüm, sonra dönüp kapıdan çıkıyorum.

* * *

Phoenix'ten Seaside'a dümdüz giderseniz yirmi iki saatlik bir yol var, ama ben tek trafik ışığı olan bir kasabada geceliyor, ucuz bir motelde oda kiralyor ve yatak örtülerinin üzerine uzanıp, tamamen giyinmiş bir halde, hava aydınlanana kadar tavana bakıyorum. Sonra motele bağlı küçük lokantada üç fincan berbat kahve içiyorum ve yola geri dönüyorum.

Kaliforniya'dan geçen I-5, on sekiz tekerlekli araçlarla dolu uzun, sıkıcı bir otoyol. Kentsel yayılma yerini badem ağaçları ve inek otlaklarına bırakırken bir blues istasyonu dinliyorum. Orta vadilerin inişli çıkışlı tepeleri meşe ağaçlarının sivri silüetleriyle süslü ve uzun otlar yaz güneşinden yanmış kahverengi. Portland'da sola dönüyorum, sonra son varış noktama bir buçuk saat daha var. Seaside'a girdiğimde yorgun ve açlıktan ölüyorum ama garip bir şekilde rahatlamış oluyorum.

Phoenix'te geçireceğim bir gün daha beni uzun zamandır yaşadığım bu uçurumdan kurtarabilirdi.

Emlakçı bana evin anahtarını çoktan göndermişti ama oraya gitmeden önce durup bir şeyler yemeye karar verdim. Başka bir lokantaya giriyorum, bu lokanta kır saçlı yaşlı çiftlerle dolu ve bir adam arka tarafa yakın bir masada tek başına oturmuş, pencereden hafifçe yağın akşam yağmuruna bakıyor.

Otururken bile cüssesi belli oluyor. Geniş omuzları siyah yağmurluğunun dikişlerini zorluyor. Elleri, sarılı oldukları seramik kupayı gölgede bırakıyor. Oturmak için kendini kabin ile masa arasına sıkıştırmak zorunda kalmış gibi görünüyor.

Ancak gerçekten göze çarpan cüssesi değil. Ondan yayılan tehditkâr *uzak durma* havası, kambur duruşu, yağmurluğunun kapüşonunun yüzüne koyu gölgeler düşürmesi. Sanki kimsenin ona bakmasını istemiyormuş gibi.

Sanki saklanıyormuş gibi.

"Sana ne getireyim tatlım?"

Tezgâhın arkasında duran garson kızın elinde bir sürahi kahve var. Altmış yaşlarında, tombul ve kırmızı yanaklı, eski dostlarmışız gibi gülümsüyor. Taburelerden birine oturuyorum ve el çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Şu kahveden biraz alayım lütfen. Yanında da ekstra pastırmalı Denver omleti."

Akşam yemeğinde omlet istememi tuhaf bulsa da bundan bahsetmiyor. Sadece başını sallıyor ve bana bir fincan kahve doldurur, sonra da

Sağa dön.

O mutfağa girdiğinde kahvemi yudumlayarak etrafa bakıyorum. Arabayla gelirken kasabayı iyi göremeyecek kadar karanlıktı ama detayları ezberleyecek kadar uzun süre çalışmıştım.

Seaside, Oregon, sörf molalarıyla bilinen bir plajı ve 1920'lerden kalma bir atari salonu ile eski moda bir atlıkarıncası olan küçük bir tatil kentidir. Nüfusu altı binin biraz üzerinde, Phoenix'i dolduran bir buçuk milyondan çok farklı. Burada hava da farklıdır, taze ve canlandırıcıdır, acımasız çöl güneşinin kavurduğu duman ve taş yerine tuz ve çam kokusuyla doludur.

Umarım burada her şey farklı olur. Umarım tüm kabuslarımı geride bırakabilirim.

Evde yapılması gereken işleri düşünerek kahvemi içiyor ve Cass'in burası hakkında ne söyleyeceğini merak etmemeye çalışarak konuşmalara kulak misafiri oluyorum. Heyecandan taburesinden nasıl zıplayacağını.

Rahatsız olduğumu fark edene kadar birkaç dakika geçti.

Hissettiğim duygunun yoğunluğuna şaşırarak etrafıma bakıyorum. Müşterilerin hiçbiri bana bakmıyor. Müzik neşeli, lokantanın içi temiz ve aydınlık ve her şey normal görünüyor. Hatta sıkıcı.

O zaman neden ensemdaki deri sürünüyor?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve nedenini keşfediyorum. Yağmurluklu adam bana bakıyordu. Hayır, *bakmıyor*, dik dik bakıyor. Bariz bir şekilde düşmanca, sanki onu bir şekilde derinden rahatsız etmişim gibi bana tamamen tiksintiyle bakıyor.

Soğuk, sert ve simsiyah gözleri obsidyen gibi.

Kaşlarımı kaldırıp ona dik dik bakıyorum, çünkü tavır problemi olan pisliklere ayıracak vaktim yok.

"Buyur, tatlım." Kibar garson önüme bir tabak koydu. Dört kişilik bir aileyi doyurabilecek bir omletle dolup taşıyor, üzerine de dağınık bir yığın patates kızartması.

" canına. Ne kadar çok yemek var."

Gülüyor, midesi sallanıyor. "Porsiyonlar konusunda sizi uyarmalıydım. Cal -kocam- aşçıdır ve insanların paralarının karşılığını fazlasıyla aldıklarını hissederek ayrılmalarını ister."

"Cal'a söyle, bu omletin fiyatını on dolar artırabilirsin ve ben yine de paramın karşılığını fazlasıyla aldığımı hissederim." Kocaman, kabarık tümseği dürtüyorum

çatalımla. "Bu şeyin içinde kaç tane yumurta var ki?"

Kıkırdıyor. "Kim bilir. Yıllar önce tariflere uymasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Umarım beğenirsin, tatlım."

"Eminim yaparım, teşekkürler."

Bir gülümseme paylaşıyoruz, o birinin kahvesini doldurmak için tezgâhtan aşağı iniyor ve ben de yemeğe dalıyorum. Ben pek nazik bir yiyici sayılmam, bu yüzden birkaç dakika içinde omletin çoğunu bitirmiş ve devasa patates kızartması yığnında bir çentik açmaya başlamıştım. Tam çatalı ağzıma götürüyordum ki, o garip his beni tekrar ele geçirdi. Kollarımdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor ve kulaklarım parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi yanıyor.

Çatalımı yere bıraktım, dişlerimi sıktım ve omzumun üzerinden baktım.

Moody Raincoat Guy, kabinden fırlayıp ateş açacakmış gibi bir ifadeyle bana bakıyor.

Ama benim hakkımda bilmediği şey, garip ya da potansiyel olarak tehlikeli durumlarla karşılaştığında pısıriklaşan bir kız olmadığım. Ben dişlerini gösterip hırlayan bir kıyım.

Onun yakıcı bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Bir sorunun mu var?"

Kahve fincanını tutuşu parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılaşıyor. Yutkunuyor, çenesindeki bir kas esniyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Omlet nasıl olmuş, tatlım?"

Garsona dönmeden önce Moody Raincoat'un nefret dolu bakışlarını bir süre daha üzerimde tutuyorum. "İnanılmaz. İki gün boyunca yemek yemek zorunda kalmayacağım. Aslında, onu geç. Limonlu turtanız var mı?"

Arkamdan, küçük bir kabini hızla boşaltmaya çalışan iri bir adamın kusursuz sesi geliyor. Bir sürü tıkırtı ve gümbürtü, muşamba zeminde lastik taban gıcırtısı ve bir öfke sesi. Sonra rüzgârı ve ormanın kokusunu peşinde sürükleyerek hızla geçip gidiyor. Ön kapının ziline çaldığını duyuyorum, sonra kapı sarsıcı bir sesle çarparak kapanıyor. Çarpmanın şiddetiyle bütün pencereler sarsılıyor. Evdeki tüm camların kırılmamasına şaşıyorum.

Omzumun üzerinden bakan garson kız başını sallıyor ve iç çekiyor.

"Gerçekten çok çekici biri," diyorum sertçe.

"Eskiden öyleydi." Sesi hüznle karışık, bu da merakımı uyandırıyor.

"Onu tanıyor musun?"

Kibar yeşil gözleri hüznlendi. "Onu çocukluğundan beri tanırım. Bu kasabadaki herkes onu tanır. Hayatı boyunca burada yaşadı. Lisede futbol takımının kaptanı, balo kralı, kasabanın en güzel kızıyla nişanlı. Herkes onu severdi. Buralarda çok popüler olduğu için adaylığı bile konuşuluyordu. Sonra kaza oldu ve o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı."

"Kaza" kelimesinden bahsedildiğinde üzerime soğuk bir korku perdesi çöküyor. Ağzım kuruduğu için dudaklarımı ıslatmak zorunda kalıyorum.

Garson kız kötü enerji bulutunu dağıtmak istercesine elini yüzünün önünde sallıyor. "Kusura bakmayın, Cal bana hep dedikodu yapmamamı söyler. Dur sana şu turtayı getireyim." Kısa bir süre sonra turtayla geri geliyor ve kahvemi dolduruyor. "Buraya tatile mi geldin?"

"Hayır. Ben taşınıyorum."

"Gerçekten mi? Bu çok heyecan verici! Çok fazla kalıcı nakil yapmıyoruz. Yılın bu zamanında Seaside'daki çoğu kişi turisttir. Sen ?" "Phoenix."

Etkilenmiş görünüyor. "Oh, büyük şehir. Ben asla bu büyük bir şehirde yaşayamazdım." Parmağımdaki alyansı fark ediyor ve parlıyor. "Buraya kocanla mı geldin?"

Bu kelime eskisi kadar acıtmıyor. Koca, evlilik, çocuklar gibi her türlü kelimenin üzerinde nasırlaştım. Aşk gibi.

"Kocam birkaç yıl önce vefat etti."

Garson kız elini kalbinin üzerine koyar. "Ah, tatlım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Gerçekten öyle olduğunu söyleyebilirim. Pek çok insan kibarlık refleksiyle bu sözleri söyler ama içten değildir ama bu güler yüzlü garson o insanlardan biri değil. "Teşekkür ederim."

"Yakınlarda ailen var mı? Portland'da belki?"

"Hayır."

"İş o zaman?"

Neden buraya, Smallsville, ABD'ye taşınmaya karar verdiğimi merak ediyor. Cevabım duygusuzlaştığım şeylerden biri değil, bu yüzden neşeli bir gülümsemeyle yarım bir gerçekle devam ediyorum.

"Bir bakıma, sanırım, yine de beni bekleyen bir işim yok. Daha çok bir iş yapacağım gibi." Kaşlarını şaşkınlıkla çatınca ekliyorum: "Buttercup Inn'i satın aldım."

Herkesin başını döndüren heyecanlı bir çığlık atıyor. Omzunun üzerinden mutfğa doğru bağılıyor, "Cal! Bu güzel küçük kız Buttercup'ı satın aldı!"

Otuz iki yaşında bir kız pek sayılmaz ve ben de ne boy ne de kişilik olarak hiçbir zaman küçük olmadım, ama o bana dönüyor, gülümsüyor ve ben kim oluyorum da bu sinir bozucu ayrıntılarla onun şenliğine gölge düşürüyorum?

"Bu harika bir haber, tatlım! Satıldığını hiç bilmiyordum! Orası sekiz yıldır mı satılıktı?"

"göre on."

"Suzie Martin," dedi garson kız başını sallayarak. "Affedersiniz, *Suzanne*." Gözlerini deviriyor. "Anaokulunda altına işerken tanıdığın birine gerçek ismiyle hitap etmek zor. Öğrenirse derimi yüzer."

Bana sert bir bakış attığında, ağzımın üzerine bir fermuar hareketi yapıyorum. "Dudaklarım mühürlü."

"Ben Jean, bu arada. Jean McCorkle. Seaside'a hoş geldiniz." Elini uzattı.

"Megan Dunn." El sıkışıyoruz ve sanki bir şeye karar verilmiş gibi hissediyoruz.

Sonra Jean'in çilli yüzü alaycı bir gülümsemeyle kırışır. "Moral bozmak istemem tatlım ama umarım derin bir cebe ve inşaat geçmişine sahibsindir. Buttercup biraz dağınık."

"Dağınıklık" yetersiz bir ifade. Yeni bir çatı, yeni sıhhi tesisat, yeni pencereler, küf iyileştirme, çevre düzenlemesi, sıva yama, boyama, yeni zeminler ve elektrik işleri gerekiyor. Yani temelde her şey. 1900'lerin sonlarında inşa edilmiş, karakter ve tuhaflıklarla dolu, oda-kahvaltı olarak imarlı ve mutfak yangını olana kadar öyle işletilen bir Viktorya dönemi. Önceki sahibinin tamir ettirecek parası yoktu, o da bunun yerine satılığa çıkardı. On yıl boyunca orada, deniz havasında çürümeye bırakılmış.

"Evet, çok iş gerekiyor ama projeyi dört gözle bekliyorum. Suzanne bana bölgedeki en iyi müteahhidin adını verdi. Yarın onu arayacağım, mekanı inceleyip nelere öncelik vermem gerektiğine dair bir edinir edinmez. Umarım yakında gelip bana bir fiyat vermek için zamanı . İşe başlamak için sabırsızlanıyorum."

Jean gözlerini kırıştırır. "Eminim zamanı olacaktır. Gerçi bunu isteyeceğinden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir motorun gürültüsü ve yüksek bir geri tepme sesi omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Caddenin karşısındaki kaldırımda, yağmurlu gecede, Moody Raincoat Guy bir helikopterin üzerinde oturuyor, sanki bir başlangıç bayrağının düşmesini gibi agresif bir şekilde devir yapıyor. Bir kükremeye yola koyuluyor, lastiklerden su fişkırıyor, yağmurluğunun kapüşonu rüzgârın şiddetiyle omuzlarına doğru savruluyor.

Jean, "Demek istediğim, bölgedeki en iyi müteahhitte zaten tanışmışsın tatlım ve görünüşe bakılırsa ondan hoşlanmamışsın." diyor.

Ona şaşkın bir bakış gönderdiğimde, çenesiyle pencerelere doğru işaret ediyor ve kükreyen bir motor sesi, yağmurun davul sesi tarafından yutulana kadar uzaklarda kayboluyor.

Kalbim sıkışıyor. "Müteahhit o *mu*?"

Özür dileyerek bir omzunu kaldırıyor. "Portland'dan gelecek başka adamlar da var, ama çok daha pahalılar ve dürüst olmak gerekirse, yaptıkları iş Theo'nun yapabildiklerinin yanından bile geçmiyor. Biraz itici olduğunu kabul ediyorum ama konuşmamasını aşabilirsiniz, gerçekten en iyisi o."

Surat asmanın ayıp olduğunu düşünsem de, yüzüm düzenli olarak protokolü bozuyor ve şimdi olduğu gibi bazı ilginç şekillere giriyor. "Konuşmuyor' mu? Dilsiz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yani konuşmuyor." "Sağır mı?"

"Hayır."

"Yani konuşabiliyor ama konuşmamayı mı tercih ediyor?"

Jean bu durumla ilgili yapabileceği bir şey olmasını diler gibi iç geçirir. "Dürüst olmak gerekirse tatlım, sorunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kazadan önce gayet iyi konuşuyordu ama kazadan sonra bir daha hiç konuşmadı. Belki fiziksel, belki de zihinsel, kim bilir. Emin olduğum tek şey duyabildiği, insanların ne dediğini anladığı, sadece asla cevap vermediği. Bu yüzden onu işe alırsanız bunu beklemeyin."

Bu daha iyi olmaya devam ediyor. "O benimle konuşmazsa ben onunla nasıl iletişim kuracağım?"

"Ona ne istediğinizi söyleyin, o da yapsın. Soruları olursa, yanında taşıdığı küçük bir deftere yazıyor."

Bunu sanki tamamen normal, standart bir iş yapma yöntemiymiş gibi söylüyor. Tabağımı itiyorum, peçetemle ağzımı siliyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Teşekkürler, ama sanırım Portland'daki adamları deneyeceğim. Suzanne'dan bilgi alırım."

"Pekala, tatlım. Keyfin bilir. Başka bir şey ister misin, yoksa hesabı getireyim mi?"

"Sadece hesap, Jean, lütfen."

Beni dalgın dalgın yağmurlu geceye bakarken bırakarak uzaklaştı, Moody Raincoat Guy'ı düşündüm, eski yerel harika çocuk, bir kuyunun dibindeki gece yarısı gibi gözleri olan dilsiz, öfkeli lokanta patronuna dönüştü.

Acaba onun kalbi de hayaletlerle mi dolu?

Nakliyeciler ertesi sabah erkenden geldi ve ben de günün geri kalanında kutuları ayırmak ve evdeki eşyaları düzenlemekle meşgul oldum. Her zamanki gibi zar zor uyudum, arabada yanımda getirdiğim havalı yatakta dönüp durdum.

Dalgaların kırılma sesi hayal ettiğim kadar rahatlatıcı değil.

Buttercup Inn, okyanus kenarındaki büyük bir kum tepesinin üzerinde yer alıyor. Eski Viktorya dönemi yapısı eskiden ne renktiye, şimdi kirli bir griye bürünmüş. Pencerelerin kenarları tuz tabakasıyla kaplı ve her şey deniz ve kum kokuyor.

Ve küf. İncelemede hastalığa neden olabilen zehirli siyah küf görülmedi, ancak çeşitli duvarlar küfün tüylü yeşil versiyonu tarafından kolonize edildi ve bodrum kapısını açtığımda koku o kadar güçlüydü ki hemen kapattım.

Muhtemelen Suzanne'ın tavsiyesine uyup Buttercup'ta çalışmalar sürerken bir ev kiralamalıyım ama tavsiyelere uyma konusunda hiç iyi olmadım. Bu harap haldeki eski han, bakımsızlığına rağmen evim gibi hissettiriyor.

İkimiz de harap durumdayız. İçimizdeki yapılrken birbirimize arkadaşlık edebiliriz.

Handa altı konuk odası ve üst katta kendi etrafını saran balkonu olan daha büyük bir ana süit bulunmaktadır. Neyse ki ana oda en iyi durumda olanı. Yaşanabilir hale getirmek için sadece paspaslanması ve banyo tezgahının biraz ovulması gerekiyor. Büyük, pençe ayaklı bir porselen küvet banyoya hakim. Musluktan su akıttığımda paslı kahverengi çıkıyor ama birkaç dakika içinde berraklaşıyor. Şanslıyım çünkü nefes almayı sevdiğim gibi banyo yapmayı da seviyorum.

Banyoyu sonraya bırakmaya karar veriyorum ve Suzanne'ı müteahhitler için arıyorum. İlk zil sesinde açtı.

"Alo?"

"Hey, Suzanne, ben Megan Dunn."

"Selam, Megan! Sağ salim geldin mi?"

"Evet. Dün gece geldim."

"Yolculuk nasıldı?"

Aklıma benzin istasyonları ve kötü kahve geliyor, on sekiz tekerlekli kamyonların arka kapılarına bakarak geçirdiğim sonsuz saatler geliyor. "Uzun."

"Evet, çok uzun bir yol. Ama gelebilmene sevindim. Sorun olmazsa, daha sonra geleceğim. Senin için küçük bir şeyim var."

Emlakçılar ve onların yeni eve taşınma hediyeleri. Bana güzel bir şey almış olsa iyi olur, çünkü Buttercup'ın ihtiyacı olan tüm onarımlar için iyi bir anlaşma yapmış olsam da, iki dönümlük sahil arazisi hala ucuz değil.

"Elbette, burada olacağım. İstedğin zaman gel. Bahsettiğiniz Portland'daki diğer müteahhitlerin numaralarını almak için aramıştım ama daha uygunsa onları da getirebilirsiniz."

Kısa bir duraksamanın ardından. "Theo müsait değil miydi?" "Bilmiyorum. Onu aramadım."

"Neden olmasın?"

"Gelirken Cal's Diner'da durdum ve o oradaydı, mekandaki tüm mutluluğu bir kara delik gibi emiyordu. Ne kadar iyi bir müteahhit olursa olsun, pisliklere karşı alerjim var."

Suzanne'ın sesi savunmaya geçer. "O bir pislik değil. Sadece... çok şey yaşadı."

Neden bir kadın çok şey yaşadığında, sahte gülümsemeler ve sert bir omurga ile bunu zarif bir şekilde halletmesi beklenirken, bir erkek çok şey yaşadığında, öfke nöbeti geçiren dev bir bebek gibi ortalıkta fırtınalar koparmasına izin verilir?

"Herkes çok şey yaşadı," diyorum Suzanne'a, sesim düz. "Otuzuna kadar gelebildiysen, hayatının geri kalanında bir terapisti işinde tutmaya yetecek kadar duygusal yaran var demektir. Bu, etrafta dolaşıp yabancılara kafalarını koparmak istiyormuş gibi bakmanın bahanesi olamaz."

Sesi şaşkınlıkla yükseliyor. "Sana ters *ters* mi *baktı*?"

"Şöyle söyleyeyim: Eğer adamın elinde elektrikli testere olsaydı, vücudumun birkaç parçası eksik olurdu."

"Yanlış anlamış olmalısınız. Demek istediğim, arkadaş canlısı diyebileceğimiz biri değil ama daha önce onun göz kamaştırıcı bir pislik olarak tanımlandığını hiç duymamıştım. Tüm projeleriyle çok yakından ilgilenir, her şeyi baştan sona denetler ve tamamen güvenilir ve güvenilirdir. Onu tüm müşterilerime tavsiye ediyorum ve hiç şikayet duymadım."

"Harika, demek sadece ben varım. Onu aramamam için bir sebep daha. Sonra görüşürüz."

Cevap veremeden telefonu kapatıyorum, çünkü bu Theo, Moody Raincoat Guy'in daha fazla savunmasının geleceğini ve bunları dinledikçe daha da sinirleneceğimi biliyorum.

Ben somurtkanlığın çekici olduğunu düşünen bir kadın değilim. Aşk romanlarındaki tüm bu alfa delikanlılar, kadınlara kötü davranışların çekici olduğu gibi yanlış bir fikir verdi. Ayrıca telefonda konuşmaktan da nefret ediyorum, ki bunu inatla hatırlamayı reddediyorum, ta ki bir konuşmanın ortasında neden mesaj göndermediğimi düşünene kadar.

Temizlik ve düzenleme işine geri dönüyor, kutuları boşaltıyor ve önümdeki dağ gibi işi bitirmeye çalışıyorum. Suzanne'ın adımı çağıran sesini duyduğumda saat altı olmuştu ve güneş okyanusun üzerinden batıyordu.

Muhteşem bir manzara. Ebeveyn yatak odasının ortasında denize bakıyorum, devasa turuncu top ve sudaki ışıltılı yansıması karşısında neredeyse kör oluyorum. Tek bir şeyi bile tamir etmemiş olsam bile, sadece bu bile evin fiyatına değebilir. Phoenix'te doğup büyüdüm ama okyanus üzerinde gün batımını hiç görmedim. Bunu garip bir şekilde dokunaklı buluyorum.

Cass buna bayılırdı.

"Megan? İçeride misin?"

Balkona açılan cam kapılara doğru ilerliyorum, kapıları açıyorum ve kenarından bakıyorum. Suzanne aşağıdaki tuğla avluda duruyor, boynunu bükmüş ve bir eliyle gözlerini kapatmış bana bakıyor. Rüzgâr, koyu renk saçlarını yüzünün etrafına savuruyor. El sallıyor.

"Oh, merhaba! Kapı ziliniz çalışmıyor!" "Hemen geliyorum."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve arka verandaya yöneliyorum. Kocaman, ev kadar geniş ve sahile doğru mükemmel bir manzarası var. Bir tarafta, bir daire şeklinde bir araya getirilmiş büyük taş parçalarından yapılmış ateş çukuru var, yarım düzine eski Adirondack sandalyesi ile çevrili, hava çok yıpranmış görünüyor, moloz yığınlarına çökmediklerine inanamıyorum.

Fransız kapılarını açıp Suzanne'a içeri girmesi için el sallıyorum. "İçeri gel."

Engeli tuğlalarda bileğini burkmamaya dikkat ederek avluda ilerliyor. Beni ziyaret etmek için neden yüksek topuklu ayakkabılar, kısa bir etek ve neredeyse göbeğine kadar açık bir bluz giydiği, cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru.

Cass, kadınlar bana sık sık asıldıkları için lezbiyen mıknatısı olduğumu söyleyerek benimle dalga geçirdi. Ben de ona bunun lezbiyenlerin iyi bir zevke sahip olmalarından kaynaklandığını söyledim. Sonra yüksek sesle onu sevimli bulabilecek bir lezbiyen bulup bulamayacağımı merak ederdi ve ben de yüksek sesle bir cesetten kurtulmanın en iyi yolunun ne olduğunu merak ederdim.

Anlaşıldığı üzere, ölü yakma.

Bir daha asla şaka yapmayacağım şeylerin listesi neredeyse arkamda bıraktığım gözyaşı izleri kadar uzun.

"Dışarıda hava gittikçe sertleşiyor! Yazın sonunu gerçekten hissedebilirsiniz!" Suzanne soğuk bir rüzgârla odaya giriyor, saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve gülüyor. Benim yaşlarımda, küstah bir şekilde çekici, parfüm sıkkan ve o gittikten uzun süre sonra bile odayı terk etmeyen kadınlardan biri. Kapıları arkasından kapatıyorum ve kollarındaki market poşetini işaret ediyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ağır değil. Sadece bir şişe şarap ve senin için yaptığım küçük bir şey." Boş oturma odasına baktı. "Nakliyeciler hala gelmedi mi?"

"Bu sabah geldiler ama gördüğünüz gibi yanımda pek bir şey getirmedim. Çoğunlukla kıyafetlerim ve kitaplarım, biraz da yatak odası eşyası."

Kafası karışmış gibi görüldüğünde açıklamak zorunda hissediyorum. "Phoenix'teki evim çok güneybatılıydı, bir sürü sığır derisi ve deri vardı. Hiçbiri buraya uymaz. Viktorya döneminin tüm havalı karakterini koruyarak ama çağdaş dokunuşlarla güncelleyerek modern-Viktorya karışımı bir hava yaratması için bir iç mimar tutmayı planlıyorum."

Suzanne etkilenmiş görünüyor. "Kulağa harika geliyor, Megan. Tavsiyeye ihtiyacın olursa seni görüştürebileceğim birkaç harika tasarımcı var."

"Evet, bu harika olur. Neden mutfığa gitmiyoruz? En azından orada düz bir yüzey var."

Ben önden gidiyorum, Suzanne da onu takip ediyor, topukları ahşap zeminde boş boş tıkırdıyor.

Ev, iki kat yükselen ve ayrıntılı bir kavisli merdiveni vurgulayan merkezi bir rotunda etrafında inşa edilmiştir. Boş misafir odasını, müzik odasını, salonu ve misafir yatak odalarını geçip mutfığa varıyoruz. Evin geri kalanı gibi, büyük ve havadar. Evin geri kalanından farklı olarak, pencerelerin hepsi tahtalarla kapatılmış ve üzerleri bir muşamba ile örtülmüş.

hava şartlarından korumak için dışarıda. Yangının izleri hâlâ duruyor: tavana kurum yapışmış, siyah-beyaz kareli zeminde yanık izleri var.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor Megan, hasarı incelerken. "Temizlik ekibimin siz gelmeden önce buraya gelmesi gerekiyordu!"

"Biri dışarı çıkmış olmalı, çünkü yerler süpürülmüş ve tırabzanların tozu alınmış. Ve hiçbir yerde örümcek ağı yok."

Omuzlarını oynatarak dramatik bir şekilde titriyor. "Ah, bana örümcek ağlarından . Örümcekler ödümü koparıyor."

Gülümsemek zorundayım. Eskiden ben de örümceklerden korkardım, ta ki endişelenmem gereken daha büyük şeyler olana kadar. TSSB araknofobi gibi şeyleri bir perspektife oturtma eğilimindedir. "Söz veriyorum, sana sıçrayacak olanları öldüreceğim."

Etrafta saldırmaya hazırlanan bir yaratık olup olmadığına dikkatle bakan Suzanne, mutfağın ortasındaki büyük mermer adaya yönelir. Çantayı yere bırakır, bir şişe şarap çıkarır ve bir kenara koyar, ardından alüminyum folyoyla kaplı bir tabak çıkarır.

"Sana limonlu turta yaptım. En sevdiğin olduğunu söylemiştin."

Çok duygulandım. Bu detayı hatırladığına inanamıyorum. Bunu aylar önce, ev emanete verilmeden önce yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde konuşmuş olmalıyız.

"Çok . Ben de yarı ölü bir bitki bekliyordum."

Elini kalçasına dayamış, küstah ve alaycı bir tavırla. "Yarı ölü bitki olayını *asla* yapmadığımı bilmeni isterim. Ben klas bir kıyım. Genellikle yarı ölü bir çiçek aranjmanı olur."

Şarabın üzerindeki etiketi fark edip neredeyse kalp krizi geçirene kadar gülümsüyoruz. "Suzanne, bu *çok* iyi bir Burgundy şişesi."

Tanıdığıma memnun oldu. Sırtışı kulaktan kulağa yayıldı. "Tanrıya şükür şaraptan anlıyorsun, çünkü güzel bir şeyler almak için Portland'a gitmem gerekti. Şarap dükkanındaki adama burası için ne kadar ödediğini söylediğinde beni arka tarafa, iyi malların kilitli bir kapının ardında tutulduğu yere yönlendirdi."

Şişeyi elime alıyorum, başparmağımı Château Corton Grancey'nin etiketinde gezdiriyorum, gözlerimde su birikmeye başladığı için gözlerimi kırıştırıyorum. "Bu, kocamla her yıl yıldönümümüzde içtiğimiz şaraptı," diye mırıldanıyorum, Cass'in anılarıyla dolup taşarak. "Balayımız için Fransa'ya gitmiştik ve bir öğleden sonra bir köy yolunun kenarında yaşlı bir adam bulduk. Bisikletten düşmüş ve dizini incitmişti.

onu evine bıraktık. Meğer evi inanılmaz bir şarap imalathanesiymiş; Burgundy'de iki yüz yılı aşkın süredir şarap üreten bir ailenin reisiymiş. Ailesiyle birlikte akşam yemeğine kalmamızı sağladı ve bize bunu ikram etti."

Durmak zorundayım çünkü boğazım içindeki yumrunun etrafında kapandı.

Beş yıl sonra, bu hala oluyor. Bir şey bana onu hatırlatacak ve aniden kahkahasını duyacağım, kollarını etrafımda hissedeceğim, kullanmayı sevdiği sabunun kokusunu alacağım, duştan sonra hala teninde kalan koku ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi olacak. Bıçak tekrar göğsüme saplanıyor. Kalbim bir kez daha kanıyor.

Cass'i kaybettiğim günden beri binlerce kez öldüm. İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyler ama bu bir yalan. Keder kronik bir hastalıktır. Acı gelmeye devam eder.

Suzanne korkunç bir hata yaptığından eminmiş gibi bir sesle, "Bunun olma ihtimali nedir?" soruyor.

"Hayır, bu harika." Onun gözleriyle buluştum. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu çok özel bir hediye, turtalarınız da öyle. Bu akşam yemekte ikisini birlikte yiyeceğim."

Neşeli olmaya çalışıyordum ama Suzanne şehirdeki ikinci gecemde tek başıma turta yiyip şarap içtiğim düşüncesiyle dehşete düşmüş . Kolumu tuttu.

"Neden bu gece benimle gelmiyorsun? Arkadaşlarım yazın son günü şerefine yıllık kokteyl partilerini veriyorlar. Ben de tam oraya gidiyordum ki uğradım."

Demek topuklu ayakkabı ve kısa eteğin sebebi buydu. Başka bir gariplik yaşamayacağım için rahatladım. *Çok çekicisin, ama kızların konuşması benim geleceğimde yok.*

"Bu şekilde içeri dalamazdım-"

"Hayır, hayır, bu çok sıradan bir şey ve sizinle tanışmak istediklerini biliyorum. Herkes Buttercup'ı satın alan kadını merak ediyor. Birkaç kişiyle tanışman için iyi bir yol olacak!"

Yeni insanlarla tanışmaktan bahsettiğimde, Suzanne çabalarını daha da enerjik bir şekilde yeniliyor.

"Uzun süre kalamayacak kadar yorgunsanız birkaç dakikalığına uğrayabilirsiniz, ben de size etrafı tanıtabilirim-oh! İnşaat müfettişi de orada olacak! Burası için almanız gereken tüm izinler için iyi bir adam olmasının yanı sıra gerçekten de çok tatlı biri."

Burnumu kırıştırdığımda, "*Çok şirin.*" diye ısrar ediyor.

"Bana inşaat müfettişini ayarlamaya çalışmayacağına söz verirken giderim." Birkaç isim daha söyleyecekmiş gibi görüldüğünde, "Ya da başka biriyle!" diye uyarıyorum.

Surat asıyor, ama lanet olsun ki bunu başaramıyor. Genelde yetişkin kadınların iki yaşındaki çocuklar gibi surat asması bende birinin boğazına yumruk atma isteği uyandırır.

". Sana kimseyi ayarlamaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Bu gece."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğinde, Suzanne ile ileride onun bana bekar erkekleri itelemekteki ısrarı ve benim de söz konusu erkeklerle ilgilenmemekteki ısrarım konusunda sorunlar yaşayacağımızı görebiliyorum. Daha sonra onu boğmak istediğimde uğraşmaktansa şimdi uğraşmak daha iyi.

Phoenix'te geride bıraktığım arkadaşlarımla bunu yaşadım. İnsanlar ölen kocanızı unutmanız için size en fazla bir yıl verirler, sonra da konfeti gibi erkekleri üzerinize atmaya başlarlar. Genç dullar insanları tedirgin eder.

"Suzanne, çok iyi bir insana benziyorsun ve umarım arkadaş oluruz. Ama eğer bana birini ayarlamaya kalkarsan, Buttercup Inn için benden sadece yüzde iki komisyon aldığına dair bir dedikodu başlatırım."

Daralmış gözlerle yüzümü inceliyor. Ben irkilmeyince, "Bunun bu şehirde ne kadar hızlı yayılacağı hakkında bir fikrin var mı? Tüm eski müşterilerim onlardan daha fazla ücret talep ettiğim için kızar ve yeni müşteriler indirim bekler!"

"Evet, küçük kasabalar acı verir, değil mi?" "Sana inanmıyorum. Blöf yapıyorsun."

Bir omzumu kaldırıyorum, kayıtsızca. " öğrenmenin tek bir yolu var."

Suzanne bir kez daha surat asana kadar süren bir bakışmaya girişiyoruz.

"Bu kadar kaba olmak için fazla güzelsin."

Alay ediyorum. "Pasif-agresif iltifatlar bende işe yaramaz kızım. Ters iltifatı neredeyse ben icat ettim."

Gözlerini deviriyor ve dramatik bir şekilde iç çekerek ellerini havaya kaldırıyor. Emlak işine girmeden önce üniversitede tiyatro eğitimi alıp almadığını merak ediyorum. Sonra yumuşuyor.

"Tamam. Sana tuzak kurmaya çalışmayacağım. Ama başkası için kefil olamam. Seaside'daki hanımlar çok ısrarcıdır. Bekâr olduğunuzu öğrendiklerinde, sizi başarısız, ağzından soluyan yavrularından biriyle evlendirene kadar rahat etmezler."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Görünüşe göre buradaki flört havuzu kazananlarla dolu."

Dramatik iç çekişlerinden birini daha alıyorum, bu seferkine başını savurması eşlik ediyor. "Portland'a taşınırdım ama orası emlakçılarla dolup taşıyor. Küçük bir gölette büyük bir balık olmayı seviyorum, o gölette ciddi bir ateşli erkek eksikliği olsa bile."

"Peki ya süper sevimli inşaat müfettişi?"

Pratik bir tavırla dönüyor, üzgün görünme nezaketini bile göstermiyor. "Benden bir karış daha kısa. 'Sevimli' dediğimde, 'şu küçük sevimli adama bakın' anlamında söylemiştim."

"Bana göbek deliğimle göz hizamda olan bir adam ayarlayacaktın, değil mi?"

Bir an için ciddi bir yüz ifadesi takınıyor, sonra gülmekten kırılıyor. "Annem bana çok seçici olduğumu ve iyi tarafından bakmam gerektiğini söyleyip duruyor: Yakınlarda bir kokteyl masası olmasaydı içkimi onun kafasına dikebilirdim."

"Vay canına. Sanırım anneni seviyorum."

"Evet, tam bir karakter. Seksen yaşında ve hepimizi bir masanın altında içebilir. Şimdi git bir elbise giy ve biraz ruj sür. Ben arabayla gelirim. Seni arabada beklerim."

Kot pantolonuma ve David Bowie tişörtüme bakıyorum, sonra tekrar Suzanne'a dönüyorum. "Elbisem yok ve kiliseye gitmediğim sürece ruj sürmem. Ki evlendiğimden beri kiliseye adımımı atmadım." Kollarımı kaldırıyorum. "Bu olabildiğince iyi."

Suzanne'ın büzülmüş dudakları tam olarak somurtmuyor, ama *somurtmuyor* da değil. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kaba olmak istemem ama tişörtünde kahve lekeleri, kot pantolonunda kir lekeleri, yanağında kuş pisliği olabilecek bir leke var ve saçın biraz... tuhaf. Yakın zamanda bir köprünün altında yaşamış gibi görünüyorsun."

Biri cümlesine "Kaba olmak istemem" diye başladığında, kaçınılmaz olarak kaba olmak üzeredir. Yorgun olduğum için şanslı, yoksa onu sert bir şekilde itip gökdelen topuklarının üzerinde devrilmesini izlemeye meyilli olurum.

"Eğer bir saatlik hazırlık, tam makyaj ve sütyen olmadan evden çıkmayı reddeden süper kızlardan biriysen, arkadaş olamayız."

Suzanne küçümsememden etkilenmedi. "Aslında ben de o 'süper kızlardan' biriyim çünkü en iyi şekilde görünmeyi seviyorum - bu arada bu bir suç değil. Buna birlikte olmak deniyor ve otuz sekiz çift D'niz varsa,

Sütyensiz evden çıkmak, emniyet kemeri takmadan arabaya binmek gibidir: dikkatsiz, tehlikeli ve başınızı belaya sokabileceğiniz bir şeydir."

Göğüs dekoltesi de tehlikeli ama ne kadar ten göstermeyi sevdiği beni ilgilendirmez. Doğruyu söylemek gerekirse, benim de onunki gibi göğüslerim olsaydı, muhtemelen ben de onları gösterirdim. Oldukça muhteşemler.

Bazen erkekler için üzülüyorum, dünyada en sevdikleri iki şey bir kadının bluzunun açık yakasından onlara gülümserken göz temasını korumaya çalışmak zorunda kalıyorlar.

"Tamam. Sen kazandın. Gidip üstümü değiştireceğim ve saçımı tarayacağım, sadece senin için. Onur duy, çünkü bunu başkası için yapmazdım. Ve bu sözde partide lezzetli kızarmış şeyler olsa iyi olur, yoksa ben ." Mutfaktan çıkıp koridordan merdivenlere doğru ilerliyorum.

seslendi, "Yürüyüp , ben senin aracım!"

Aklıma bu büyüklükteki bir kasabada düzgün taksi hizmeti olmayabileceği geliyor, ama yine de çok sorun olmazdı. Karanlıkta tek başıma uzun yürüyüşler yapmaya alışkınım. Son birkaç yıldır aklımı başımda tutan tek şey bu.

Ebeveyn yatak odasına girdiğimde, sürgülü cam kapının üzerinde daha önce görmediğim bir el izi fark ediyorum. Batan güneşin etkisiyle cama vurmuş, sanki bir hayalet tarafından oraya üflenmiş gibi parlıyor. Bana tuhaf bir şekilde çekici geliyor, bu yüzden daha yakından bakmak için odanın karşısına geçiyorum.

Büyük ve şaşırtıcı derecede detaylı, sanki uzun zaman önce bunu yapan kişi elini parmaklarını açarak oraya bastırmış ve uzun süre kıpırdamadan durup okyanusa bakmış gibi. Sırtlar, çizgiler ve kıvrımlar garip bir şekilde samimi görünüyor. Sanki birinin geride bıraktığı bir ipucuna bakıyormuşum gibi hissediyorum. Zaman içinde tenle işaretlenmiş gizli bir an.

Avucun ortasından geçen yaşam çizgisi, sanki bir kısmı silinmiş gibi tam ortadan ikiye ayrılmıştır.

Elimi kaldırıyorum, parmaklarımı açıyorum ve avucumu camdaki hayalet izinin üzerinde gezdiriyorum. Bir rüzgâr camı salladığında irkilerek nefesimi çekiyorum.

Sonra aptallık ettiğim için kendimi azarlıyor, camdaki izi gömleğimin koluyla siliyor ve parti için hazırlanmaya gidiyorum.

Kişisel görünüşümle ilgili "umurumda değil" yaklaşımını mükemmelleştirdiğim için beş dakikadan kısa bir sürede hazır oluyorum. Suzanne temiz bir kot pantolon ve başka bir Bowie tişörtüyle yeniden ortaya çıktığımı görünce bir kez daha surat asmaya çalışıyor ama ben kaşlarımı kaldırıncı gülümsüyor.

Sadece Star Trek'teki Bay Spock'ın kaşları benden daha fazla tehdit, şüphe ya da küçümseme ile doludur ve bu durumdan büyük gurur duyarım.

Suzanne'ın arkadaşının evine arabayla birkaç dakika daha gittikten sonra parlak ışıklı bir Craftsman'ın garaj yoluna giriyoruz. Beyaz kiremitli mavi bir ev ve ön bahçedeki iki yüksek palmye ağacının gövdelerine sarılmış beyaz ışıklar var.

Suzanne arka koltuktan sarılı bir şişe almak için eğildiğinde, "En azından şarabı taşımama izin ver," diyorum. "İçeri elim boş giremem."

"Şarabı taşımama izin verirsem, içeri elim boş girerim."

"Evet, ama seni zaten tanıyorlar. Bundan kurtulabilirsin. Bunu yaparsam benim görgüsüz bir beleşçi olduğumu düşünecekler."

Yüzünü buruşturup bana bakıyor. "Hep misin?" "Silahsızca dürüst mü? Evet."

"Ben daha çok endişe verici derecede tuhaf bir şey düşünüyordum."

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Ama endişelenmene gerek yok. Ben zararsızım."

Uzun akrilik tırnaklarını direksiyona vuruyor ve başını sallayarak beni süzüyor. "Bir ayı kapanı kadar zararsız olduğunu söyleyebilirim. Seni gördüğünde Mike'ın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Mike kim?"

Gülümsediğinde uyarıyorum, "Yüzde iki, Suzanne. Anlaşmamızı unutma."

"Oh, külotun üzerinde kalsın. Ama sen içeri girdiğinde erkeklerin yarısı ölürse ve diğer yarısı da anında boşanma davası açarsa beni suçlayamazsın. Erkek kötü ve makyajsız halinle bile süper model gibi görünüyorsun, seni sürük. Senden bu kadar çok para kazanmasaydım, senden nefret ederdim."

Bana şarap şişesini uzatıyor ve arabadan iniyor, beni gülümseyerek bırakıyor. Birbirimize oldukça zıt olsak da, bir şekilde Suzanne ve benim iyi anlaşacağımızı düşünüyorum.

Evin ön kapısı Suzanne'ın hızlı vuruşuyla açılıyor, sonra yukarıya, kıvrıcık siyah saçlı ve utangaç bir gülümsemeye sahip genç bir adama bakıyorum. Yirmili yaşlarının başında, bronzlaşmış, sırık gibi ve sevimli bir şekilde utangaç, bir erkeğe ait olmaya hakkı olmayan uzun, kıvrımlı siyah kirpiklerin altından Suzanne'a bakıyor.

"Hey, Suzanne," diyor usulca, ayaklarını yere vurarak.

"Mike! Selam yakışıklı!" dediğinde ve onu yanağından öptüğünde, o kadar kızarıyor ki, bayılmasından korkuyorum.

Suzanne, Mike'ın bariz aşıklığından ya habersiz ya da buna alışkın. Sanki zavallı adam onu görünce bayılmayacakmış gibi beni takdim etmek için dönüyor. "Mike, bu Megan Dunn. Buttercup Inn'i satın aldı, ben de eşim olarak onu getirdim."

Mike iri kahverengi gözlerini bana çeviriyor, sonra içinde çok sayıda sesli harf barındıran uzun bir nefes veriyor. Yanakları güneşten yanmış gibi koyulaşıyor ve şimdi anlıyorum ki Mike aynı zamanda canlı bir hayal gücüne, onu besleyen azgın hormonlara ve bu çıkmazında ona yardımcı olacak bir kız arkadaş edinmek için yeterli sosyal nezakete sahip olmayan büyük V ile bir bakire.

O kadar genç ve çaresiz olduğumu hatırlıyorum. Büyümek cehennemin özel bir türüdür.

"Merhaba, Mike. Tanıştığımıza memnun oldum. Tişörtüne bayıldım. Queen en sevdiğim gruplardan biri."

Bana sanki gökten altın bir arabayla inmişim gibi bakıyor. "Olmaz öyle şey."

Ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Öyle. Yani Bowie değil ama kim Bowie ki?"

Ağzı açık bir şekilde bana baktığı bir anın ardından Suzanne kontrolü ele aldı. "Seni görmek her zaman harika, Mike." Gülümseyerek kolumdan tuttu ve onu iterek beni evin girişine doğru sürükledi.

"Tanrım, zavallı şey," diye fısıldıyorum beni Martha Stewart kitaplarından fırlamış gibi görünen bir oturma odasına götürürken. "Ona tuzak kurmaya çalışıyor olmalıydın, bana değil."

"Papaz okuluna girmeye karar verdiği için bu uygunsuz olur."

Neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. "Rahip mi olmak istiyor? Seks yapmalarına izin verilmediğini biliyor mu?"

"Yazık, değil mi? O çok sevimli. Travmatize edeceği yaşlı rahibeler için üzülüyorum." Selamlamak için elini kaldırıyor. "Pazar günü! Merhaba! Sana bir hediye getirdim!"

Bohem tarzda dökümlü bir elbise giyen bir kadın, oturma odasında birkaç kişiyle sohbet ederken durduğu yerden bize dönüyor. Selamlamak için elini kaldırıyor ve kolundaki altın bilezikler ışıpta parıldıyor.

"Selam, Suze! Arkadaşın kim?"

Grubun önünde duruyoruz ve Suzanne beni bir tür rock yıldızıymışım gibi tanıtırken herkes kibarca gülümsüyor ve beni aşağı yukarı süzüp kıyafetimi değerlendirirken çok belli etmemeye çalışıyor.

"*Bu* Megan Dunn, Buttercup Inn'i satın alan kadın. İnanılmaz zeki, inanılmaz komik ve gördüğünüz gibi bin dolarlık banknottan daha güzel. Ondan nefret etmemeye karar verdim çünkü aynı zamanda havalı biri."

Suzanne'in filtresi olmadığını anlamaya başlıyorum.

"Megan, bu Sunday, Mike'ın annesi." Bilezikli kadını işaret ediyor ve biz de başımızı sallayıp birbirimize gülümsüyoruz. "Bu da Chris, Sunday'in kocası, kasabadaki en iyi güzellik salonunun sahibi Tina ve Seaside İlkokulu'nda öğretmenlik yapan Colleen."

"Merhaba. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Partinizi böldüğüm için özür dilerim, Sunday, ama Suzanne bana fazla seçenek bırakmadı."

Sunday saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve gülüyor. "Endişelenme. Suze'un çöpçatanlık yapma fırsatı bulduğunda ne kadar heyecanlandığını biliyorum. Sana Doug'dan bahsetti mi?"

Suzanne'a yan gözle bakıyorum. "Eğer Doug kısa inşaat müfettişiye, evet."

Herkes gülüyor. Sunday ve Tina'nın alyansına baktıklarını fark ediyorum. Bakıyorlar ve belli ki ben gelmeden çok önce bu kasabada konuşulan bir konu olmuşum. Hikayeyi benden öğrenmeye çalışmadan önce ne kadar bekleyeceklerini merak ediyorum.

"Oh, şarap getirmişsin! Çok teşekkür ederim, bunu yapmanıza gerek yoktu!"

Suzanne profilime ekşi ekşi bakarken Sunday şarap şişesini elimden alıyor ve ben gülümsememeye çalışıyorum. "Elim boş gitmek istemedim."

"Bu gerçekten çok düşünceliydi. Sizi tanıştırayım."

Sunday bir kolumu, Suzanne da diğerini tuttu. Sonra ödüllü bir domuz gibi etrafta dolaştırıldım ve yaklaşık elli kişiyle tanıştırıldım.

İsimlerini hemen unuttuğum insanlar. Uzun süre gülümsemeye zorladığım için yüzüm başlıyor.

İnşaat müfettişi Doug, boyunun kısalığını agresif bir şekilde iğrençleşerek telafi etmeye çalışan bir adam çıktı. Çok yüksek sesle konuşuyor, herkesin sözünü kesiyor ve önünde durduğum süre boyunca göğsüme bakıyor. Suzanne'ın bunun komik olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. Kendimi onun evine davet ettirmeye karar veriyorum, böylece tüm şampuanını saç çıkarıcı ile değiştirebileceğim.

Tuvaletin nerede olduğunu sorarak kendimi kurtarıyorum. Garip olmadan saklanabildiğim kadar uzun süre orada saklanıyorum, sonra mutfağa gidiyorum, giderken göz temasından kaçınıyorum.

Mutfak da evin geri kalanı gibi neşeli, aydınlık ve mutluluk verici bir şekilde boş. Soğutucular buzlu gazlı içecekler ve biralarla dolup taşıyor, şarap ve likör çeşitleri adada sıra sıra dizilmiş bardakların yanında hazır duruyor. Belli ki self-servis bir düzenek, bu da bana uyuyor çünkü birkaç dakika boyunca kimseyle etkileşime girmem gerekmeyecek.

Partileri yorucu buluyorum. Genel olarak sosyalleşmek, uzun yıllar süren yalnızlıktan sonra artık yorucu geliyor.

Bir kola alıyorum ve içerken tezgâha yaslanıyorum, kapalı verandaya açılan sürgülü cam kapılardan dışarıda yağan yağmuru izliyorum.

Phoenix'ten ayrıldığım gün hava doksan sekiz dereceydi. Orada yağmur sadece muson mevsiminde yağardı ve o zaman da gök gürültülü fırtınalar ve şimşekler olurdu; okyanus kokan bu yumuşak, melankolik sise hiç benzemezdi.

Seaside Cass'in fikriydi. Emekli olduğumuzda sahile yakın bir pansiyon açmak onun hayaliydi ve bu kasabada olması gerektiğine karar verdi. Şehir seçeneklerini azaltana kadar hava durumu istatistikleri ve demografik bilgiler, emlak fiyatları ve turizm bilgileri için internette saatlerce araştırma yaptık.

Buttercup'ın aradığımız şey olduğunu internette fotoğraflarını gördüğümüz anda anlamıştık. Çürümüş ama unutulmaz güzellikte, içgüdüsel bir seviyede bizimle konuştu. Bir hafta sonu ona bakmak için uçtuk ve da çok aşık olduk. Planımız burayı satın almak ve ihtiyacı olan tüm işler bitene kadar her tatili ve tatili üzerinde çalışmak için geçirmek, sonra buraya taşınmak ve tekrar bir B&B olarak açmaktı.

Böyle şeyleri önceden planlamayı severdi. Her zaman geleceğe bakardı.

Çok gençtik. Geleceğin garanti olmadığını henüz bilmiyorduk. Cass öldükten sonra, bu hayal anlamsız gelmeye başladı. Buttercup'ın başka birine satılacağını düşünmüştüm ama . Evin durumunu kontrol ederdim. birkaç ayda bir listeledim ve eminim ki her zaman mevcuttu.

Bir parçam beni beklediğini hissediyordu. Bir gün, onu yeterince beklettiğime karar verdim.

Oturma odasından insanların yaklaştığını duyuyorum ve boğazımdaki lanet olası taş yüzünden sohbet edemeyeceğimi biliyorum. Soda kutusunu tezgâha bırakıyorum, sürgülü cam kapıya geçiyorum ve gecenin karanlığına karışıyorum.

Üstü kapalı olan verandanın çatısı birkaç büyük tuğla sütunla destekleniyor. Ortada ferforje bir masa ve sandalyeler, bir kenarda gömme bir barbekü ve etrafta sıcak pembe ve kırmızı sardunyalarla dolup taşan pişmiş toprak çiçek kutuları var. Arka bahçedeki çim alan, verandanın kenarındaki alçak ışıkların ardından karanlığa doğru uzanıyor.

Evin sıcaklığından sonra yağmur beni çağırıyor. Avluyu geçip çimlere çıkıyorum. Ayaklarımın altında yay gibi, yürümesi keyifli. Yaklaşık on metre ilerliyorum, ışıkların ulaşabileceği mesafeyi geçiyorum, sonra duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü yağmura doğru kaldırıyorum.

Ağzımı açıp dilimin üzerinde birkaç serin, tatlı damla yakalıyorum. İçeriden boğuk kahkahalar ve müzik sesi duyuyorum, gece havasında bana doğru süzülen sesler. Sonra beni en çok rahatsız eden sözleri duyuyorum, Cass'in her gece birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce kulağıma fısıldadığı şeyi. Ölmeden önce bana söylediği son şey.

Seni seviyorum, tatlı bezelye. Seni sonsuza kadar seveceğim.

Onun sesini artık hatırlayamayana kadar ne kadar zaman geçecek? Hayatının aşkını unutmak kaç yıl sürer? Bir gün uyandığımda öpücüğünün hatırası zamanın acımasız ilerleyişiyle toz olup gitmiş mi olacak?

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, kalbim sıkışıyor. "Seni çok özledim. Beni neden terk ettin?"

Omurgamda hafif bir elektrik çarpmasına benzer bir karıncalanma hissediyorum. Bir kalp atışından diğerine, yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dönüp eve doğru bakıyorum. Bir an için ışıklardan kör oldum, ama gözlerim alıştığında bir figür gördüm.

Gölgelerin içinde, avluyu destekleyen sütunların bir tarafına yaslanmış.

Bir adam. Geniş omuzlu ve uzun bacaklı iri bir adam. Ellerini siyah yağmurluğunun ceplerine sokmuş. Yağmurluğun kapüşonu başının üzerine çekilmiş ama gölgelerin içinde bile koyu renk gözlerinin parıltısını görebiliyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yüz ifadesi asık.

Theo.

Sanki adını zihnimde duymuş gibi doğruldu. Ellerini ceplerinden çıkarıyor ve sanki üzerime atlayıp boynumu sıkmak üzere olan bir psikopat gibi ellerini iki yana açmış bana bakıyor.

Bu beni korkutmuyor, aksine sinirlendiriyor. "Çok mu gizleniyorsun, dostum?" diye sesleniyorum.

Cevap vermediğinde -çünkü evet, konuşmak ona göre değil- ona doğru birkaç adım atıyorum. Aynı anda o da birkaç adım geri atıyor. Ben durduğumda, o da durur. Sonra ben ona fırlatacak bir taş mı bulsam yoksa sakinleşip bir yetişkin gibi mi davransam diye karar vermeye çalışırken birbirimize bakıyoruz.

Beni yağmurda tek başıma durup kendi kendime konuşurken yakaladığı için utanıyorum ama tuhaf olmam onun suçu değil.

Bakışları üzerimde gezinip göğsüme takıldıktan sonra tekrar yüzüme döndüğünde, aynı anda birkaç şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, sütyen giymiyorum. Suzanne'ın çift D'lerinin aksine, benim B kuplarım onları tutmak için iskele gerektirmiyor. İki, yağmurun altında beyaz bir tişörtle duruyorum, bu da demek oluyor ki, üç, muhtemelen bu konuşmayan Theo'ya iyi bir gösteri yapıyorum.

Omuzlarımı kamburlaştırıyorum, gömleğimi tutuyorum ve karnımdan çekiyorum, tüm bunları umursamaz görünmeye çalışıyorum.

Hareket etmiyor. Başka tarafa bakmıyor. Orada öylece duruyor, bakıyor, çenesi granit gibi ve siyah gözleri kafamın içinde delikler açıyor.

Omurgamdaki karıncalanma kaşıntı hissi verene kadar artıyor.

"İşte buradasın!" Suzanne'ın sesi avluda çınlarken kapıyı açtı ve beni çimenlerin üzerinde gördü. "Bu yağmurda ayakta ne yapıyorsun?"

"Yok bir şey. Geliyorum."

Suzanne'a bakmak için bir saniyeliğine Theo'dan uzaklaştım ama durduğu yere geri döndüğümde gitmişti. Evin yan tarafındaki kaygan yüzeyden yansıyan ay ışığını bir anlığına yakalıyorum. Bu

Theo, açık bir kapıya doğru adım atıyor, yağmurluğunun altında omuzları kaskatı. Kapıdan geçerek gözden kayboluyor ve sessizce gecenin içinde eriyor.

Sonunda hareket edebiliyorum. Saçlarımdaki yağmuru silkeleyerek, karanlıkta neden tek başına durduğunu, neden verandaya çıkmak zorunda hissettiğimi ve Suzanne ortaya çıkmasaydı ne olacağını merak ederek verandaya doğru aceleyle geri dönüyorum.

O gece yatağa girdiğimde, Theo'yu arka bahçede gördüğümü söylediğimde Suzanne'ın ne dediğini düşündüm.

"Hayır tatlım, başka biri olmalı. O adam bir partide ölü bulunmaz."

Nedense bu kelimeleri aklımdan çıkaramıyorum.

Sonraki hafta çok hareketli geçti.

Suzanne'ın beş genç kadından oluşan temizlik ekibi partiden bir gün sonra geldi ve işe koyuldu. Evi didik didik ettiler, duvarları fırçaladılar ve yerleri yıkadılar, evin bekledikleri kadar kirli olmadığını şaşkınlıkla haykırdılar. Ben taşınmadan önce örümcek ağlarından kimin kurtulduğunu ve yerleri kimin süpürdüğünü merak ettim ama ilgilenilmesi gereken diğer şeylerin baskısı altında bunu unuttum.

Portland'dan gelip bana teklif vermeleri için üç müteahhit çağırdım, sadece ikisi geldi. Müteahhitlerden biri altmış yaşlarında bir adamdı ve kıcıma rahat edemeyeceğim kadar çok baktı. Diğeri mükemmel bir beyefendiydi, ancak bana verdiği teklif o kadar yüksekti ki, ikiye ayırmadan önce yüksek sesle gülmeme neden oldu.

Ertesi hafta iki müteahhitten daha teklif aldım. Biri bütçeme daha yakındı, ancak iş sahibi doksan gün içinde işe başlayamayacağını söyledi. Diğeri ise, sanki vajinam mantıklı düşünmeye engelmış gibi, "bu tür işlerle" kocamın ilgilenmesinin daha rahat olacağını söyleyip duran bir adamdı.

Bu arada ışıklar titriyor, duvarlardaki borular çınlıyor, ebeveyn yatak odasının tavanı köşede o kadar kötü sarkıyordu ki patlamaya hazır bir çıban gibi görünüyordu ve çatıdaki kiremitler her şiddetli rüzgârda teker teker uçuyordu.

En kötüsü, salondaki elektrik prizlerinden birinden gelen uğursuz bir çatırtı, yangın çıkacağından ve uykumda duman soluyarak öleceğimden korkmama neden oldu.

Sisin çok yoğun olduğu bir Cuma akşamı, ön kapıya giden yolun etrafındaki gül çalılarını göremediğim bir anda, Suzanne'ın bir müteahhit tavsiyesi istediğimde bana verdiği numarayı aradım.

Sahibinin genel düşmanlığı ve konuşmaya isteksizliği göz önüne alındığında, Hillrise İnşaat'ın telefonlara cevap veren bir telesekreter servisi olacağını düşünmüştüm, bu yüzden bir telesekreter açtığında şaşırmadım. Giden mesaj, özelleştirmeyi ihmal ettiğinizde aldığınız o tonsuz, elektronik seslerden biri.

"Lütfen. Bırakın. Bir mesaj. Sonra. Sinyal sesinden sonra." *Bip.*

"Merhaba. Adım Megan Dunn ve size Suzanne Martin tarafından yönlendirildim. Buttercup Inn'i satın aldım ve onarım için bir fiyat teklifine ihtiyacım var."

Cep telefonu numaramı bırakıyorum ve tam telefonu kapatacakken hattın açılma sesi beni durduruyor. Sonra sessizliği dinliyorum.

"Alo?"

Alçak sesle bir nefes veriş duyduğuma yemin edebilirim ama kimse konuşmuyor.

Vay anasını. Bu o olmalı. Çılgın gözlü, konuşmayan Theo. "Um... orada kimse var mı?" Yine sessizlik, ama kesinlikle orada biri var. Arka planda hışırtılar ve hafif bir gıcırta duyuyorum, sanki cevap veren kişi oturmuş gibi.

Konuşmayacaksa neden telefonu açsın ki?

Sinirlenmeye başlıyorum, çünkü uykusunu kaçırmış dört yaşındaki bir çocuğun sabrına sahibim. "Tamam, bak. Buttercup Inn'in onarımı için bir fiyat teklifi almam gerekiyor. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Sessizliğin bu kadar gürültülü olabileceğini hiç bilmezdim. Kesinlikle sağır edici.

Ona gidip bir köprüden atlamasını söylemek üzereydim ki, bunun beni kızdırmasına izin vermek yerine eğlenebileceğim aklıma geldi. "Hey, işte bir fikir. Bir keresinde televizyonda görmüştüm, adını unuttuğum aptalca bir programda bir adam larenjit olmuştu ama kız arkadaşını bir katilin evine doğru geldiği konusunda uyarmaya çalışıyordu. Ben bir soru soracağım, sen de telefonun tuşlarını kullanarak cevap vereceksin. Evet için bir bip, hayır için iki bip. Ve belki için üç bip sesi, eğer bu seçeneğe ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız. Tamam mı?"

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, telefonu çoktan kapattığından ve ölü bir hattı dinlediğimden endişelenmeye başlıyorum, ama sonra duyuyorum. Tek, keskin bir elektronik *bip sesi*.

Orospu çocuğu.

"Güzel. Tamam, peki... Theo bu mu?"

Hafif bir duraklama, ardından bir şekilde istifa etmiş bir *bip* sesi.

"Merhaba Theo, bu Megan Dunn. Daha önce tanışmıştık. Aslında iki kez. Bir kez Cal's Diner'da, bir kez de birkaç hafta önce Sunday ve Chris'in ev partisinde arka bahçede. Hatırlıyor musun?"

Beeep.

Ses tonu daha uzun. Daha vurgulu. Hatırlıyor. Garip bir nedenden dolayı nabzım hızlanıyor ve koltuk altlarım nemleniyor.

"Doğru. Her neyse, Suzanne senin en iyi müteahhit olduğunu söylüyor ve ben zaten beş adamla görüştüm - kulağa yanlış geliyor ama

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, bu yüzden bu hafta gelip bir göz atmak için zamanınız olup olmadığını merak ediyordum."

İki keskin, art arda *bip* sesi ve bu kesin bir *Hayır*. Ama her ihtimale karşı teyit etmem gerekiyor. "Hayır mı? Dışarı çıkmayacak mısınız?"

Bip. Bip.

Tanrım. Bir insan telefonun sadece tek bir tuşunu kullanarak nasıl böyle bir pislik gibi konuşabilir?

"Peki, öyle olsun" diyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim. İyi bir hayatın olsun." Cep telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmak üzereydim ki hattın hızlı bir elektronik ses karmaşası geldi.

Bütün düğmelere aynı anda basıyor.

Kakofoni durduğunda, öfkelenim. Dişlerimi sıkarak, "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordun, Güneşli?" diye sordum.

BEEEEEP!

Bu tuhaf konuşmaya devam edeceksem bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar veriyorum ve mutfağa gidip geçen gece marketten aldığım dandik şarap şişesinin kapağını açıyorum. Bir bardağa biraz döküyorum, yarısını içiyorum, yutuyorum, sonra bir nefes üflüyorum, bu sırada hattın diğer ucundaki zonklayan sessizliğin farkındayım.

Sonra ağzım bir karış açık kalıyor çünkü "You Are My Sunshine" şarkısının doğru tuşlara basılarak çalınan telefon yorumunu dinliyorum.

Moody Theo'nun espri anlayışı var.

"Bu ilginçti. Eğleniyor musun?"

Bip. Bip. Bip.

Olabilir.

Bir kahkaha patlattım, çünkü bu tam bir çılgınlıktı. "Bunun hayatım boyunca yaptığım en tuhaf konuşma olduğunu söylemek için bir dakikanızı alabilir miyim? Bu, babamı annemin iç çamaşırlarını giyerken yakaladığım zamanı bile geride bırakıyor. Bu arada buna bir cevap beklemiyorum, sadece sesli düşünüyorum."

Uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıp nefes alıyoruz. "Tamam. Baştan başlayalım. Bu hafta dışarı çıkmak için zamanım yok dediğinde, bu dışarı çıkmayacağın anlamına mı geliyor, nokta?"

Bip. Bip.

Bunun beni neden rahatlatmış konusunda hiçbir fikrim yok. Boğazımı temizliyorum ve düzenli bir şekilde ilerlemeye çalışıyorum. "Öyleyse, bu doğru olur mu?"

Gelecek hafta vaktiniz olabileceğini çıkarabilir miyim?"

Bip. Bip.

"Yani, ne gibi? Gelecek ay mı?"

Bip. Bip.

Ne gelecek hafta, ne ondan sonraki hafta, ne de gelecek ay. Öfkemi dizginlemeden ve benimle dalga geçtiğine karar vermeden önce son bir çare deniyorum. "Bu hafta sonu mu?"

Bip.

Oh. Tamam. "Yarın mı?"

Bip.

"Sabah mı öğleden sonra mı?" Bip sesi duymayınca hatamı anladım. "Sabah için bir bip sesi - dokuz ile öğlen arası diyelim - öğleden sonra için on iki ile beş arası iki bip sesi."

Bip.

"Tamam o zaman. Sabah . Uh...teşekkürler, sanırım?"

Nefesini sertçe verdiğinde ne yaptığını merak ediyorum. Acaba okyanusa mı bakıyor, yoksa yatağında sırt üstü uzanmış tavana mı bakıyor, ya da bir sandalyede oturmuş telefonu kulağına dayamış, gözleri kapalı ve kalbi benimki gibi küt küt atıyor mu?

"Theo?"

Bip.

Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Neden kollarımda tüylerimi diken diken eden garip bir ürperti hissettiğimi, neden midemin düğümlendiğini ya da bu tuhaf, gizemli adamla anlaşmanın neden bu kadar zorunlu hale geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, kelimelerin boğazımdan yükseldiği ve inkar edilemeyecek kadar çığ bir sesle, prova edilmeden ağızımdan çıktığı.

"Hayatın halıyı çekip almasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Cevap veremeden telefonu kapatıyorum. Sonra boş mutfağında duruyorum, kıyıya vuran dalgaların amansız gümbürtüsü, zorlukla aldığım nefesimden başka tek ses.

* * *

O gece uyuyamadım, çünkü hiç uyuyamadım. Kronik uykusuzluk, ruhumu ezen keder ve toplum içinde cep telefonuyla çok yüksek sesle konuşan insanlar gibi birlikte yaşamayı öğrendiğim şeylerden biri. Sabah kapı çaldığında hazır oluyorum. Konuşmayan Hulk'la bir başka tuhaf karşılaşma için kendimi hazırlamıştım ama kapıyı açtığımda, peygamber çiçeği mavisi gözleri, kocaman bir sırtışı ve asi sarı sakalıyla süslenmiş kare çenesi olan bir yabancıyla karşılaşınca şaşırdım. Elinde bir zarf taşıyordu.

"Merhaba!" diye gürliyor, elini uzatıyor. "Preston Cooper, Bayan Dunn, ama herkes bana Coop der. Sizinle tanıştığıma memnun oldum!"

Ne sattığını merak ederek soran gözlerle ona baktığımda, "Ben Hillrise İnşaat'ın ustabaşyım" diye ekliyor.

"Özür dilerim, sizi beklemiyordum." Sanırım pazen gömleği ve iş botları bir ipucu olmalıydı. "Lütfen bana Megan de."

El sıkışıyoruz, sonra geniş alnı kaşlarını çatarak kırışıyor. "Günlerimi yanlış mı anladım? Theo'nun bugün dediğine yemin edebilirim."

"Hayır, özür dilerim, Hillrise'ı beklemiyordum demek istemedim. *Seni* beklemiyordum. Theo'nun benimle buluşmaya geleceğini sanıyordum."

Başını sallayarak genişçe gülümsüyor. Her zaman çekici bulduğum aşırı ısırlığı var. "Hayır, gerek yok. Teklifini çoktan hazırladı." Bana manila zarfı uzattı.

Şaşkınlıkla kapağı açtım, bir tomar kâğıt çıkardım ve onlara baktım. Bir sonra Coop'a bakıyorum, yüzü gülüyor.

"Eve bakmadan bunu nasıl bir araya getirmiş olabilir?" "O bu işin en iyisi. Theo evle ilgili her şeyi bilir. şehirdeki her ev."

olasılıkla diğer müteahhitlerden biriyle dosttur ve onların teklifinin bir kopyasını almıştır. Belki de iş için onlara komisyon verecektir. Her neyse, bu onun işi. Elimdeki kâğıtların son sayfasını çeviriyorum ve toplam tutarı görünce kaşlarımı çatıyorum. "Burada bir sıfır eksik."

"Evet, öyle düşünebilirsiniz. Ama bu bir hata değil. Bu bir bedel. iş."

Tepemizde dönen martıların çığlıkları, ardından gelen Sessizlik. Coop'a bakıyorum, bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. "Patronun biraz...?" Kulağımın yanında dairesel bir hareket yapıyorum.

Coop sorumdan rahatsız olmuş görünüyor. Gülümsemesi tereddütlü. "Bu çok komik. Senin bir fişek olduğunu söyledi."

Kaşlarını alnından o kadar yukarı kalktı ki, saç çizgimle birleşmiş olabiliyordu. "Sana benden mi bahsetti?"

"Hayır," diyor ısrarla, ki bu apaçık bir yalan.

Başımı eğip ona bakıyorum, bu da onun kıpırdanmasına neden oluyor.

"Coop." "Ne?"

"Hillrise'in ofisi yakınlarda mı?"

Endişeli görünüyor. "Neden sordunuz?"

Bu iş için Hillrise İnşaat'ı tutacaksam, sahibiyle gerçek bir konuşma yapmam gerekiyor. İki tedirgin edici bakış ve tuhaf bir telefon görüşmesi bunu kesmeyecek Coop'un kamyonunu gördüm. Kocaman kırmızı bir Ford.

-Kaldırımda.

"Hadi bir tur atalım. Patronunla konuşmam gerek."

Coop'un bir anlık duraksaması tuhaftı. "Bu o kadar da iyi bir fikir değil." "Neden olmasın?"

"İnsanların habersiz gelmesinden hoşlanmıyor diyelim." "O zaman ona mesaj at. Ona yolda olduğumuzu söyle."

Coop düşünceli düşünceli sakalını sıvazlıyor, gökyüzüne bakıyor, sonra saatini kontrol ediyor. Dişlerini emerek tekrar gökyüzüne bakıyor ve artık bu saçma oyalamayla işim bitti.

"Çıkar ağızındaki baklayı, Coop."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bir süre botlarına bakıyor. Sonra kelimelerini dikkatle seçmeden önce boğazını temizliyor. "Pek insan canlısı biri sayılmaz."

"Konuşmadığını biliyorum, eğer buysa." "Başka sorunlar da var."

"Ayrıca onun neşeli mizacının da farkındayım. Adam Frankenstein'ı bile korkutabilir. Ama beni korkutmuyor. Ve eğer Hillrise'a önemli miktarda para yatırırsam, sahibiyle yüz yüze bir görüşme yapmalıyım ki gözlerinin içine bakabileyim ve iyi bir iş çıkaracağına güvenilebileceğimi hissedebileyim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar yaptığımız iki görüşme bende asansörünün en üst kata kadar çıkmadığı izlenimini bıraktı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Sert bakışlarımdan rahatsız olan Coop ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Tamam, bakın. İşler şöyle yürüyor: Ben müşterilerle buluşup şartnameyi alıyorum, sonra Theo teklifi hazırlıyor ve taşeronları işe alıyor, sonra ben

iş i baş ından sonuna kadar yönetir. İş i kontrol etmeye geliyor ama müşterilerle bire bir temas ı pek olmuyor."

Coop'un neredeyse başka bir şey söyleyeceğ i küçük bir duraklama daha oluyor ama kendini durdurup sadece bana bakıyor. Hava söy lenmemiş kelimelerle dolu.

Suzanne bana Theo'nun tüm projeleriyle yakından ilgilendiğ ini, her şey i baş ından sonuna kadar denetlediğ ini söylemişti ama bu Coop'un az önce söylediğ inin *tam tersi*...

"Bekle. Benimle buluş mak istemiyor, değ il mi?" Coop önce irkildi, sonra da suçluluk duydu.

Bingo.

Bir elini kaldırıp iri sarış ın kafasını sallıyor. "Bekle, ben öyle bir şey demedim-"

"Neden potansiyel bir müşteriyle tanış mak istemesin ki?" İnkârını görmezden gelerek baş parmağ ımı eve doğru salladım. "Bu çok büyük bir iş . Sorun nedir?"

Coop uzun bir nefes alıyor, kelimeleri arıyor ama benim sabrım o kelimeleri bulamadan tükeniyor.

"Ne var biliyor musunuz? Hiç fark etmez. Theo'ya hemen mesaj at -ya da onunla nasıl iletişim kuruyorsan- ve ona geleceğ imi söyle. Ya da o buraya gelebilir, hangisi daha uygunsa. Ama bana bir görüş me nezaketi bile göstermeyen biriyle iş yapacaksam namerdim."

Kollarımı göğ sümün üzerinde kavuşturup gözümü kırpmadan Coop'a bakıyorum.

Yavaş ça nefes verirken yanakları şiş iyor. Sonra kot pantolonunun ön cebinden cep telefonunu çıkarır ve "Lanet olsun" diye mırıldanır.

Coop'un kısa mesaj göndermesi jeolojik bir çağ gerektiriyor çünkü tek parmağ ını kullanıyor, gözlerini kısarak iPhone'unun klavyesini ben saç larımı isteyene kadar gagalıyor. Sonunda Gönder tuş una bast ığında tereddütlü bir gülümsemeyle bana .

Görünüş e bakılırsa Theo'nun eli çok daha ç abuktur, çünkü saniyeler içinde bir cevap mesaj ının zil sesi gelir. Coop mesaj ı okur ama sessizdir.

"Ne dedi?"

Yanağ ının iç ini çiğ niyor. "Um."

"Telefonu bana ver."

Coop'un mavi gözleri .

"Coop," diye ısrar ettim, elimi uzatarak. "*Ver bana. Telefonu ver.*" Azarlanmış bir köpek yavrusu gibi bir ifadeyle uzatıyor. Ekrana bakıyorum.

O KADINI HIÇBİR KOŞULDA BURAYA GETİRME.

Mesajın tamamı büyük harflerle ve kalın yazılmış, sanki Theo ekranın diğer tarafından bağıryormuş gibi.

Bir an için hakarete uğramış hissetmekle gülmek arasında gidip geliyorum. Bu o kadar tuhaf ve beklenmedik bir durum ki, nasıl hissedeceğime karar veremiyorum. Mantık bana bu yabancının hoşnutsuzluğunu kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyor, ama açıkça benim varlığımdan güçlü bir nefret duyuyor. Pençesine diken batmış bir ayı gibi ama diken benim.

"O kadın" diye yazmış. Sanki veba taşıyıcısıymışım gibi.

Kaşlarım birbirine çarparak Coop'a baktım. "Theo'yu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Elbette. İkimiz de Seaside'da büyüdük. Lisede birlikte futbol takımındaydık. Düğünümde sağdıçlardan biriydi."

Düşüncelerimi toparlayarak telefonunu ona uzattım. "Tamam. Arkadaşının benden neden hoşlanmadığını söylemeye zorlayarak seni garip bir duruma sokmayacağım ama Theo'ya benim... ah dediğimi söylersen çok memnun olurum."

Coop kaşlarını kaldırdı. "Ah mı?"

"Evet. Ahh. Bunu ona söyle. Ve eğer onu bir daha görürsem, karşıdan karşıya ilk ben geçeceğim, böylece o geçmek zorunda kalmayacak. Geldiğin için teşekkürler."

İçinde alıntı olan zarfı ona veriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Bana astronomik fiyat teklifini veren müteahhit Craig'i aradım ve yirmi dakika boyunca telefonda fiyat pazarlığı yaptım. Aldığım diğer fiyat tekliflerinin onunkinin yarısı kadar olduğunu söylediğimde, bana omuz silkerek, eğer asıl endişem bütçeyse başka biriyle çalışmam gerektiğini söylüyor.

Onun cüretkârlığını sevdiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. Sarsılmaz bir özgüvene sahip bir adam inanılmaz derecede çekicidir.

Nakit ödersem yüzde on indirim yapacağına karar verdik. Benden satış vergisi de almaması gerektiğini söylediğimde gülüyor. "Bu işler böyle yürümüyor," diyor.

"Bana patronluk taslama Craig, bu işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorum. Nakit ödenirse işi kayıtlara geçirmeyeceksin, böylece satış vergisi ödemek zorunda kalmayacaksın, bu yüzden bu tasarrufu bana aktarmalısın. Teklifinizi bir politikacıyı gururlandıracak kadar domuz etiyle doldurduğunuzu düşünürsek, hala oyunun çok önündesiniz."

Kısa bir sessizlikten sonra Craig, "Satış vergisini çıkaramam demek istedim çünkü satış vergisi yok. Oregon'da yok."

"Ah. Doğru. Unutmuşum."

"Ama size şunu söyleyeyim. Eyalet, uygun fiyatlı konutlara fon sağlamak için bir inşaat tüketim vergisi çıkardı. İnşaat ruhsatı değerinizin bir yüzdesine dayanıyor. Bunu sizin için halledeceğim."

Bana ne kadar tutacağını söyledi. "İki katına çıkarırsan anlaşıyoruz" demeden önce bir an düşündüm.

Hoşnutsuz duraksamasına karşılık ona şunu hatırlatıyorum: "Nakit kraldır, Craig. Eyalet satış vergisi ödemek zorunda olmasan bile, banka hesabına yatırdığın her şey için Federallere ödeme yapacaksın, haksız mıyım?"

"Zavallı adama merhamet et, Megan!"

O başka bir numara öneriyor, sonra ben başka bir numara öneriyorum, sonra farkı bölüşmeyi kabul ediyoruz. Pazartesi günü incelemem için sözleşmeyi göndereceğini söyledi ve vedalaşıp telefonu kapattık.

Kendimden memnun, ellerim kalçalarımda ön salona bakıyorum. Yıllardır ilk kez heyecanlıyım.

Bu gerçekten olacak. Hayallerimizi gerçekleştireceğim, bebeğim.

Telefon çaldı. Craig'in ya da belki Suzanne'in unutulmuş bir detayın üzerinden geçmek istediğini düşünerek açıyorum ama arayan Coop, sesi utangaç geliyor.

"Merhaba Megan, bu Coop."

"Selam, Coop. N'aber?"

Uzun, garip bir duraklama. "Hâlâ evinin önünde duruyorum."

Pencerelere doğru yürüdüm ve işte oradaydı, kaldırımda kamyonetinin yanında.

"Arabanda sorun mu var?"

"Hayır, ben sadece Theo'yu bekliyorum. Seni görmeye geliyor. Söylediklerini ona mesaj attım ve..." Coop boğazını temizler. "Her neyse, yola çıktı. Sana haber vereyim dedim."

Bu adamla sirk hiç durmuyor. "Çok yazık Coop, çünkü az önce Capstone'dan Craig'le telefonda görüştüm. İş o halledecek."

Coop alay ediyor. "Craig mi? Şu kendini beğenmiş herif mi? Paranı tuvalete atıp sifonu çekmeyi *seviyor musun?*"

"Hayır, bilmiyorum. Bu yüzden indirim için pazarlık yaptım."

"Tahmin edeyim. Muhtemelen senden alıntı yapmıştır..." Bir an düşünüp eve bakıyor, sonra Craig'in teklifinden sadece birkaç yüz dolar daha düşük bir rakam söylüyor ki bu çok sinir bozucu.

"İyi birine benziyorsun Coop, ama patronunun benimle çalışmak istemediğini düşünürsek bu konuşmanın bir anlamı yok."

"Ben öyle bir şey demedim," diyor hemen. Bakışlarımız pencerenin ardında buluşuyor. Birden ne kadar ciddi olduğunu görüyorum, o rahat sırtışı artık yok.

Bunun bir şekilde çok önemli bir mesele olduğunu hissederek, "Ona senin yaptığını söylemeyecektim," diyorum.

Coop rahatlamış görünerek nefesini verdiğinde önsezimin doğruluğu kanıtlandı. Ancak ben daha şey söyleyemeden doğruldu ve sokağa baktı.

"O burada." Bana uyarı dolu bir bakış attı, sonra kapatıp sokağa çıktı ve elini kaldırdı.

Büyülenmiş bir halde, klasik bir Mustang'in motor gürültüsüyle yavaşça caddede ilerleyişini izliyorum. Siyah, camları içeriye göremeyeceğim kadar koyu renk ve güneşte parıldayan krom jantları var. Araba sokağın ortasında duruyor, sonra Coop gelip sürücü tarafındaki cama doğru eğiliyor.

Birkaç dakika geçer ve Coop hâlâ orada durmuş Theo'yla konuşmaktadır. Ya da resim çiziyor ya da Bay Incommunicado ile iletişim kurmak için her ne yapıyorsa.

"Bu adamın nesi var böyle?" Her an daha da sinirlenerek mırıldanıyorum.

Sonunda Coop doğruldu ve Mustang kaldırımı yanaştı. Motor kapandı. Başka tarafa bakmak istiyorum ama olduğum yere çakılıp kalmışım, ön salonun penceresinden dışarı bakıyor, sürücü kapısı açılıp Theo dışarı çıkana kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre bekliyorum.

Siyah saçlı.

Geniş omuzları arabanın tavanına doğru yükseldiğinde aklıma ilk gelen bu oldu. Onu sadece yağmurluk giymiş ve başını örtmüş olarak görmüştüm ama şimdi deri ceketinin yakasını geçecek uzunlukta gür, siyah saçları olduğunu görüyorum. Dağınık. Rüzgârda savrulmuş ve evcilleşmemiş, sanki sadece parmaklarıyla tarıyormuş gibi.

Dönüp eve doğru baktığımda, sanki tam olarak nerede durduğumu biliyor gibiydi. Gözlerimiz bir anahtarın kilide oturması hissiyle buluştu: yumuşak, kaçınılmaz bir *tıklama*.

İçimden bir titreme geçiyor, korkuya yakın ama daha ilkel bir şey, huzursuz bir enerjinin nabzı beni koşturuyor.

Gözlerinde bu kadar çıplak duygular olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Yüzü taş gibi ama gözleri söylenmemiş binlerce şeyle yanıyor, hepsi de karanlık.

Geri adım atma dürtüsüne direniyorum. Rahatsız edici bir hal alana kadar birbirimize bakıyoruz. Önce ben hareket ediyorum, ön kapıya doğru dönüyorum, kalbimin ani çarpıntısını yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Kapıyı açtığımda Coop ve Theo tuğla patikadan verandaya doğru yürüyorlardı. Coop en önde, gergin bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba Megan!" diye sesleniyor, sanki beni uzun zamandır görmemiş gibi.

"Selam, Coop. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Coop evin çevreleyen verandanın basamaklarını tırmanıyor ama Theo ilk basamakta durup izin ister gibi bana bakıyor.

"Elbette Drakula," diyorum bu tuhaf durumdan hiç hoşlanmadan. "İçeri buyurun. Sarımsakları ve haçları kaldırıyorum."

Çenesindeki bir kas esniyor. O da eğlenmiş görünmüyor. Verandaya çıkana kadar yavaşça, her seferinde bir büyük botla adım atıyor ve ben de ona bakmak zorunda kalıyorum.

Başının üzerinde çalkalanan fırtına bulutlarıyla bana doğru yürürken ayağa kalktı. Birkaç adım ötede durup bana bakarken Coop endişeli bir ifadeyle bir ileri bir geri bakıyor.

Ama artık dikkatimi Coop'a veremem. Önümde kaynayan kazan dururken olmaz. Guruldayan magma dağı patlamak üzereyken. Deri ceket ve kot pantolon giymiş sessiz duyguların kaynayan havuzu. Polis olsaydım, bu adamı huzuru bozmaktan anında tutuklardım. Tek başına, tüm kasabayı yok etmekle tehdit eden bir isyan.

Boynunun sol tarafında, gömleğinin yakasının üzerinden bir yara dokusu görünüyor. Burnu bir kez kırılmış ve iyi tamir edilmemiş. Sol kaşının üzerinde saç çizgisine doğru kaybolan düzensiz beyaz bir yara izi var ve sol tarafını tercih ederek zorlukla fark edilebilen bir topallıkla yürüyor. Ve o karanlık, karanlık gözler. Tanrım, nasıl da yakıyorlar.

Geçirdiği kaza her neyse, bu adamda birden fazla şekilde iz bırakmıştır.

Coop tanıstırıyor. "Megan, bu Theo Valentine. Theo, Megan Dunn."

Bana ters ters baktığında iç çekiyorum, çünkü bunu gerçekten aştım. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum derdim Theo, ama annem bir yalancı yetiştirmede."

Dipsiz siyah gözlerinin derinliklerinde bir mizah titreşimi var. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi seğiriyor ama sonra kıpırdamıyor ve bunun onun gülümseme versiyonu olduğunu anlıyorum.

"Coop'a Capstone'dan Craig ile çalışmayı zaten kabul ettiğimi söyledim, yani gerçekten gerek yok-"

Theo yanımdan geçip eve girdi.

Dönüp ona bakıyorum, dudaklarımdan öfke dolu bir nefes çıkıyor, sonra Coop'a dönüp bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Üzgünüm." Omuz silkiyor. "Ama içeri gelebileceğini söylemiştin."

Theo merdivenlere yöneliyor, sonra buranın sahibiymiş gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, çizimleri tahtada yankılanıyor. Gözden kaybolduğunda, "Nereye gidiyorsun?" diye bağıyorum.

Coop, "Evin geri kalanı tamamlanırken senin de rahat edebilmen için önce ana yatak odasından başlamak istiyor," diyor.

"Ne kadar düşüncelisin." Ses tonum alaycı. "Ama o hiçbir şey üzerinde çalışmıyor, Capstone'dan Craig çalışıyor."

Coop sanki bizim söz hakkımız yokmuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ki bu çok saçma çünkü burası *benim* evim!

"Tanrı aşkına," diye mırıldanarak merdivenlere doğru yöneldim. Coop ön kapıyı kapattı, sonra ikimiz de merdivenleri tırmanmaya başladık, kulaklarımdan buharlar fışkırırken ben önden gidiyordum.

Theo Valentine'ı böyle bir pislik yapan şeyin ne olduğu umurumda değil. Bu saçmalık artık bitmeli.

Onu yatak odamda, yatağımın ucunda dururken buldum. Yatağa bakıyor, çarşaflar ve battaniye serilmiş, her şey karmakarışık çünkü her gece dönüp duruyorum ve dul kaldığımdan beri yatağımı toplamadım. Kapının girişinde durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Coop tam arkamda, hissedilir bir endişeyle enseme nefes alıp veriyor.

"Theo."

Başını bir parça çeviriyor ama onun dışında hareket etmiyor.

"Geldiğin için minnettarım. Ama berbat tavırlarını, omzundaki çipi ya da şu anda her ne halt ediyorsan onu takdir *etmiyorum*. Bu arada, bu çok ürkütücü bir şey."

Arkasını döndü ve bana baktı. Gözleri yanan fitiller gibi havayı kavuruyor.

"Oh, merhaba! Dünyaya dönüp bize katılman ne güzel! Yatağımdaki küçük teftişin bitti mi? Çünkü eğer bitirdiysen, ön kapının nerede olduğunu biliyorsun. Sana çarpmasına izin verme."

Arkamda Coop kahkaha ya da inilti olabilecek bir şeyi eliyle bastırıyor.

Sonra -sürpriz!- Theo'nun kara kaşları çatılır. Paltosunun iç cebinden bir kalem ve küçük spiralli bir defter çıkarıyor, kapağını açıyor, sonra eli sayfanın üzerinde şimşek gibi hareket ederek bir şeyler karalıyor. Ne yazdığını okuyabilmem için defteri dışarı doğru itiyor.

Üzgünüm. İnsanlarla arası iyi değil. Capstone'u işe almayın.

İnsanlarla aran iyi değil mi? Merhaba, yüzyılın yetersiz ifadesi. "O gemi çoktan kalktı, Güneş'ı. Craig sözleşmeyi Pazartesi gönderiyor."

Daha öfkeli karalamalar. Sonra yaklaştı ve defteri yüzüme doğru itti.

Daha iyiyim!

Elini sopayla uzaklaştırdım. "Ayrıca tam bir baş belasısın. Ve açıkçası, belki de biraz dengesizsin. Evimdeki işleri bitirmek için geçecek altı ay boyunca senin yanımda olman fikri hiç de çekici değil."

Coop boğazını temizleyene kadar orada öylece duruyor, burun delikleri şişiyor, kaşları çatılıyor, kızgınlık ve hayal kırıklığı titreşiyor. Theo'nun siyah bakışları omzumun üzerinden geçiyor.

"Belki de ona planları göstermelisin, T."

"Planlar mı?" diye sordum. Ne planı?"

Ama Theo bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi, çünkü çoktan yanımdan geçip koşarak aşağıya inmeye başladı. Ön kapı açıldı, sonra çarparak kapandı.

Şaşkınlıkla Coop'a baktım. "Cidden, adam anormal. Birinin bu adamı işe alacağına inanamıyorum."

Coop özür diler gibi, "Genelde bu kadar kötü değildir," diyor.

"Ne kadar rahatlatıcı. Benden nefret eden birini işe almam için bana tek bir iyi neden söyleyebilir misin?"

Coop'un mavi gözleri yumuşayarak acımaya benzeyen bir ifadeye büründü. "Senden nefret etmiyor," dedi nazikçe. "İnan bana, nefret etseydi burada olmazdık. Sen sadece... onu tedirgin ediyorsun."

Gülüyorum, çünkü bu da bir başka abartılı ifade. "Söylemiyor musun? Dur, sakın söyleme, bana gizliden gizliye aşık, değil mi?"

Coop ciddiyetle başını sallar. "Hayır."

Gülmeye yaklaşacak hiçbir şey olmayan yüzünü inceliyorum. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunun farkında olduğunu söyle."

"Oh. Tamam."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kasabada iğnelemeye izin vermiyorlar mı? Çünkü eğer durum buysa, tüm projeyi bir kenara bırakıp insanların benim keskin mizah anlayışımı ve derin iğneleme sevgimi takdir edebilecekleri bir yere taşınsam iyi olur."

O daha cevap veremeden ön kapı açılır ve tekrar , hem de büyük bir gürültüyle, çünkü görünüşe göre Theo Valentine hiçbir şey yapmıyor

Sonra üç büyük gümbürtü ayağımın altındaki döşemeyi titretiyor.

Coop'a inanamayarak baktım. "Bizi aşağıya çağırmak için mi ayağını yere vurdu?"

Coop iç çekerek teslim oldu. "Korkarım öyle. Sabrını yitirmeden önce oraya iyi olur."

Yarı mizah yarı öfke dolu bir kahkaha atıyorum. "Bu mu onun *sabırlı* olması?"

Coop, "Gerçekten bilmek istemezsin," diye mırıldandıktan sonra odadan çıktı.

Aşağı indiğimizde Theo'yu mutfakta buluyoruz. Mermer adanın üzerine büyük, dikdörtgen bir kitap koymuş. Mavi keten bir kapağı var, gümüş varakla "Buttercup Inn" kelimeleri kabartılmış, eski moda bir yazı stilinde, çok sayıda girdaplı çizgi var. Kitabın yanında, mimari çizimler gibi görünen birkaç kıvrılmış folyo var.

Merakım arttı, yaklaştım. "Bütün bunlar ne?" Theo sadece kitabı işaret ediyor, sanki "*Bak*" der gibi.

Kapağı açtım, sayfaları çevirmeye başladım ve nefesim kesildi.

Kitap, Buttercup Inn'in muhteşem, tam renkli bilgisayar görüntüleriyle sayfalarca dolu. Ancak şu anki haliyle değil, kapsamlı bir tadilattan sonra görüneceği haliyle.

Ön tarafta cömert bahçeler, fiskiyeler ve yemyeşil bir çim alan bulunmaktadır. Evin dış cephesi tereyağı sarısının yumuşak bir tonuna boyanmış ve beyaz renkle süslenmiştir. İçerideki odalar, evin orijinal olarak inşa edildiği döneme saygı duruşunda bulunan güzel mobilyalarla dekore edilmiş ve ambiyansı zahmetsizce güncelleyen daha modern parçalarla eşleştirilmiştir.

Etrafı çevrili verandada konukların bir araya gelebileceği çeşitli oturma alanları bulunurken, arka bahçe kanepelerle çevrili ateş çukurları, geri çekilebilir bir tentenin altında bir yemek masası, dev bir Jenga'nın da bulunduğu çeşitli çim oyun alanları ve denize bakan bir sonsuzluk havuzu ile en muhteşem yetişkin oyun alanına dönüştürülmüştür.

En küçük ayrıntısına kadar Cass ve benim hayal ettiğimiz gibi.

Bu sadece bir proje sunumu değil. Bu kitap kafamın içinin bir planı.

Sersemlemiş bir halde, Theo sorumluluğu üstlenip rulo halindeki sayfalardan birini açana kadar donmuş bir sessizlik içinde duruyorum. Buttercup'ın mimari bir çizimi, beyaz şemalar üzerinde bir arka plan soluk mavi gösteren teknik

kat planları, vaziyet planları ve detay çizimleri de dahil olmak üzere binanın ayrıntıları, yapılacak işin mühendislik perspektifini verir.

Eğer kitap zihnimin bir planıysa, bu çizimler de kalbimin bir haritasıdır.

Sinirle kitabın ilk sayfasına geri dönüp beni etkileyen küçük bir ayrıntıyı arıyorum. Evin ön verandasının iki yanında sıralanmış mor çiçekleri işaret ediyorum. Kısık bir sesle, "Bunlar ne tür çiçekler?" diye soruyorum.

Theo defterine bir şeyler yazıyor, sonra da bana uzatıyor.

Tatlı bezelye.

Bağırsağa bıçak. Kafaya kurşun. Elli katlı bir binadan serbest düşüş. Kitabı kapattım, kısık sesle "Bir dakika müsaade eder misiniz?" dedim ve midem düğümlenmiş halde mutfaktan çıktım. Yarım bir koşuyla arka verandaya yöneliyorum ve Fransız kapılarından arka bahçeye fırlıyorum. Sonra orada duruyorum, nefes nefese, güneşin beni kör etmesine ve deniz havasının saçlarımla oynamasına izin vererek kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Ağlama. Ağlama, seni koca hanım evladı. AĞLAMA. AĞLAMA. AĞLAMA.

Cass öldükten sonra gittiğim ilk psikiyatristlerden biri bana beynin korelasyonlar bulmaya, ilgisiz şeyler arasında bağlantılar kurarak anlamsız verileri anlamlandırmaya yönelik kablolu bir ihtiyacı olduğunu söyledi. İnsanlar rastgele bilgilerde örüntüler aramaya yönelik evrensel bir eğilim geliştirmiştir; falcıların, rüya yorumcularının ve bir parça tostta İsa'nın yüzünü gören insanların varlığı da bu yüzdendir.

Ancak soğuk ve acı gerçek şu ki, hiçbir şey arasında bağlantı yok.

Hayat -tüm varoluş- tamamen rastlantısaldır.

Şanslı piyango numaralarınız gerçekten şanslı değildir, çünkü şans diye bir şey yoktur. Yolunuza çıkan kara kedi kötü bir alamet değildir, sadece çıkmış bir kedidir. Güneş tutulması tanrıların kızgın olduğu anlamına gelmez, tıpkı karşıdan karşıya geçerken bir otobüsün sizi kıl payı kaçırmasının sizi kollayan bir koruyucu melek olduğu anlamına gelmediği gibi.

Tanrı falan yok.

Melek falan yok.

Batıl inançlar gerçek değildir ve hiçbir dilek, dua ya da rasyonalizasyon hayatın uzun bir dizi olaydan ibaret olduğu gerçeğini değiştiremez.

Nihayetinde hiçbir anlamı olmayan rastgele olaylar.

O psikiyatristten gerçekten nefret ederdim.

Ama şu anda benimle birlikte, o düz sesiyle Theo'nun Buttercup Inn hayalindeki ön verandaya ekilen bezelyelerin Cass'in bana taktığı lakapla hiçbir ilgisi olmadığına dair bana güvence veriyor. Dilsiz bir yabancının, ölmüş kocam ve benim bu ev için hayal ettiğimiz şeyin birebir kopyasını yaratması arasında hiçbir bağlantı yok. *Bu* kasabada, *bu* sörf manzarasına ve ön bahçedeki çiçeklere sahip *bu* mülkü bulmak için yıllarca hayal kurmuş, para biriktirmiş ve plan yapmış olmamızın hiçbir anlamı yok ve işte her şey kaderde varmış gibi bir araya geliyor. Kader değil. Bu bir şans. Bu sadece hayat, en iyi yaptığı şeyi yapıyor:

Benimle dalga geçiyorsun.

Keşke aptal kalbim buna inansa.

"Megan? İyi misin?" Coop açık kapı aralığında duruyor, bir eli çerçevede, alnı endişeyle kırışmış.

"Evet. İyiyim." *Sadece süper, bir milyon teşekkürler, bu güzel Eylül gününde hiç de sinir krizi geçirmiyorum, nosirree.* Bu zayıflık gösterisi için kendime kızarak gözlerimi ovuşturuyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Coop ikna olmuş görünmüyor. Onu suçlamıyorum, çünkü ben berbat bir yalancıyım. Ama sinir krizinin eşiğinde, evimin planlarında hayaletler gören bir kadın olduğumu itiraf edersem kahrolurum.

Coop'a güven verici bir gülümseme daha göndererek içeri giriyorum ve Theo'yu mutfakta, onu bıraktığım yerde beklerken buluyorum. Ben de ona gülümsüyorum, dudaklarım o kadar gergin ki acıyor, ama karşılık vermiyor. Sadece bana bakıyor, siyah kaşlarının arasına bir kırık oyulmuş, çenesinde bir kas zıplıyor.

Sonra defterine bir şeyler yazıyor ve havaya kaldırıyor.

Özür dilerim.

Ne için özür bilmiyorum ama beynimin bağlantı kurmaya çalışan kısmı üzgün olduğumu ve nedenini bildiğini haykırıyor.

"Endişelenme. Ben iyiyim." Ona neden kaçtığıma dair saçma bir bahane sunmamaya karar veriyorum, çünkü bunu hemen anlayacağından şüpheleniyorum, ama sahte gülümsemeyi güçlendirecek enerjim yok, bu yüzden sönmesine izin veriyorum. Sonra orada durup gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

Bu bizim olmaya başladı.

Coop oturma odasına doğru giderken, "Ben tuvalete gidiyorum," diye seslendi. Birkaç oda ötede bir kapı kapanıyor. Belli ki bizi biraz yalnız bırakıyor.

Yutkunurken Theo'nun adem elması sallanıyor. Tamamen hareketsiz durup da tehlikeli bir harekete geçmek üzere olduğu izlenimini veren biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Saldırmak için sarmalanmış bir kobra gibi.

Kısık bir sesle, "Benimle hiç görüşmeden ya da evin içinde bulunmadan tüm bunları nasıl hazırladınız?" diye soruyorum.

Kitaba bir göz atıyor, büyük elini kapağın üzerine koyuyor ve burnundan yavaş bir nefes veriyor. Kalemi ve defteri eline alır.

Bu evi seviyorum. İkinci bir şansı hak ediyor.

Bu bir cevap, ama asıl sorudan kaçan dikkatli bir cevap, bu yüzden en iyi nasıl ilerleyeceğimi düşünüyorum. Eğer Seaside'da büyüdüysen, belli ki evi tanıyor. Belki de burası burada kalmıştır. Ancak bu, evi yenilemek isteyen bir müşterisi yoksa neden tüm bu şemaları ve renderları bu kadar ayrıntılı bir şekilde yaptırdığını açıklamıyor.

Tabii o yapmadıysa.

"Oh, anladım. Mutfaktaki yangından sonra onarım işine teklif vermiştiniz, değil mi?"

Bir kez göz kırpmıyor. Telefon kodumuzu kullanıyoruz ve bu evet anlamına mı geliyor yoksa sadece göz mü kırpmıyor emin değilim. "Son sahibi için yani." Elimle kitabı ve planları işaret ediyorum çünkü cevap vermiyor ve yüzündeki ifadenin kızgınlık mı yoksa kabızlık mı olduğunu anlayamıyorum.

Sonunda başını yana eğiyor, omzuna doğru küçük bir hareket yapıyor, bu bir baş sallama ya da sallama değil, daha çok bir *Belki* gibi. Ya da *her neyse*. Ya da muhtemelen "*Bu aptalca sorularla beni rahatsız ediyorsun*."

Bu adamla uğraşmak çok fazla iş. Saat daha sabahın dokuz buçuğu ve şimdiden bir içkiye ihtiyacım var.

"Unut gitsin. Odadaki file geçelim. İkimizin bir sorunu var. Kibar olalım ve buna kişilik çatışması diyelim. Bu iş uzun sürecektir ve ben erkekler tüm kararları alıp gösteriyi yönetirken yatak odamda oturup örgü öreceğim türden bir kız değilim."

Burası *benim* evim. Eğer seni bu iş için işe almaya karar - ve sadece *eğer* diyorum - "Bu tavrınıza müsamaha göstermeyeceğim."

Yavaşça kaşlarından birini kaldırıyor.

"Evet, beni duydun." Elimi aşağı yukarı sallayarak onun patlamak üzere olan bir yanardağa benzediğini gösteriyorum. "Tüm bu huysuz mağara adamı tavırların şimdiden sinirime dokunmaya başladı ve sen daha on beş dakikadır buradasın. Bir tür travma yaşadığını anlıyorum, ama ben de yaşadım ve beni etrafta dolaşıp yabancılara hançer saplarken göremezsin. Ya kötü ruh halindeki canavarı dizginlersin ya da konuşacak başka bir şeyimiz kalmaz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup volkanın patlamasını bekliyorum.

Ama hiç gelmiyor. Theo orada öylece duruyor, bana bakıyor, yüz ifadesi yumuşuyor ve neredeyse kahkaha atacakmış gibi görünüyor.

Ellerini kalçalarına koyuyor, yere bakıyor, nasıl bir psikopat olduğuma inanamıyormuş gibi başını sallıyor, sonra göz göze geliyoruz.

Başını sallıyor - yavaşça, vurgulu bir şekilde, açık *bir* evet - *sonra* gülümsüyor.

Adamın gerçekten gülümsemeyi bilmesine şaşırmamın ötesinde, rahatlama hissim çok büyük. Kendimi bir teröristle başarılı bir pazarlık yapmış gibi hissediyorum. "Tamam. Güzel. Dediğim gibi, Craig'le çalışmak için zaten sözlü bir anlaşma yaptım, o yüzden bunu hafta sonu düşünmem gerekecek."

Theo'nun varsayılan çatık kaşları tekrar yerine oturdu. Kalemini ve defterini kaptığı gibi bana doğru fırlatıyor ve neredeyse burnuma çarpıyordu.

Ben bu iş için en iyi adamım!

O defteri elinden alıp Buttercup Inn kitabıyla kafasına vurmama ramak kaldı.

"Vay canına, sabrımı denemekte kararlısın, değil mi? Birkaç saniye önce dizginle dediğimi hatırlıyor musun, Günişığı? *Dizginle* derken ciddiye dim."

Yüzü düşüyor, omuzları çöküyor ve eli kurabiye kavanozunda yakalanmış beş yaşındaki bir çocuk gibi pişmanlıkla yere bakıyor. Gülünç derecede sevimli. Kalbim ona karşı yumuşuyor, bir an hırlayan bir ayı, bir an sonra üzgün küçük bir çocuk olan bu bilmece adama.

Birkaç oda öteden Coop yüksek sesle boğazını temizliyor ve banyo kapısını, sesi koridorda yankılanacak kadar sert bir şekilde kapatıyor.

Tanrım, bu iki adamda bir çift el bombası kadar ustalık var. Theo'ya daha nazik bir ses tonuyla "Seni Pazartesi ararım," diyorum. "Tamam mı?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, sonra kalemiyle defterine daha önce yazdığı bir şeyi yavaşça daire içine alıyor. Okumam için bana uzattığında iç geçiriyorum.

"Üzgün olmana gerek yok, sadece köpeğini ezmişim gibi davranmayı bırak. Anlaştık mı?"

Gözleri yüzümü arıyor. Bakışları tarifsiz bir yalnızlık ve anlam veremediğim ama ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden ve tenime elektrik gibi bir yük gönderen o çıplak antipatiyle dolu. Lokantada ve arka bahçedeki partide hissettiklerimin aynısı. O isteksiz tanıma hissi.

Görmek istemeyen biri tarafından görülmekten.

Theo cevap vermeden aniden dönüp gitti. Ön kapıya doğru ilerleyen ve kapıdan içeri girip gözden kaybolan çizmelerinin sesini Coop'un veda çığlığı izledi.

"Teşekkürler, Megan! Yakında görüşürüz!"

Ön kapı kapandı ve ben harabeye dönmüş mutfağında yalnız kaldım, Theo Valentine'ın sorununun ne olduğunu merak ediyordum.

Ve bunu için neden bu kadar hevesli olduğumu.

I Seaside'daki en iyi bilgi kaynağı olduğunu Suzanne'ı arayın, herkesi tanıyor gibi görünüyor.

"Alo?"

"Hey, Suzanne, ben Megan Dunn."

"Megan! *Nasılsın?*"

Benden haber aldığı için sesi aşırı heyecanlı geliyor, bu da beni şüphelendiriyor. "İyiym, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Muhteşem! Tepelerde inanılmaz bir okyanus manzarasına ve daha da inanılmaz bir fiyat etiketine sahip bir yerin emanetini az önce kapattım. Bu sevimli genç eşcinsel çift burayı satın aldı ve tadilat *için bir ton* para harcayacaklar. Ben de tam Theo'ya bir e-posta gönderip onunla iletişime geçeceklerini üzereydim."

"Şeytandan bahset. Bu yüzden arıyorum."

Kafası karışmış gibi. "Eşcinsel çift hakkında mı?"

"Hayır, Suzanne, Theo hakkında. Bu sabah bana ev için bir fiyat teklifi vermeye geldi. Diğerlerinin fiyatının yarısından daha azdı ve bana gerçekten inanılmaz renderlar getirdi ve beni şaşkına çevirdi."

"Oh, harika!"

"Hayır, harika değil. Çünkü Theo, Theo'luk yapıyordu ve bu proje tamamlanırken önümüzdeki birkaç ay boyunca bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Capstone'dan Craig ile çoktan bir anlaşma yaptım ve Theo çok tuhaf olduğu için bu anlaşmayı sürdürme eğilimindeyim."

"İnanın bana, yaptığı işin kalitesini görür görmez onun sessizliğine çok çabuk alışacaksınız."

"Sorun onun sessizliği değil. Tuhaflığı. Bana her baktığında ya bir şeye vuracakmış ya da ağlayacakmış gibi hissediyorum."

Çöpçatan içgüdüleri devreye girer. "Belki de senden hoşlanıyordur!"

Homurdanıyorum. "İnan bana, bu sıcak değil. Bu daha çok dondurucu soğuklar gibi. Adam benim etrafımda olmaya bile zor dayanıyor."

Suzanne bir an için düşüncelidir. "Yani, kesinlikle tuhaf biri ama zararsız olduğunu biliyorum Megan. İri bir adam ama bir kuzu kadar nazik."

"Başının üzerinde kasırga eserken dolaşan bir kuzuyla hiç karşılaşmadım."

Bir süre durakladıktan sonra nazikçe, "Tamam, şimdi bir şey söyleyeceğim" diyor.

Bunun sevmediğim bir şey olacağı anlamına geldiğini biliyorum. Sıkıntıyla nefesimi vererek bekliyorum.

"Belki de -belki diyorum sadece- sadece ." Kaşlarımı çattım.

"Hassas mı? Hangi konuda?"

"Erkekler hakkında."

"*Erkekler* hakkında mı?" Tekrar ediyorum, şaşkınım.

"Biliyorsun, kocan yüzünden."

"Oh. Kocam öldüğü için bir insanın karakterini yargılama yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Suzanne yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Theo'yla başka hiç kimsenin bir sorunu olmadı tatlım," diyor. "Sen hariç."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sert bir nefes veriyorum. "Bana öyle söylendi. Ama ben hayal görmüyorum Suzanne. Coop bile Theo'nun benim yanımda davrandığı gibi davrandığını hiç görmediğini söyledi. Onu 'tedirgin' ettiğimi söyledi."

"Coop mu söyledi bunu? Huh. Bu çok garip."

"Ben de sana bunu söylüyordum!"

"Belki senin bronz tenini

kıskanıyordur?" "Saçmalama."

"Belki de ona nefret ettiği birini hatırlatıyorsunuzdur?"

"Bu mümkün, ama bundan şüpheliyim. Sorunu Megan'a özgü gibi görünüyor."

"Belki de senin biraz ruj sürmen gerektiğini düşünüyor."

İnsan içine çıkmadan önce gerçekten umursuyormuş gibi görünmek için üzerinde bir grup logosu yok mu?"

Bu beni gülümsetiyor. "İçeriden bir düşünce, Suzanne."

"Hmm. Ve onun senden hoşlanmadığına *emin* misin?"

"Evet, eminim beni her gördüğünde altına sıçmış gibi bir ifade takınıyordur çünkü benden çok etkileniyor. Bu kesinlikle gerçek aşk."

Gülüyor. "Tamam, akıllı fikirlerim tükendi o zaman. Bunu o şeylerden biri olarak kabul et ve Buttercup üzerinde çalışırken onun yolundan çekil. Belki bir süre sonra sana ısınır."

"Ya da belki takılıp yüzümü kırmam için yere rastgele aletler bırakır."

"Saçmalama, öyle bir şey yapmaz. Theo'dan hoşlanmıyorsan doğrudan Coop'la anlaş. Görünüşe bakılırsa bu ikinizin de işine gelir."

Size söylüyorum, o en iyisi. Benim sözüme güvenmek istemiyorsanız referans için arayabileceğiniz bir mil uzunluğunda insan listem var. Ve zorunda değilseniz neden parayı tuvalete atasınız ki? Sadece benim fikrim, ama bence uzun vadede elde edecekleriniz için kısa vadede ona katlanmaya değer."

Üzerinde düşündüm çünkü bazı iyi noktalara değindi. Cass'in kazasından büyük bir tazminat aldım, ancak bu tür büyük yenileme projelerinin bütçeyi nasıl aşabileceğini biliyorum. Ve ben açtıktan sonra B&B'nin başarılı olacağının garantisi yok. Ekonomi kötüye giderse birkaç yıl içinde iflas başvurusunda bulunabilirim. Bu konuda pratik olmalıyım. Pratik, tutumlu ve duygusuz.

Yoğun merakım ve ağrıyan egom dışında, her şey hazır olurdu.

"Belki bana onun hakkında daha fazla şey anlattırsan daha rahat ederim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Geçirdiği kaza hakkında," diyorum düşünmeden. "Bay Popülerlik'i Grinch'e dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Hattın diğer ucunda uzun bir iç çekiş var. "Tatlım, bu hikayenin içki içerken anlatılması gerekiyor. Bu akşam ne yapıyorsun?"

Mutfağın etrafına bakıyorum, yanmış zemine, tahtayla kapatılmış pencerelere, tezgâhı dolduran boş paket servis kaplarına. "Hiçbir şey yok."

"Altıda hazır ol. Arabayı ben kullanacağım. Ve etek giy, Tanrı aşkına. Benim Bu şehirde korumamız gereken bir itibar var ve senin evsiz taşçı görüntün bunu kesmiyor."

Zaten geleceğini bildiği tartışmayı duymayı beklemeden telefonu kapatır.

* * *

O gece saat tam altıda Suzanne, Hugh Hefner'la buluşmak için randevusu varmış gibi görünüyordu. Hayatımda hiç bu kadar dekolte görmemiştim.

"Merhaba Suzanne." 80'lerin saç bandı ölçülerinde fönü ve spreylili saç modeline, gök yüksekliğindeki stilettolarına ve dolaşımının tehlikeye girdiğinden şüphelendiğim kadar dar eteğine dikkatle bakıyorum. "Lütfen bana kulübe gitmeyeceğimizi söyle."

Bana sanki uyuşturucu içiyormuşum gibi bakıyor. "Seksen mil yarıçaplı bir alanda hiç kulüp yok. Booger's'a gidiyoruz."

Booger's mı? İşte bu yüzden hiç dışarı çıkmıyorum.

"Bana öyle bakma!" Suzanne yüz ifademi görünce azarladı. "Burası çok güzel, lüks bir restoran."

"Sanırım 'lüks' tanımlarımız farklı olabilir." "Tanrım, kaç yaşındasın, doksan mı, büyükanne?"

"Otuz iki, aslında."

Suzanne yüzünü buruşturuyor. "Sen de mi benden gençsin? Emanet belgelerinde bunu nasıl fark etmedim? Ne yazık ki senden nefret etmemeye karar vermiştim. Bu arada elbisen güzelmış."

"Teşekkürler. Bugün gidip satın almak zorunda kaldım çünkü kendime ait bir arabam yoktu. Emlakçımdan dayak yemek istemedim."

Gözlerini belime dikeyor. "Bunun altına bel destekleyici mi giyiyorsun?"

Şaşkınlıkla kendime baktım. "Bel eğitmeni de neyin nesi?"

Ellerini havaya kaldırarak inliyor. "Fikrimi değiştirdim. Ben *yaparım* Senden nefret ediyorum. Gidelim, beni susatıyorsun."

Ön kapıyı kilitliyorum, beni kolumdan tutuyor ve jinekoloğa gitmek kadar keyifli olacağından şüphelendiğim Booger's'a gidiyoruz.

Oraya vardığımızda yanıldığımı görünce şaşırdım. Mekânın adını her kim koyduysa kafayı yemiş ama konumu muhteşem. Booger's, sahil şeridinin sonunda, okyanusa bakan bir konumda yer alıyor. Rüküşlükten ziyade ironik bir şekilde duygusal olmayı başaran kitschy bir denizcilik temasına sahip.

Tavandan balık ağı sarkıtılmış, denizyıldızları ve Noel ışıkları asılmış. Tuğla duvarlar eski film yıldızlarının çerçeveli siyah-beyaz resimleriyle kaplıdır ve pencereler için büyük lombozlarla noktalanmıştır. Cilalı ahşap masaların üzerinde mumlar parıldıyor ve devasa bir kaptan çarkı

Suzanne'ın on beş yaşlarında görünen bir hostese ismimizi verdiği hostes standı.

"Çok şirin," diyorum etrafıma bakarak.

Suzanne dirseğiyle beni dürtüyor ve sırtıyor. "Seni yanlış yöne mi yönlendiriyorum?"

"Yine de isim."

"Sahibinin takma adı. İlkokuldayken biri onu burnunu karıştırırken yakalamış ve bu lakap ona yapışmış."

Yüzümü buruşturuyorum. "Umarım bu alışkanlığından vazgeçmiştir ve mutfakta burnunu karıştırmaz."

"Bu taraftan lütfen." Elinde bir çift menü tutan hostes, onu takip etmemizi işaret ediyor.

Masamıza doğru yürürken Suzanne bir sürü bakış alıyor. Hatta bazı kadınlar onun güzellik kraliçesi havasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. Kendine olan güvenine hayranım ve biz yanından geçerken bir adam kaşığını çorbasına düşürdüğünde gülümsemek zorunda kalıyorum.

Oturduktan sonra birkaç dakika menüye bakıyoruz, ardından gelen iri garsondan içkilerimizi ve yemeklerimizi sipariş ediyoruz. O gidince Suzanne, "Theo Valentine." diyor.

"Günün adamı." Garsonun masaya bıraktığı bir kâsedan fındık yiyorum. "Porno yıldızı gibi bir ismi olan gizemli adam."

"O kadar da gizemli biri değil."

Yemeyi bırakıp ona bakıyorum.

"Tamam, o *biraz* gizemli."

Bakışlarımdan vazgeçmeyince iç geçiriyor ve vazgeçiyor.

"İyi, o çok gizemli. *Şimdi*. Önceden sadece Theo'ydu, dünyayı ele geçirmeye çalışan yerel yakışıklı sporcu. Elbette tüm kızlar ona aşıktı. Bu kasabada o kalitede erkek eti pek bulamazsınız."

Ağzıma bir avuç fındık daha atıyorum. Yanlarında, "Kelimelerle aran gerçekten iyi, Suzanne." diyorum.

Parmaklarının arasında bir tutam siyah saçı döndürerek sakın bir şekilde gülümsüyor. "Okulda benden birkaç sınıf gerideydi, ama Tanrım, ona vurulmuştum. Ben havalı adamlara bayılırım ve onda bu özellik fazlasıyla vardı. Washington'da üniversiteye gitmiş ama Colleen'le hâlâ birlikte oldukları ve Colleen Seaside'dan ayrılmak istemediği için geri dönmüştü. Evlenmeleri gerekiyordu. Onunla Pazar günkü partide tanışmıştın, hatırlıyor musun? Şu güzel mavi gözlü öğretmenle?"

Hatırlıyorum. Güzel olan tek şey gözleri değildi. Düzgün kahverengi saçları, güzel bir teni ve şehvetli Suzanne'ın bile kıskanacağı bir vücudu vardı.

"Dur tahmin edeyim. Hiç evlenmediler."

"Hayır."

"Peki ne oldu?"

"Theo'nun kazası oldu. Ve anlattığına göre, hastanede uyandığı andan itibaren onunla bir daha hiçbir şey yapmak istememiş. Ona bakmamış bile. Bir daha ne onunla ne de başkasıyla konuşmuş."

"Eyvah. Bu çok sert."

Suzanne manikürlü tırnaklarını masaya vuruyor. "Evet, Colleen yıkılmıştı. sanmıyorum. Ona buradan Timbuktu'ya kadar her erkeği ayarlamaya çalıştım ama o hep hayır diyor. Sanırım bir gün Theo'nun o sessiz korkusundan kurtulup onu geri alacağını umuyor."

"Peki bu konuşmama olayı da neyin nesi? Ses telleri falan mı ezildi?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi, tatlım. Doktoru kimseye bir şey söylemeyecek elbette ama kaza gecesi getirildiğinde hastanede olan ve iyileşme sürecinde orada bulunan birkaç hemşire tanıyorum. İkisi de aynı şeyi söylüyor: Theo konuşmayı reddetti, neden konuşmadığına dair soruları yanıtlamayı reddetti ve bu konuda sıkıştırıldığında öfkeye kapıldı. Fizyoterapist fazla ısrarcı olunca muayene odasını dağıtmış. Sonra tabii ki doktor onu bir psikiyatriste göndermek istemiş ama o bunu da reddetmiş. Tekrar yürüyebilir hale gelir gelmez hastaneden çıkışını yaptı ve hepsi bu kadar.

"Kasabadaki herkes onun için üzülüyordu, bu yüzden iş bulmaya devam etti ve bir süre sonra artık konuşmaması kimsenin umurunda değildi, çünkü işi etkilenmiyordu. Hatta daha da iyi görünüyordu. Ve çok hızlı. Rakipleri daha teklif vermeye başlamadan önce bir evi yıkıp tamamen yeniden inşa edebiliyor. Onu harekete geçiren şeytan her neyse, iyi bir iş ahlakına sahip."

Garson içeceklerimizi getirerek bana düşünmek için bir an verdi. Buzlu çayımı yudumluyorum, gizemli adam hakkında şimdi daha da meraklıyım. Suzanne'a Theo'nun ne tür bir kaza geçirdiğini sormak üzereydim ki derin bir ses araya girdi.

"Bakın kim gelmiş. Sizinle burada tanışmak ne güzel."

Kafamı kaldırdım. Capstone'dan Craig, masamızın yanında duruyor ve bana gülümsüyor.

"Craig! Merhaba, bu ne sürpriz. Burada ne işin var?"

Suzanne beni masanın altından tekmeledi. Ona sertçe baktım. Kirpiklerini kırıştırarak iri ay gibi gözlerle ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Craig'e bakıyor. Omuzlarını geriye çekmiş, böylece göğüs dekoltesi aşağıdan bakan biri için en avantajlı açıyla sergileniyor.

Yakışıklı olduğu için VIP muamelesi görüyor. Odun kesmekte, vahşi aygırları evcilleştirmekte ve zavallı av kuşlarını gökyüzünden vurmakta ve bunun gibi şeylerde gerçekten iyi olduğunu bildiğiniz sağlam, kovboy tipi yakışıklı. Koyu sarı saçları, içine düşebileceğiniz gamzeleri ve bir Pazar sabahı kadar rahat bir gülümsemesi var.

Ve alyans takmıyor, Suzanne'ın keskin gözlerinin kaçırmadığı bir gerçek.

"Bu öğleden sonra bir müşteriyle buluşmak için buradaydım, Portland'a dönmeden önce bir şeyler atıştırırım diye düşündüm" diyor. Suzanne'ı ve göğüs dekoltesini fark eder. Gülümsemesi genişler. "Umarım bölmüyordur."

"Hiç de değil!" diye mırıldanıyor Suzanne, omuzlarını hafifçe oynatarak göğüslerinin titremesine ve Craig'in gözlerinin açılmasına neden oluyor.

Gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasına çekiyorum. "Siz ikiniz tanıştınız mı?" Craig ve Suzanne aynı anda "Hayır" diyor.

"Suzanne, bu Capstone İnşaat'tan Craig Kennedy. Craig, bu Suzanne Martin. Emlak işinde."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Suzanne kabinin kendi tarafına kaymaya başladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Craig!" diyor neşeyle, gülümseyerek ve sevecenlikle. "Akşam yemeğini yalnız mı yiyeceksin?"

"Evet."

Sakın söyleme, Suzanne.

"Neden bize

katılmıyorsun?" *Kahretsin.*

Craig bana baktı. Tabii ki Ultra Süper Mega Kaltak olup onu göndermeyeceğim, bu yüzden gülümsüyorum ve hoş karşılanmış gibi davranıyorum. "Evet, lütfen bize katılın."

Craig, Suzanne'ın yanındaki kabine kayıyor ve ikisi orada oturup birbirlerine sırtırken, ben de hangi yaşta gerçekten düşündüğün her şeyi söylemenin ve kibarlığa aldırmandan istediğini yapmanın sosyal olarak kabul edilebilir hale geldiğini merak ediyorum. Yetmiş mi? Seksen mi?

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Sonraki iki saat cehennem gibiydi. Craig ve Suzanne'ın hormonlarının kabarması ve kalamar olması gereken ama tadı kızarmış lastik bantlara benzeyen akşam yemeğim arasında kendimi hasta hissetmeye başladım.

Ve Yüce İsa, Craig konuşabiliyor mu? Bir kere oturdu mu, bir daha nefes almaz. Sürekli işinden, şirketinden, büyüme planlarından falan filan bahsediyor. Çok yorucu. Bir kere bile Suzanne'a ya da bana soru sormadı. Sanki biz sadece oturup onun saçmalamasını dinlemek için doğmuşuz gibi, biz de destekleyici bir şekilde gülümseyip memelerimizi gösterirken omurgalarımızı geriyoruz.

Kafayı bulma zevkine bile erişemedim, çünkü evde olmadığım sürece asla içmem. Ve Suzanne'ın üçüncü kadeh şarabından anlıyorum ki oraya giden ben olacağım.

Sekizi çeyrek geçe, Craig'in bitmek bilmeyen dırdırı sabrımı taşırdı. Garsonun gözüne takılıyorum ve hesap için işaret ediyorum. Hesap geldiğinde Craig garsonun elinden alıyor, ben itiraz edince de el sallıyor.

"Benim için bir zevk." Suzanne'a gülümsüyor, o da ona hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

Onu.

Ciddi olarak düşündüğümü bilseydi, bundan zevk alacağından şüpheliyim. gülünç derecede pahalı tadilatım için onu işe almıyorum, ama belki Suzanne'ın geniş mal varlığı darbeyi yumuşatır.

"Daha önce hiç tanışmadığımıza inanamıyorum," diye yakınıyor tatlı tatlı, gömleğinin koluyla oynayarak. "Müşterilerime her zaman şirketinizi tavsiye ediyorum ama sadece ustabaşınızla tanıştım."

"Artık benimle tanıştınız." Craig'in gülümsemesi tehlikeli görünüyor. "Umarım hayal kırıklığı olmamıştır."

Suzanne bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor ve peçetemi yüzüne fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Bu harikaydı," diyorum, "ve seni görmek çok güzeldi, Craig." İpucunu anlamalarını umarak kabinin kenarına doğru kayıyorum. Anlamadıklarında, "Ama kendimi biraz yorgun hissediyorum, o yüzden..." diye ekliyorum.

Kendini Suzanne'ın göğüslerinin büyüünden kurtaran Craig terbiyesini hatırlar ve ayağa kalkar. "Elbette. Gitmenize izin vermeliyim hanımlar. Megan, seni tekrar görmek bir zevkti. Pazartesi günü o evrakları göndereceğim."

Elimi sıkıyor. Bir anlaşma yapıyormuşuz gibi hissetmemeye çalışıyorum. Suzanne'a dönüyor, hâlâ kabinde oturuyor ve gideceği için üzgün görünüyor.

"Suzanne, gerçekten en son ne zaman biriyle konuşurken bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum."

"Yakında tekrar eğlenebilmek için numaramı almalısın." diyor.

Vay be. Bu kız çok çalışkan, orası kesin.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Craig yemi yutmaz. Hafifçe, "Evet, eğer bir emlakçıya ihtiyacım olursa kesinlikle seni ararım. Megan'dan numaranı alabilirim."

Suzanne'ın gülümsemesi olduğu yerde donar.

Craig "Hanımlar" diyor, şapkasını çıkarır gibi bir hareket yapıyor, sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor.

O gittiğinde, Suzanne'ın sesi düz çıkıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Bir kız arkadaşı olmalı." Bana baktığında omuz silkiyorum. "Belli ki aranızda çılgın bir kimya var. Tek açıklaması bu."

"Yani kafamın içinde değil miydi? Benimle flört ediyordu, değil mi?"

"Kesinlikle. Bir ara aletini çıkarıp masanın altında okşamanızı isteyecek sandım."

"Ki kesinlikle yapardım. Adam çok seksi!"

Bunu o kadar yüksek sesle söylüyor ki insanların başları dönüyor. Ayağa kalkıyorum, elini tutuyorum ve kabinden çıkmasına yardım ediyorum, bana ağırlığını verdiğinde biraz sendeliyorum çünkü buna hazır değildim.

"Vay canına," diyor kendini toparlayarak. "Sanırım eve gitmen gerekebilir, tatlım. Oda eğik."

", ateşli çocuk, seni yakaladım. O topuklarıyla ayaklarımı delme. Hadi bakalım."

Restoranda ilerliyoruz -benim kolum onun omuzlarında, onun kolu benim belimde- ve ilerlerken duyduğum kıs kıs gülüşleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

İçimden bir ses bunun Suzanne'ın bir restorandan yardım almadan çıkamadığı ilk sefer olmadığını söylüyor.

Booger'ın evinden Suzanne'ın yaşadığı yere arabayla on dakikadan daha kısa bir süre olmasına rağmen, bana ev adresini verdikten sonra arabada hemen uyuyakalıyor. Düşüncelerimle baş başa kalmaya alışık olduğum için umursamıyorum ama onun için biraz endişeleniyorum.

Küçük bir kasabada herkes herkesi tanır, kirli çamaşırlarını da. Belki de içeri girerken aldığı tüm o bakışlar kıyafetiyle ilgili değildi.

Evine gitmek için telefonumdaki harita uygulamasını kullanıyorum. Düzenli bir bahçeyi çevreleyen beyaz bir çitin üzerinde pembe açelyaların sıralandığı sevimli, küçük bir bungalovda yaşıyor. Arabayı garaj yoluna park ediyorum, sonra ona yardım etmek için yanına gidiyorum. Kapıyı açıp emniyet kemerini çözdüğümde horluyordu.

"Suzanne." Kolunu hafifçe dürtüyorum. "Eve geldik. Uyan artık."

Başını bana doğru çevirip kediler hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bunu içkiye bağıyorum, sonra onu arabadan olabildiğince nazıkçe sürüklüyorum, beni almaya gelmeden önce içip içmediğini merak ediyorum, çünkü gerçekten kendinden geçmiş durumda.

Sendeleyerek ön kapıya gittik. Anahtarları almak için çantasını karıştırmam gerekiyor çünkü bana yaslanmış bir şekilde uyuyor. Ön kapıyı açtığımda kedi sidiği kokusuyla karşılaştım.

Sonra küçük canavarlar tüm güçleriyle iner ve ölüleri diriltmek için feryat figan bağırlarlar.

"De Niro!" Suzanne bir gözünü açarak mırıldanıyor. "Pacino! Stallone! Kapa çeneni, annenin başı ağrıyor!"

Suzanne'ın eşikten geçip eve girmesine yardım ediyorum. Oturma odasındaki kanepeye yığılıyor ve üç kedi de - bir calico, bir turuncu tekir ve bir büyük, tüylü siyah piç - yüzünü yemek üzereymiş gibi üzerine atlıyor.

"Kışt!" Onları zavallı Suzanne'dan uzaklaştırmak umuduyla kollarımı sallıyorum ama sadece orada oturup bana aptalmışım gibi bakıyorlar. Yine de onu yutmak için herhangi bir hamlede bulunmuyorlar, bu yüzden bir an için onları dikkatle izliyorum ve ne yapacaklarını görmeyi bekliyorum.

Etrafına yerleşiyorlar, kuyruklarını kıvrarak göğsüne, karnına ve bacaklarının arasına yuva yapıyorlar ve beni izliyorlar.

"Pekâlâ canavarlar, annenizin sorumluluğunu size bırakıyorum. Anlaştık mı?"

Büyük siyah olan -sanırım o Stallone- esniyor. Kovuluyorum.

Suzanne için su aramak üzere mutfğa gidiyorum ve tezgahın üzerinde üçte biri dolu, açık bir şarap şişesi ve yanında Suzanne'ın bu gece giydiği renge uygun sıcak pembe ruj izleri olan boş bir kadeh buluyorum.

Şimdi onun için üzölmekten çok, o kadar şarap içtikten sonra beni almaya geldiği için öfkeleniyorum. Yarın ayıldığında, bir kadeh alkolün bile etkisi altındayken araba kullanmanın nasıl ölümcöl olabileceği hakkında uzun uzun konuşacağız.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilen biri varsa o da benim.

Dişlerimi gıcırdatarak buzdolabından bir şişe su alıyorum ve kanepenin yanındaki sehpaıa koyuyorum. Yan lambayı söndürüyorum, Suzanne'ın topuklu ayakkabılarını çıkarıp bacaklarının alt kısmına bir battaniye yerleştiriyorum, çantasını ve anahtarlarını yemek masasının üzerine bırakıyorum ve ön kapıyı arkamdan çekmeden önce kilitliyorum.

Ellerimin artık titremeyeceği kadar sakinleşmem için yaklaşık on beş dakika yürümem gerekiyor.

Güzel bir gece ama hava serin. Ay dolunay, hava okyanus kokusuyla yoğun ve yıldızlar tüm gücüyle dışarıda. Dumanlı Phoenix'te hiç bu kadar parlak olmamışlardı. Akşam yemeğine palto getirmiş olmayı dileyerek Suzanne'ın sakin mahallesinden geçip şehre giden ana bulvara ulaşıyorum, sonra da güneye, eve doğru ilerliyorum.

Seaside, güneş battığında kaldırımları kıvrılan kasabalardan biri ve bu gece de bir istisna değil. Bulvar ıssız. Bana eşlik eden tek şey, tepemdeki sokak lambalarının etrafında sessizce dans eden güveler. Telaşsız bir şekilde yürüyorum, sörfün uzaktan gelen gürültüsünü ve cırcır böceklerinin serenadını, gecenin müziğini dinlerken düşüncelere dalıyorum.

Burayı çok seversin Cass. Çok seversin.

Birdenbire, klasik siyah bir Mustang son sürat yanımdan geçiyor, motoru bir kurdun hırıltısı gibi gürlüyor, arkasından gelen hava akımı saçlarımı ve eteğimi yana savuruyor. Beni yaklaşık elli metre geçtikten sonra sürücü frene basıyor. Araba caddenin ortasında gıcırdayarak durdu. Sonra orada duruyor, motor rölantide çalışıyor, fren lambaları karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyor, egzoz borusundan bir ejderhanın burun deliklerinden çıkan duman gibi buhar çıkıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Araba vites değiştiriyor ve yavaşça geri gitmeye başlıyor.

Mustang sokakta yanıma gelecek kadar geri gittiğinde duruyor. Yolcu kapısı açılıyor ve genişçe sallanıyor. Theo'nun gözleri loş iç mekanda parlıyor; koltuğun üzerine eğilmiş, bana bakıyor.

Bekliyorum.

Bir anlık tereddüitten sonra içeri girdim, kapıyı kapattım ve her şeyi kontrol ederek önemli bir şey yokmuş gibi davrandım.

Arabanın dışı gibi içi de tertemiz. Gösterge panelinin üzerinde yemek yiyebilirim ve küllük bozuk para koymak için bile kullanılmış olsa şok olurum. Görünürde ne bir toz zerresi ne de bir saç teli var. Bagajda süpürge tutuyor olmalı.

Ama böylesine steril bir ortamda bile onun izi barizdir. Radyoda usulca bir blues istasyonu çalıyor - viskiyle ıslanmış bir sesi olan bir siren kayıp aşk hakkında mırıldanıyor - ve hava sıcak ve onun gibi kokuyor, sabun ve deri ve düşünceli erkeklik, geceleri bir orman ipucu.

Belki de o bir şekil değiştirendir, dolunayda ormanda avlanan yalnız bir kurttur.

Syfy kanalını izlemeyi bırakmalıyım.

"Bu sabah sana küfrettiğim için özür dilerim. Hiç hoş değildi."

Theo sanki nefesini tutuyormuş gibi büyük bir hızla nefes veriyor. Sonra arabayı vitesine takıyor ve daha önce sürdüğünden çok daha yavaş bir hızda ilerlemeye başlıyoruz. Dikiz aynasındaki zincirden küçük gümüş bir madalyon sallanıyor ve ışıpta göz kırptıyor. Bu bir koruyucu aziz madalyası ama hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Onun hakkındaki merakım artıyor.

Dindar biri mi? Kazadan sonra ruhani bir dönüşüm mü geçirdi? Yoksa o da benim gibi, madalyayı evrenin bir yerlerinde birilerinin dualarımızı gerçekten dinlediğine dair kayıp hayalinin bir hatırlatıcısı olarak saklayan eski bir inançlı mı?

Ona doğru bakıyorum. Gölgelemin içindeki profili, burnundaki kesikten çenesinin sert kenarına kadar sert açılardan oluşuyor. Gergin ve rahatsız görünüyor ve varlığımdan bu kadar rahatsız olduğu ortadayken neden durma zahmetine girdiğini merak ediyorum.

"Keşke benden neden hoşlanmadığını bilseydim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. O kadar çiğ ve savunmasız bir ıstırap ifadesiyle bana bakıyor ki, söylediklerimin onu incittiğini ve benden hoşlanmadığı varsayımımın doğru olduğunu biliyorum.

Bu iki şey bir arada hiç mantıklı değil, ama bu adamla ilgili hiçbir şey mantıklı değil. Şimdiye kadar onunla yaşadığım her etkileşim kafamı karıştırdı ve beni hayal kırıklığına uğrattı. O kadar çok parçası eksik bir bulmaca gibi ki asla çözülemiyor.

İtirafıma devam ediyorum, çünkü karanlığın onları zorlayan bir yolu var.

"Ben çok sempatik bir insanım. En azından öyle olduğumu *düşünüyorum*. Hayatımda hiç düşmanım olmadı. Aslında biraz sıkıcıyım - heyecan anlayışım Netflix'te yeni bir diziyi art arda izlemektir. Bu yüzden, daha onunla tek bir kelime bile konuşmadan tamamen yabancı biri benden bariz ve yoğun bir şekilde hoşlanmadığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Bunun beni ne kadar küçük ve incinmiş hissettireceğini hayal edin. Çok kızdığımдан bahsetmiyorum bile."

Bana sanki her kelimemde onu karnından bıçaklıyormuşum gibi bakıyor.

"Biliyorum. Bu hiç adil değil. Kapalı bir alandayız, ben meşhur sözel ishal şeyimi yapıyorum ve sen cevap veremiyorsun. Ve yine küfrettim. Bu benim için alışılmadık bir şey çünkü doğduğumdan beri başkalarının fikirleriyle fazlasıyla ilgilenen bir anne tarafından sadece kelime haznesi düşük, sınıfsız kadınların küfürlü konuşabileceği konusunda eğitildim ama dürüst olmak gerekirse, 'siktir' kelimesi o kadar çok farklı durum için o kadar kullanışlı ki arada sırada ağzımdan kaçmasına karşı koyamıyorum."

Nefes almak ve düşüncelerimi sıralamak için duraklıyorum. "Nerede ? Ah, doğru ya.

Sen benden hoşlanmıyorsun, ben de bundan hoşlanmıyorum."

Zavallı Theo sürücü koltuğu yerine elektrikli sandalyede oturmayı tercih eder gibi görünüyor, ama çok kötü. Bu benim içimi dökme fırsatım ve bunu kullanıyorum.

"Hani romantik komedilerde genellikle aptalca bir durum ortaya çıkar ve çift sadece konuşsa tüm bu dramaya gerek kalmadan çözülebilir ya? Hani oturup sorunu konuşarak hallederler ya? Bizde de böyle olduğunu hissediyorum. ... ne bileyim, yüzüme bir köpek kakası turtası çarpmak ister gibi bakacak kadar seni sinirlendiren ne yaptığımı yazarsan, o zaman belki özür dileyebilirim ya da o şey her neyse bir daha yapmam ve ev inşaat halindeyken düzgün bir iş ilişkimiz olabilir ve birbirimizin etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda kalmayız çünkü peşimizde kocaman bir kara düşmanlık bulutu var. Anlıyor musun?"

O bilmiyor. Bunu söyleyebiliyorum çünkü kusacakmış gibi görünüyor ve elleri direksiyonun etrafında o kadar sıkı kıvrılmış ki, ikiye ayrılma tehlikesi var.

"Boş ver. Söylediğimi unut. Dürüst olmak gerekirse, istediğin kişiden hoşlanmamak senin ayrıcalığın. Ben sadece hassas davranıyorum. Hayır, onu geç, ben hassas değilim! Diğer mantıklı insanlar da aynı şekilde hissederdi! Kimse *sevilmemekten hoşlanmaz!*"

Theo'nun yutkunması duyulabiliyor ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

İçimi çekiyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Şimdi sessiz olacağım."

Bir dur işaretine gelene kadar bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz. Koltuğumda titriyorum, ısınmak için ellerimi kollarıma sürüyorum. Üşüdüğümü gören Theo ceketini çıkarıp bana uzatıyor.

"Oh. Teşekkür ederim." Onu bir battaniye gibi önüme örtüyorum, sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve gülmemeye çalışıyorum çünkü bu çok garip ve ben çok rahatsızım ve garip hissettiğimde sadece iki ani tepkim var: kahkaha ya da alay.

Tekrar sürmeye başlıyoruz, sonra evime varana kadar sadece birkaç tur daha atıyoruz. Garaj yoluna giriyor, arabayı kapatıyor ve iniyor. Ben kapımı açmadan, o benim için açtı. Elini uzattı.

Yani benden nefret eden centilmen bir psikopat. Not edildi.

Arabadan çıkmama yardım etmesine izin verdim. Ona paltosunu uzattığımda alıyor ama giymek yerine omuzlarıma yerleştiriyor. Sonra eski moda bir talip gibi koluma giriyor ve beni ön verandaya giden patikadan yukarı çıkarıyor, yanından geçerken çarpılmayayım diye yabani gül ağaçlarından birinin dikenli dalını tutuyor.

Bu çok kafa karıştırıcı.

Verandanın basamaklarının dibinde duraksıyor ama bu sefer onu içeri davet etmiyorum. Ceketini çıkarıp mırıltılı bir "Teşekkür ederim" ile ona geri veriyorum ve sonra eve girmek için dönüyorum.

Theo dirseğime dokunarak beni durduruyor. Şaşırdım, ona döndüm. Ceketinin içine uzandı. Yazı defterini çıkaracağını sanıyorum ama onun yerine bir kartvizit çıkarıyor. Bana uzatıyor, gözleri loş ışıktaki mücevher gibi parlıyor.

"Teşekkürler." Bir an ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum, ta ki o kartı gösterene kadar. "Evet, numaran bende var. Pazartesi seni arayacağım, neye karar verirsem vereyim."

Ne söylemeye çalıştığını anlamamışım gibi başını sallıyor.

Ki doğal olarak. "Pazartesi seni aramamı istemiyor musun?" Göz devirmesinin alaycı olduğuna yemin edebilirim.

Ceketini giyer, kartı bir eline alır ve diğer eliyle alttaki e-posta adresini işaret eder. Üç kez dokunuyor.

"Bunun yerine sana e-posta göndermemi ister misin?"

Bu sefer başını sert bir şekilde sallıyor. Sinirlendiğini anlayabiliyorum. Eliyle bir yuvarlanma hareketi yapıyor ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tanrı aşkına Theo, beni rahat bırakır mısın? Sessiz sinemada berbatım."

Bana kartı geri verdi, sonra küçük not defterini çıkardı. Üzerine bir şeyler karalıyor ve görmem için bana uzatıyor.

Konuşmak isterseniz Pazartesi gününden önce bana e-posta gönderebilirsiniz.

Başımı kaldırıp ona baktığımda elindeki pedi yana bırakıp bana bakıyor. Çenesindeki o kas yine zıplıyor. Gözleri doğal olmayan bir şekilde parlak, sanki ateşi varmış gibi.

"Konuşmak ister misin?"

Uzaklara bakıyor, nefes alıyor, gözlerini kapatıyor. Sonra tekrar bana bakıyor. Başını sallıyor, sonra başını sallıyor.

"Evet ve hayır."

Tekrar başını sallıyor, çünkü onu doğru yorumladım.

"Lanet olsun Theo," diyorum sinirlenerek. "Aklını başına topla."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. Gülümsemesini gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor, sonra boğazını temizliyor.

Ürkütücü bir ses, çünkü bu bir ses. Ona bakıyorum, nefesim kesiliyor, nabzım hızlanıyor, ta ki zoom yapana kadar.

Ani hareketsizliğini fark etmedi. Sadece başını sallıyor - üç kez, böylece ne demek istediğini anlayabiliyorum - sonra arkasını dönüp arabasına doğru yürüyor. Arabasına biniyor ve arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor.

Theo'nun kartviziti elimde, sörfün sesi kulaklarımda çınlarken uzun bir süre verandamda duruyorum. Sonra içeri girip bilgisayarı çalıştırıyorum.

Google'ın arama kutusuna yazıyorum: *Sessiz insanlar ses çıkarabilir mi?*

Wikipedia'ya göre, dilsiz insanlar her türlü sesi çıkarabilir, bu da Theo Valentine'ın konuşabildiği ama konuşmak istemediği yönündeki hızla büyüyen komplo teorimi yok ediyor.

Web sayfasından yüksek sesle okudum. "Konuşamama ses çıkaramama ile aynı şey değildir. Homurdanmalar, inlemeler, bağırmlar vb. ses telleri gerektirmez, çünkü bunlar akciğerlere hava girip çıkmaya zorlanarak yapılabilir. Ses tellerindeki hasarın ciddiyetine bağlı olarak, 'ben' veya 'sen' gibi kısa kelimeler mümkün olabilir. Eğer ses telleri tamamen hasar görmüşse, sadece çığlık gibi ilkel sesler çıkarılabilir."

Sonra "Seçici Mutizm" başlıklı bölüme bir göz attım. Tanıdık semptomların bir listesini içeriyor: sosyal izolasyon ve geri çekilme; göz temasını sürdürmede zorluk; gülümsemede isteksizlik; duyguları ifade etmede zorluk; gürültüye ve kalabalığa karşı hassasiyet. Yanlarında Theo'nun resmi olması gereken bir sürü başka şey daha var, ancak bu durum genellikle çocuklukta ortaya çıkıyor.

Hmm.

Bir de reaktif mutizm denilen bir durum vardır ki bu durumda kişi, genellikle bir tür ağır travma geçirdikten sonra konuşmamaya karar verir.

Yani bu bir şey, ama Theo'nun sorununun ses telleriyle mi yoksa zihinsel durumuyla mı ilgili olduğunu bilmemin bir yolu yok.

Ya da ikisini de.

Yukarı çıkıyorum, kendime bir banyo hazırlıyorum, soyunuyorum ve su soğuyana kadar düşüncelerim karmakarışık bir ıslanıyorum. Sonra çıkıyorum, havlumu alıyorum, her zamanki tişört ve erkek şortu kıyafetimi giyiyorum ve yatağa giriyorum.

Saat 3:00'te kendimi sürükleyerek kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımı almak için aşağı iniyorum ve onunla yatağa dönüyorum. *Pekala, Bay Valentine. Bakalım kendiniz için ne söyleyeceksiniz.*

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Tavsiyeye İhtiyacı Olan Yeni Ev Sahibi

Sayın Dr. Valentine,

Birkaç hafta önce bu adamla tanıştım ve tavsiyenize ihtiyacım var. Herkes bana onun ne kadar harika bir adam olduğunu, işinin ne kadar harika olduğunu, evimdeki bu büyük tadilatı (hayalimdeki ev) yapması için onu kesinlikle işe almam gerektiğini söyleyip duruyor ama bir sorun var.

Bu kişiye ciddi gastrointestinal sıkıntı yaşıyorum.

Sadist biri olsaydım, onu işe alır ve iş tamamlanana kadar kendi ekşi suyunda pişmesine izin verirdim, ama benim bir kalbim var. Bu zavallı adama kendini daha iyi hissetmesi için kocaman bir şişe Tums vermek istiyorum. Ama adam benim antiasit tekliflerimi istemiyor, sadece nefretinin kavurucu sıcaklığıyla yüzümdeki deriyi soymak istiyor.

Ne önerirsiniz?

Saygılarımla,

Kafam karıştı

Gönder tuşuna bastıktan sonra e-postayı birkaç kez tekrar okudum. Üslubun yeterince alaycı olduğundan emin olduktan sonra dizüstü bilgisayarını kapatmak üzereydim ki yeni bir e-postanın geldiğini bildiren zil sesi duyuldu. Bir de ne göreyim, bir yanıt almışım. *O kadar hızlı.*

O da mı uykusuzluk çekiyor?

KimeBowie4Evah@yahoo.com

KimdenTheo@hillrise.com

Konu: Re: Tavsiyeye İhtiyacı Olan Yeni Ev Sahibi

Sayın Kafası Karışık,

Havayı yumuşatmak için ona karşı açık olmanızı öneririm. Örneğin, akşam geç saatlerde arabasıyla gezerken konuyla ilgili bir konuşma başlatabilirsiniz. Eminim bu *hiç* de garip olmaz.

Saygılarımla,

Dr. Valentine

Ha! İğneleyici piç! Kocaman sırtıyorum ve hemen cevabımı yazıyorum.

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Ne yazık ki.

Bunu zaten yaptım. Sir Grumpsalot, tiksintisinin yoğun sisini havadan temizleme çabalarımı takdir etmemiş gibi görünüyordu. Entelektüel cazibemi göstermek ve hayranlığını kazanmak için ona bir haiku yazabileceğimi düşünüyordum?

Haikular şiirdir

*Bu genellikle bir anlam ifade
etmez Hippopotamus*

Kime? Bowie4Evah@yahoo.com

Kimden: Theo@hillrise.com

Konu: Re: Ne yazık ki...

- #1 - Sir Grumpsalot?! Kaptan Crankypants'ı tercih ederim, teşekkürler. Bana resmi olarak hitap etmediğiniz sürece, bu durumda benim uygun unvanım olan Kral Yengeç Kakası'nı kullanırsınız.
- #2 - Bu muhtemelen şimdiye kadar yazılmış en iyi haiku. Sadece sanat formunu mükemmel bir şekilde tanımlamakla kalmıyor, bence şiirde çok az temsil edilen hipopotam kelimesini de kullanmışsınız. İyi iş çıkarmışsınız.

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Re: Re: Ne yazık ki...

Gözlem gücünüz çok zekice. Şok oldum, efendim, *şok* oldum.
İlk e-postamın seninle ilgili olduğunu tahmin etmişsin.

Bu noktada sizi yüz yüze konuşmaktan çok e-posta ile konuşurken sevdiğimi söylemem kabalık olur mu? Yine de itiraf etmeliyim ki, telefonda da iyisiniz.

KimeBowie4Evah@yahoo.com

KimdenTheo@hillrise.com

Konu: EVET BU ÇOK KABA OLURDU

Ancak şiiriniz ve merhum büyük David Bowie'ye olan bağlılığınız size birkaç sempati puanı kazandırdı. (Evet, tişörtünüzü, e-posta adresinizi ve yatak odanızın duvarına yapıştırdığınız *Heroes* albüm kapağının baskısını fark ettim. Yan not: Sence elleriyle ne yapıyordu? Ana gemiye sinyal mi veriyordu?)

Keşke gitaristler konusunda da şarkıcı-söz yazarları kadar iyi bir zevke sahip olduğunuzdan emin olabilseydim.

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Bağırmana gerek yok, King Crabby Poo

Meydan okumanla alay ediyorum. Bu çok kolay. İlk 5:

- 1 - BB King
- 2 - Les Paul
- 3 - Eddie Van Halen
- 4 - Jimmy Page
- 5 - Jimi Hendrix

Kime? Bowie4Evah@yahoo.com

Kimden: Theo@hillrise.com

Konu: Vay canına

Jimi Hendrix'i, Jimi Hendrix'e benzeten birini sevmemi nasıl beklersin?
Sonuncu mu? Sanırım burada işimiz bitti.

KimeTheo@hillrise.com
KimdenBowie4Evah@yahoo.com
Konu: Re: Vay canına.

Listenin sıralı olduğunu hiç söylemedim. Varsayımlarını kontrol et, KCP.

Hazır varsayımlardan bahsetmişken, evimi yenilemeniz için sizi tutarsam Theo Valentine'in BU versiyonunun ortaya çıkacağını varsaymam doğru olur mu? Çünkü bu adamla başa çıkabilirim. Bu adamdan hoşlanıyorum.

Bana verdiği göz kamaştırıcı hızdaki yanıtı bekliyorum ama gelmiyor. Beş dakika sonra, tuvalet molası falan vermiş olması gerektiğine karar veriyorum ama on beş dakika sonra, sabaha kadar ondan bir daha haber alamayacağımdan korkuyorum. Belki de iyi mizah anlayışı sadece gece 3:00'ten itibaren yirmi dakikalık bir süre için geçerlidir.

Ama sonra bir cevap geliyor ve dürüstlüğüyle beni şaşırtıyor.

Kime? Bowie4Evah@yahoo.com
Kimden: Theo@hillrise.com
Konu: Bu adam

Benden hoşlanmanı istiyorum ama hoşlanmamalısın. Dengeli değilim. Aklımın başında olduğundan bile emin değilim. Arabada, romantik komedilerde sorun yaşayan insanların konuşması halinde her şeyin çözülebileceği bir an olduğunu söylemiştin ama sorun hakkında konuşursak söyleyeceklerim ne romantik ne de komik olurdu.

Çok korkutucu olurdu.

Açık konuşayım: Bu bir tehdit değil. Senin ya da başkası için bir tehlike değilim. Ben sadece... berbat durumdayım. Tedavisi olmayan türden bir berbatlık. Sesler duyan, hayaletler gören ve bazen neyin gerçek olup neyin olmadığını anlayamayan türden. Özellikle de geceleri, gündüzleri genellikle kilit altında tutabildiğim tüm canavarlar kontrol altına alınmayı reddettiğinde.

Bu yüzden uyuyamıyorum. Bu yüzden antipsikotiklerden esrara kadar her türlü ilacı denedim. Bu yüzden insanlardan uzak duruyorum, çalıştığım zamanlar hariç, beni gerçekliğe bağlı tutan tek şey bu.

İşte bu yüzden asla arkadaş olamayız, Megan. Asla hiçbir şey olamayız.

Buttercup üzerinde çalışmak istiyorum çünkü onu seviyorum. Sizin için bir anlam ifade etmeyen ve benim için hala tam bir anlam ifade etmeyen bir şekilde seviyorum, ama o ev bana bir çapa gibi geliyor. Kocaman, siyah bir okyanusun ortasında bir ada gibi.

Pusuladaki iğnenin kuzeyi göstermesi gibi.

Eğer beni işe almaya karar verirsiniz, göndermemem gereken ama göndermek zorunda kaldığım bu saçma itiraftan sonra bile, o evi mükemmel hale getirmek için kendimi öldüreceğim. (Gerçek anlamda söylemiyorum, ama ne demek istediğimi anladınız.) Eğer beni işe almamaya karar verirsiniz, anlarım. Craig sağlam adamdır. İyi bir iş çıkaracaktır.

Theo

Ağzım bir karış açık yatakta oturup e-postayı tekrar tekrar okuyorum. Sonunda dizüstü bilgisayarımı kapatıp uzanıyorum, başım uğulduyor ve sinirlerim on fincan kahve içmişim gibi zıplıyor.

Asla arkadaş olamayız, Megan. Asla hiçbir şey olamayız.

Güneş ufukta kaybolup odayı ışıkla doldurana kadar tavana bakıyorum.

Ardından Capstone'daki Craig'e bir e-posta yazarak Pazartesi günü sözleşmeyi almak için sabırsızlandığımı belirttim ve ilk nakit ödemeyi ne kadar sürede yapacağını sordum.

* * *

Günün geri kalanında huzursuzdum. Theo'nun e-postasını düşünmeden edemiyorum. Sorunun "cehennem kadar korkutucu" olmasıyla neyi kastetmiş olabileceğini anlamaya çalışarak yaklaşık bir düzine kez okudum.

Mantık bana ondan uzak durmamı söylüyor. Bu tür dramlar için çok yaşıyım. Ama Theo Valentine'ın gizemi, merakımın karşı konulmaz bulduğu bir şey.

Suzanne'ı aramamaya karar verdim. Ona hâlâ kızgınım ve Theo hakkında daha fazla ayrıntı için onu rahatsız edeceğimi biliyorum ki bu yapmam gereken son şey. Baş etmem gereken kendi sorunlarım var. Bir de onunkini eklememe gerek yok.

Yine dışarıdan yemek sipariş ediyorum ve mutfakta lavabonun üzerinde ayakta yiyorum, sonra banyo yapıp yatıyorum.

Gece boyunca fırtına esiyor. Çatıya vuran yağmurun sesi silah sesi gibidir. Gök gürültüsü uzaklarda patlar ve şimşek çakması odayı ani, parlak beyaz ışıkla aydınlatır.

Uykuya dalıyorum ve yaz güneşinin altında sallanan mor bezelyelerin uçsuz bucaksız tarlalarını hayal ediyorum.

Sabah 8:00'de yataktan kalktığımda, gökyüzü ruh halime mükemmel bir şekilde uyan donuk, ağır bir griydi. Bornozumla aşağıya iniyorum, başım kalın ve gözlerim saatlerce savrulmaktan sapsarı. Kahve makinesini çalıştırıyorum ve bir fincan demlenirken esnemeye başlıyorum. Telefon çaldığında dalgınca cevap veriyorum.

"Alo?"

"Buna inanamayacaksınız!"

Telefonu kulağımdan çekiyorum, çünkü Suzanne'ın heyecanlı bağıırışı kulak zarımı delip geçiyor. "Ses duvarını aşmadan önce küçük bir uyarı iyi olurdu Suzanne," diye homurdanarak kupaya uzanıyorum.

"Az önce yerel haberlerde Capstone İnşaat'ın merkezinin dün gece yerle bir olduğunu gördüm!"

Donup kaldım. "Yok edildi mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Lanet olası yıldırım çarptı! Buna inanabiliyor musun?"

Beynim onun sözlerini işlemekte zorlanıyor. Gözlerimi kısarak kahve makinesine bakıyorum, hâlâ yukarıda yataкта rüya görmediğimden tam olarak emin değilim. "Yıldırım," diye yavaşça tekrarlıyorum.

"Evet, şimşek! Fırtınayı duydun, değil mi?" Devam etmeden önce cevap vermemi beklemiyor. "Görünüşe göre büyük bir şimşek çaktı.

binaya girip yangın çıkarmış ve itfaiye gelip söndürmeden önce hemen hemen her şeyi yok etmiş. Haberleri açın ve fotoğraflara bakın - bina dumanı tüten bir moloz yığını!"

Artık tamamen uyanmıştım, adrenalın kahvenin yapabileceğinden çok daha hızlı etki ediyordu. "Bu korkunç! Kimse yaralandı mı?"

"Haberlere göre öyle değil. Ama o bina bir olmuş. Umarım Craig'in iyi bir sigortası vardır." Ses tonu neşeli. Belli ki Craig'i restoranda yaptığı hakaretten dolayı affetmemiş. "Evinizi yeniden inşa etmesi için kimi tutacağınıza karar vermenizde evren size yardımcı oldu, değil mi? Sanki kaderinde varmış gibi! Ne şans ama!"

Garip bir his kaplıyor içimi, karanlık bir tür déjà vu. Theo dışarı çıkıp bana Buttercup Inn kitabını gösterdiğinde düşündüğüm bir şeyi hatırlıyorum ve çok duygulanmıştım.

Kader değil. Bu bir şans. Bu sadece hayat, en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Dikkatim dağılmış bir halde, "Kader ve şans iki farklı şeydir" diye mırıldanıyorum. Sonra dikkatim odaklanıyor ve pratikleşiyorum. "Yangının Craig'in iş yapma kabiliyeti üzerinde çok büyük bir etkisi olmayacağına eminim. Belki geçici olarak, elbette, ama muhtemelen tüm dosyalarını ve her şeyi uzaktan yedeklemiştir ve asıl iş alt çalışanlar tarafından halledilir-"

"Capstone neredeyse hiç taşeron kullanmıyor. Craig, elektrikten klimaya kadar her konuda sertifikalı düzinelerce uzmanla her şeyin çoğunu kendi bünyesinde hallediyor. Bu adamların hepsi çalışanı ve tüm ekipmanı kendisine ait. Yani kendisine ait."

Bu benim yelkenlerimi biraz şişirdi. "Yeni bir merkez için yer bulması gerekecek. Bu ne kadar sürer? Birkaç hafta mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Portland'daki ticari emlak piyasası Papa'nın kışından bile daha dar. Daha geçen hafta bir müşterim için kapsamlı bir araştırma yaptım ve Craig'in sahip olduğu büyüklükte bir şey neredeyse hiç yok."

Sinirlenmeye başlıyorum çünkü Suzanne zavallı Craig'in işinin sona ermesinden çok fazla zevk alıyor. "O zaman daha büyük bir yer bulunana kadar daha küçük bir yer satın alabilir ya da kiralayabilir. Çok yetenekli bir adama benziyor. Eminim kendi ayakları üzerinde duracaktır."

"Boyü on altı ayak," diyor yeni, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. "Şu yavruları gördün mü? Kayak gibiydiler-"

"Cumartesi gecesi beni almaya gelmeden önce içiyor muydun?"

Sorumun ardından kısa bir sessizlik oldu. "Merhaba, garip bir geçiş."

"Merhaba, cevabınız evet ise emlakçıma garip bir dayak atacağım."

Daha fazla sessizlik. "Sadece bir bardak içtim."

"Saçmalık. Yemek bittiğinde, gitmeden önce sadece bir kadeh içmiş olamayacak kadar sarhoştun. Yanılıyorsam düzeltin."

Suzanne'ın iç çekişi, olması gerektiği kadar pişmanlık duymadığı uzun, acı dolu bir nefes verıştır. "Restorana sadece birkaç mil vardı Megan ve tamamen kontrolüm altındaydı. Eğer formda olmasaydım fark ederdin-"

"Kocam, ekip arabasının direksiyonuna geçmeden önce sadece bir kadeh içki içen bir polis tarafından öldürüldü, Suzanne," diye araya giriyorum, sesim sert çıkıyor. "Sakın bana kontrolden bahsetmeye kalkma."

Şimdi sessizliği şok olmuşa benziyor ve ben buna çok memnunum. Rahatsız edici bir noktaya kadar uzamasına izin veriyorum, çünkü bir şey söyleme sırası onda

-Ve bu bir özür içerse iyi olur, yoksa onunla bir daha asla konuşmam.

Sesi titreyerek, duraksayarak başlar. "Ben... Ben çok üzgünüm, Megan. Bilmiyordum... Hiçbir fikrim yoktu." Derin bir nefes alır. "Özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten. Bir daha olmayacak."

Hâlâ kızgınım ama en azından sesi samimi geliyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. *Güne başlamak için ne güzel bir yol.*

Sonra Suzanne kalbimi göğsümde durduran bir şey söylüyor.

"Theo'ya da olan buydu."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Ne?"

"Cumartesi günü sana söyleyeceğimi hiç sanmıyorum. Theo kız arkadaşının evinden eve dönerken arabasına kırmızı ışıkta geçen sarhoş bir sürücü çarptı. Kavşakta çarpmış. Theo'nun arabası hurdaya dönmüş. Hemşire arkadaşım hastaneye vardığında kalbinin atmadığını söyledi." Küçük, rahatsız edici bir kahkaha atıyor. "Belli ki yeniden çalıştırmışlar."

Güm. Güm. Güm. Kalbim, vücudumdaki her sinirde yankılanan keskin, acı verici bir vuruşla canlanıyor. Başım anılarla dolup taşıyor, korkunç, kara anılarla. O kadar başım dönüyor ki destek almak için tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum.

"Hâlâ orada mısınız?" Çok uzun süre sessiz kaldığımda Suzanne soruyor.

Bir kavşakta çarpışmış. Araba dönmüştü. Kalbi atmıyordu. İhtimaller nedir?

"Buradayım," diye mırıldanıyorum. Ama gerçekte değilim. Zamanda geriye gittim, Phoenix'te gecenin bir yarısı bir kavşağa, asfaltın üzerinde dizlerimin üzerine çökmüş, hıçkırarak yardım çığlıkları attığım, ölmekte olan kocamı kollarımda tuttuğum ve bana söyleyeceği son şeyi dinlediğim yere.

Seni seviyorum, tatlı bezelye. Seni zamanın sonuna kadar seveceğim.

Sığ nefes alıyorum, avuçlarım terliyor, ellerim titriyor, oda zar zor nefes alabileceğim kadar daralıyor.

İşaretleri tanıyorum. Panik atak geçirmek üzereyim.

Telefonu bıraktım ve arka verandaya açılan Fransız kapılarına ulaşana kadar evin içinde koştum. Yutkunarak, gözlerim yaşararak, soğuk sabah havası sıcak yüzüme bir tokat gibi çarparak kapıdan içeri daldım. Verandayı geçip sahile doğru koşuyorum, ayaklarım takılıyor ve doğruca suya gidiyorum.

İnciklerime vurduğunda dondurucu soğuk ama ihtiyacım olan gerçeklik şoku bu. Dizlerimin dibinde okyanusta duruyorum, şiddetli bir şekilde titriyorum, dalgalar beni sallarken kollarım vücuduma sarılıyor, hafif sabah dalgası kaynayan zihnimi soğutmak için yatıştırıcı şeyler mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıyorum ve havayı ciğerlerime çekiyorum.

Hava, asfalt üzerindeki kan kokusu ve bezelyelerin akıldan çıkmayan, bala benzeyen parfümü.

Sonunda kendimi toparlayıp içeri girdiğimde yarım saat geçmişti ve Suzanne'ın cep telefonumdan yaptığı dört aramayı cevapsız bırakmışım.

Ona konuşamayacağımı ve daha sonra görüşeceğimizi bildiren bir mesaj atıyorum. Sonra kuru giysilerimi giyiyorum, yatak odamdaki televizyonu açıyorum ve soğuk bir inançsızlıkla yerel haberleri izliyorum.

Haber bültenine göre, Capstone'un binasına düşen yıldırım çok büyüktü. Çıkan yangın birkaç dakika içinde binayı sarmış. Her şey sokağın karşısındaki bir binanın güvenlik kamerası tarafından kaydedilmiş. Görüntüler çığınca, sanki bir filminden çıkmış gibi.

Haber spikeri birkaç kez yıldırımın bir blok ötedeki yüksek binanın telekomünikasyon kulesine isabet etmemesinin ne kadar olağandışı olduğundan bahsediyor - kulenin yüksekliği Capstone'un çatısındaki en yüksek noktanın yirmi katı.

Şimşeğe neden olan hava sistemi hakkında kısa bir tartışma oluyor, ardından kanal reklam arası veriyor. Craig'i aramak istiyorum ama eminim bu sabah ilgilenmesi gereken çok daha önemli işleri vardır. Bunun projemiz için ne anlama geldiğini anlamaya çalışmadan önce ona kendini toparlaması için birkaç gün vereceğim. Bu arada ona kısa bir e-posta göndererek haberleri gördüğümü, üzgün olduğumu ama kimsenin zarar görmediği için minnettar olduğumu ve sözleşmeyle ilgili olarak bana geri dönmek için acele etmemesini rica ediyorum.

Beş dakika içinde telefonum çaldı.

"Alo?"

"Megan, ben Craig Kennedy."

Sesi anlaşılabilir şekilde gergin geliyor. "Craig, olanları çok üzıldüm! Az önce sana bir e-posta gönderdim."

"Biliyorum. Telefonuma geldi. Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama iyi misin?"

"Beklenebileceği kadar iyi. Şu anda binanın dışındayım. Bir bomba patlamış gibi görünüyor. Mesai saatleri içinde olmadığı için şanslıyız, yoksa ölü sayısı artabilirdi."

Aklıma mangalda pişirilmiş cesetlerin tüyler ürpertici görüntüsü geliyor. Kısa bir bulantı dalgasıyla birlikte onu geri itiyorum. "Evet, bu doğru. Ekipman her zaman değiştirilebilir."

Garip bir sessizlik oldu, sonra sert bir boğaz temizleme sesi duyuldu. "Evet. Eğer sigortam bir ay önce bitmeseydi."

"Zaman aşımına mı uğradı?" Sesimi yükselterek tekrarlıyorum.

Sesi sinirli bir hırıltıyla telefona geliyor. "Beceriksiz muhasebecim az önce poliçeyi yenilemek için çeki hiç imzalamadığımı söyledi. Çek kesilmiş ama nedense imza için masama gelmemiş ve o da unutmuş. Şimdiye kadar, çünkü lanet olası yangın ona hatırlattı!" İnliyor. "Özür dilerim. Özür dilerim, bu şekilde konuşmamalıydım, sadece çok sinirliyim."

"Tabii ki . Tamamen anlaşılabilir," diyorum belli belirsiz, yatak odamın duvarında taşındığım günden beri büyüyen büyük, kıvrımlı bir çatlağa odaklanarak. Bir şimşek çakmasına esrarengiz bir benzerlik taşıyor.

" kötüğü bu değil," diyor Craig acımasızca.

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım." Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu sabah genel müteahhitlik lisansımın askıya alındığını öğrendim."

Çenem düştü.

Ben bir şey söylemeyince Craig devam etti. "Birkaç yıl önce hoşnutsuz bir ofis çalışanıyla ilgili bir iş kanunu sorunu vardı. Tamamen saçmalık, ama eyalet lisans kuruluna şikayette bulundu. Uzun lafın kısası, soruşturulduk ve birkaç dakika önce soruşturmanın bizim istediğimiz gibi gitmediğini öğrendim. Avukatlarım temyize gidecek-"

"İtiraz! Evet, bu harika!" Bu olasılığa boğulmakta olan bir yüzücünün can yeleğine sarıldığı gibi sarıldığımı biliyorum çünkü o zaman beynimin kaçmak istediğı bu rahatsız edici fikirle uğraşmak zorunda kalmayacağım, çünkü bir şekilde yıldırımın, geçersiz sigorta poliçesinin ve askıya alınmış ehliyetin her yerinde kaderin parmak izleri var.

Çünkü ben kadere inanmam. İnanmıyorum. *İnanmayacağım*. Ben daha iyi biliyorum. Terapiye o kadar çok para harcadım ki şimdi kadere inanmaya başlayamam. Bu durum hayatta başımıza gelen rastgele şeylerden biri, bir talihsizlik, bir kaza. Şans eseri.

Evren bana evimi yenilemesi için Theo Valentine'ı tutmam gerektiğini söylemeye çalışmıyor.

Craig derin bir iç çeker. "Evet, ama bu arada, askıya alınmış bir lisansla çalışamam. Ve temyiz süreci aylar sürebilir. Yani maalesef senin işini alamayacağım Megan."

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm Craig. Seninle çalışmayı dört gözle bekliyordum."

Sesi hırçın çıkıyor. "Bunu öğrendiğim iyi oldu, çünkü artık profesyonel olarak birlikte çalışmayacağımıza göre, seni bir randevuya götürmeme izin verir misin diye merak ediyordum."

Şok olmuş bir halde, görüşüm bulanıklaşana kadar duvardaki şimşek çatlağına bakıyorum.

"Alo?"

"Evet, , sadece... şaşırdım."

"Zamanlamamın garip olduğunu biliyorum ama birkaç dakika önce avukatımla telefonda konuştuktan sonra hayatın kısa olduğu aklıma geldi. Her şey her an, tahmin edemeyeceğiniz şekilde değişebilir."

"Söylemiyorsun," diye mırıldanıyorum, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ben de düşündüm ki, neden devam etmeyeyim? Bence sen çok güzel bir kızsın. Cesursun da. Senin kadar sıkı pazarlık yapan çok fazla erkek yok. Bu hoşuma gitti."

Pazarlık etme şeklimi mi seviyor? Şu anda ne haltlar dönüyor? Cevap vermeden önce bir an kendimi toparlamam gerekiyor.

"Bu... çok gurur verici, Craig. Ama dürüst olmak gerekirse Suzanne'la yemekte birbirinize çok yakıştığınızı düşündüm. Neden ona çıkma teklif etmiyorsun?"

Sözcüklerini seçerken yaşanan duraksamada, arka plandaki sokak gürültüsünü duyuyorum. "Pek benim tipim değil."

"Zeki, seksi kariyer kızları senin tipin değil mi? Buna inanmakta zorlanıyorum." "Dinle, arkadaşın hakkında olumsuz bir şey söylemek istemiyorum, tamam mı?"

Sadece benim zevkime göre biraz fazla açık."

Bir anlık kızgınlık ses tonumu sertleştiriyor. "Çok açık. Bu çaresiz, sürtük, ucuz ya da yukarıdakilerin hepsi için bir erkek kodu, değil mi?"

Tekrar duraklıyor, bu sefer daha uzun. "Kırıcı olduysa özür dilerim. Belki de doğru kelime seçimi değildi. Sadece onu seni bulduğum kadar çekici bulmuyorum."

"Beni kandırabilirdin. İkiniz yemekte birbirinizin üzerindeydiniz."

"Hayır, her . Dikkatini çekmeye çalıştım, ama sen dikkati dağılmış gibiydi."

Havadaki hormonlardan dolayı dikkatim dağılmıştı ama bana söylediğine göre hormonları bana doğru yönelmişti. Tanrım, içgüdülerim bu kadar mı ? Belki de beş yıl boyunca bekâr kalmak zavallı rahmimle birlikte sezgilerimi de kuruttu.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve huzursuz denize bakıyorum. Gökyüzü ve kalbimle aynı kurşuni grilikte. Yüksek sesle düşünüyorum, "Gençliğimden beri biriyle çıkmadım. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor, sesi sıcak.

"Değildi."

"Bu da bir hayır değildi."

Ukala ses tonuna gülümsemek zorundayım. "Moral bozmak istemem Craig ama az önce bana işsiz olduğunu söylediğine eminim. Biriyle çıkmak şu anda bütçene olmayabilir."

Kıkırdıyor. "Oh, seni sadece paran için istediğimi düşünüyorsun, mi? Size baktığımda aklıma gelen son şeyin bu olduğunu dürüstçe söyleyebilirim."

Şimdi de düpedüz flört ediyor. Flört etme konusunda her zaman en kötüsü olmuşumdur ve genellikle bu konuda yetenekli olan insanlara şüpheyile yaklaşırım. Ama felaket karşısında gösterdiği direnç hayranlık duyduğum bir şey. Onun yerinde olsaydım, şu anda hıçkıra hıçkıra ağlıyor olurdu, hoşlandığım birini arayıp çıkma teklif etmezdim.

"Bak ne diyeceğim. düşüneceğim, nasıl?"

"Anlaştık," diyor hemen. "Bu düşünme süreci ne kadar sürecek? Seni götüreceğim şu harika restoranda ne zaman rezervasyon yaptıracağımı bileyim diye."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. *Bu adam inanılmaz.* "Çarşamba günü beni ara. Ve hayal kırıklığına uğramaya hazır ol, çünkü muhtemelen seni geri çevireceğim."

Craig'in kıkırdaması özgüven doludur. "Hayır, evet diyeceksin. Çarşamba günü konuşuruz."

Ben ona karşı çıkamadan telefonu kapattı.

Bağlantıyı kesiyorum ve dört büyük pelikanın gökyüzünden süzülüp kanatlarını açmış, yiyecek aramak için dalgaların yüzeyinde süzülüşünü izliyorum. Kuzeye, kıyı şeridindeki kıvrıma doğru uçarken izledikleri yolu takip ediyorum, ta ki dikkatimi başka bir şey çekene kadar.

Birisi ıssız sahilde tek başına ve kıpırtısız duruyor. Bu mesafeden bile o kişinin iri yarı, geniş omuzlu ve uzun boylu olduğunu görebiliyorum.

Bacaklar. Kapüşonu başına kadar çekilmiş siyah bir rüzgârlık giymiş, sanki bir şey arıyormuş gibi kıyından güneye doğru bakıyor.

Yüzünü göremeyeceğim kadar uzakta ama bana doğru baktığını hissediyorum.

Orada uzun süre hareketsiz durur, ellerini ceplerine sokar, ta ki dönüp uzaklaşana kadar, başını soğuk sabah rüzgârına doğru eğerek.

* * *

Hava iyi olmasa da içeride kalamayacak kadar huzursuzum, bu yüzden biraz egzersiz yapmaya karar veriyorum. Yürüyüş ayakkabılarımı giyiyorum ve okyanusu bir buçuk mil boyunca çevreleyen ve ortasında Lewis ve Clark'ın devasa bir heykelinin bulunduğu büyük bir dönemeçle sona eren tarihi sahil şeridine doğru ilerliyorum. Dönüş, turistleri Broadway'e geri dönmeleri için yönlendirmek amacıyla yapılmış ama aynı zamanda Lewis ve Clark'ın Pasifik Okyanusu'na ulaştıktan sonra evlerine dönmelerini de simgeliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, pek çok insan benimle aynı fikre sahipti. Şehir merkezine yaklaştığımda çok sayıda yürüyüşçü, koşucu, bebek arabalı çiftler ve çeşitli büyüklüklerde köpeklerle karşılaşıyorum. Sahilde çocuklar gelgitin bıraktığı ıslak kumda istiridye arıyor. Birisi kırmızı bir uçurtma uçuruyor. Pasifik'e doğru uzanan kayalık, ağaçlık bir burun olan Tillamook Head'in manzarası muhteşem.

Balonun doğu tarafı apartmanlar, mağazalar, restoranlar ve ön vitrininde gri bir balina iskeletinin sergilendiği Seaside Akvaryumu ile kaplı. Bir sokak satıcısından sosisli sandviç yiyorum, sonra hala aç hissederek daha doyurucu bir şeyler almak için Booger's'a gidiyorum.

Tüm bu zaman boyunca Theo Valentine'ı düşündüm. Zihnimin arkasında, yüzeyin hemen altında huzursuz bir rahatsızlık olarak kaynıyor.

Asla arkadaş olamayız, Megan. Asla hiçbir şey olamayız.

Tam olarak nedenini söyleyemesem de beni en çok rahatsız eden bu ifadenin ikinci kısmı. Eğer birlikte iş yapacaksak, arkadaş olmak zorunda değiliz, ama *bir şey* olmak zorundayız. Tanıdıklardan daha fazlası, kesinlikle. Ortak, en azından iş anlamında.

Ama iş hakkında konuştuğunu sanmıyorum. Kişisel hissettirdi. Sanki kendisine yapılmamış bir yakınlaşma teklifini reddediyor gibiydi.

Ya da yapmamam için beni uyarırdı.

Onu kuduz bir goril kadar çekici bulduğumu düşünürsek bu çok saçma. Keanu Reeves ile çarpıcı bir benzerliği var: egzotik koyu renk gözler, jilet gibi bir çene, evinin yolunu kaybetmiş gibi çekici bir şaşkınlık ifadesi.

Baltalı bir katil gibi sırtımadığı zamanlarda .

O, benim altın renkli, mutlu-şanslı Cass'imin tam tersi, gülmesi kolay ve sık gelen bir adam. Cass'in Theo'yu nasıl bulacağını merak ediyorum. İnsanlar hakkında neredeyse ürkütücü bir sezgisi vardı. İnsanların auralarını okuyabildiğine dair şakalar yapardım, ama o bir adamın gerçek kalbinin her zaman gözlerinde olduğunu söylerdi. Görmek için yeterince yakından bakmanız yeterliydi.

Düşüncelerimin dalmak üzere olduğu karanlık sarmaldan kendimi silkeleyerek Booger'ın ağır ahşap kapısını açıyor ve içeri giriyorum. Acelem ve dikkat dağınıklığım yüzünden başımı kaldırıp bakmıyorum ve hostes standında oturmayı bekleyen birinin sırtına sertçe çarpıyorum.

"Oh! Tanrım, çok özür dilerim! Nerede olduğuma bakmıyordum..."

Kişi dönüp bana baktı. Siyah saçlar. Siyah gözler. Jilet gibi bir çene.

Theo Valentine.

Hostes Theo'ya, "Bu taraftan," diyor ve onu takip etmesini işaret ediyor. Ama Theo ona dikkat etmiyor. Koyu renk gözlerini kırpmadan, yoğun bir konsantrasyonla bana bakıyor.

bir ıstırap parıltısı belirir, sonra hemen kaybolur.

Birbirimize bakıyoruz. Bir ağırlıksızlık hissi yaşıyorum, roller coaster'da yüksek bir tepenin zirvesine tırmanmak gibi, uçurumdan aşağı düşmeden önceki o saliselik yerçekimsizliği.

"Efendim?"

Theo dikkatini tekrar hostese çevirdiğinde, sanki göğsümün içindeki küçük bir alev sönmüş gibi bir kopukluk yaşıyorum.

İki parmağını kaldırıyor.

"Ah, tabii." Hostes bana gülümsüyor, ahşap standın yanındaki sepetten bir menü daha çıkarıyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Theo arkasına bakmadan onu takip ediyor. Bir an donup kalıyorum, emin olamıyorum, sonra bir nefes veriyorum ve bu ilginç dolambaçlı yolun beni nereye götüreceğini görmeye karar veriyorum.

Arka taraftaki bir masaya doğru ilerlerken Theo'nun peşinden gidiyorum. Bu sefer bütün meraklı bakışlar bana yöneliyor. Acaba Kral Yengeç Poo kazadan beri bir kadınla toplum içinde görülmüş müdür diye merak ediyorum, çünkü bana atılan şok bakışlara bakılırsa bu çok önemli bir olay.

Ya öyle ya da bir güvercin başıma büyük, kıllı bir bok kondurdu.

Hostes restoranın en uzak köşesindeki bir masanın yanında duruyor. "Buyurun!" diyor parlak bir ses tonuyla ve bana buranın Theo'nun her zamanki yeri olduğunu düşündürüyor. Bir sandalye çekiyor, sonra bana bakıyor.

Tuttuğu sandalyeye çöküyorum ve ev sahibesine gergin bir gülümseme gönderiyorum. Theo beklediğim gibi karşımdaki sandalyeye oturmak yerine kendini *yanımdaki* sandalyeye bırakıyor. Şimdi duvara dayalı bir köşedeyim ve o izin vermedikçe dışarı çıkmam mümkün değil.

Cass ve ben restoranlarda hep bu şekilde oturduğumuz için çıldırmamaya çalışıyorum. Duvara dayalı bir masada yan yana, ben onun sağında, herkese bakarak tüm insanları izleyebiliyor ve konuşmaları ve hayatları hakkında spekülasyon yapabiliyorduk.

Hostes bana bir menü uzattı. "Siparişinizi almak için birkaç dakika içinde döneceğim." Sonra beni kaderime terk ederek gitti.

İyi huylu bir dışadönük olan Theo beni görmezden geliyor. Deri montunun iç cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj yazmaya başlıyor.

"Hey."

Bana bakıyor, bir tutam saç gözlerine düşüyor. Ben de dikkatle telefonuna bakıyorum. "Bu çok kaba."

Gönder tuşuna basıyor, telefonunu masaya bırakıyor, ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve bana bakıyor. Sonra cep telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Telefonumu kotumun arka cebinden çıkarıp ekrana bakıyorum, kim olduğunu zaten biliyorum.

Beni takip etmeyi bırakmalısın.

Ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum, ancak onu ağzıyla öyle bir şey yaparken buluyorum ki, sanki nasıl yapılacağını bilse gülümsemeye dönüşecekmiş gibi görünüyor.

"Seni daha önce de gülümserken görmüştüm Theo. Devam et. Bu seni öldürmez."

O kadar büyük gülümsediğini ve dişlerinin görüldüğünü saklamak için eliyle ağzını kapatıyor. Bu bir zafer gibi geliyor, sanki Super Bowl'da galibiyet golünü atmışım gibi.

Ona bir cevap yazıyorum.

*Affedersin, Kral Yengeç Kakası,
ama beni takip ediyorsun.*

Telefonu çalıyor, benden gelen mesajı okuyor, sonra yanıtını yazıyor, başparmakları o kadar hızlı hareket ediyor ki bulanıklaşıyor.

*Mazeretli değilsin. Burnun neden bu kadar kırmızı?
Kokain çok mu?*

"Tamam , başlıyoruz," diye mırıldanıyorum, sonra da yazıyorum.

*Büyüleyici. Buna soğuk rüzgarda burunla yürümek denir. Yine de, sana
çarpacağımı bilseydim,
Travmayı atlatmama yardımcı
olması için kesinlikle uyuşturucuya
yönelirdim.*

Homurdanıyor.

*Lütfen. Benim yanımda olmak, güneşin altın
ışınlarını gibi. Şu anda herkesin seni ne kadar
kıskandığına bir bak.*

Etrafa şöyle bir göz gezdiriyorum ve neredeyse herkesin bize baktığını görüyorum. Bazıları diğerlerinden daha belirgin, ama genel ilgi düzeyi bir sirkte açılış gösterisinin başlamasını bekleyen izleyicilere benzetilebilir.

Bu yüzden tabii ki genişçe gülümsemeli ve el sallamalıyım.

Gözbebekleri misket gibi dağılıyor. Yanımda, Theo boğazının derinliklerinden kıkırdamaya yakın bir ses çıkarıyor.

O sesi tekrar çıkarmasını istiyorum.

"Sanırım Seaside'ın iyi vatandaşları seni gündüz vakti tabutunun dışında gördükleri için şok olmuşlardır, Drakula. Durun, şurada bize bakmayan bir adam var. Turist olmalı."

Döndüğümde Theo'nun bana baktığını görüyorum, gözleri gülmekten parlıyor. Bu kadar yakından, sadece birkaç metre göründükleri gibi siyah olmadıklarını görebiliyorum, derin, zengin bir kahverengi, espresso kadife koyu, aynı derecede sıcak ve davetkarlar. Ama aynı zamanda çözölmeyi bekleyen gizli bir mesaj gibi anlaşılmas bir özelemlerle dolu. Birinin görecekt kadar yakından bakmasını bekliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Kocam öldüğünden beri bir erkeğin gözlerinin içine bu kadar derin bakmamıştım.

Gözlerimi kaçırıyorum, masamdaki çatalla oynuyorum, titredikleri için parmaklarımın arasında karıştırıyorum. *Nefes al, Megan. Sadece nefes al.*

Bir süre sonra telefonum çaldı.

İyi misin?

Maniküre şiddetle ihtiyacı olan tırnaklarıma bakıyorum. "Bu kadar gözlemci olmayı bırak. Rahatsız edici."

*Sinir bozucu benim göbek adım.
ne söyle.*

Rahatsız oldum, güldüm. "Buranın gerçekten berbat yemekleri olduğunu hatırladım. Geçen gece kalamar yedim, hâlâ sindirebilmiş değilim."

Telefonuna bir şeyler yazmak üzereyken garson kız masamızın yanında yeniden beliriyor. Elinde bir defter ve kalem, siparişimizi almaya hazır. Bana bakarak, "Karar verdiniz mi?" diye sordu.

Henüz menüye bile bakmadım, bu yüzden varsayılan yemek seçimimi yapıyorum. "Yanında ekstra pastırmalı Denver omleti alabilir miyim?"

Gözlerini kırıştırıyor, Theo'ya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Gülümsemesi belirsiz. "Elbette. Tatlı olarak limonlu turta yiyecekt misiniz?"

Kaşlarını kaldırıyorum. "Özel indirim mı var?"

Tekrar göz kırıyor, gergin görünüyor, sonra gülüyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama zavallı kız, şu anda sandalyesinde sert bir şekilde oturan Theo tarafından tamamen korkutulmuş gibi görünüyor,

ona garip bir şekilde meydan okurcasına bakıyordu; ben de kaçabilmesi için konuşmayı ilerletmeye çalıştım. "Evet, limonlu turta alayım. Teşekkürler."

Başını salladı, not defterine not aldı, sonra arkasını döndü ve ben arkasından Theo'nun siparişini almayı unuttu diye bağıramadan mutfağa doğru koşmaya başladı. Aklıma gelmişken, ona menü bile vermemişti.

Şaşkınlıkla gidişini izliyorum. "Bu çok garipti."

Theo yavaşça başını çevirip bana bakıyor. Gözlerinden tüm sıcaklık akmış, omuzları kaskatı, burun delikleri açılmış ve dudakları büzülmüş. Çenesi o kadar sert ki camı kesebilir. Ayağa fırlayıp çılgılık atacakmış gibi görünüyor.

Kaşlarımı indiriyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Gün ışığı. Ruh hali canavarı hakkındaki küçük sohbetimizi hatırlıyor musun? Çünkü yeniden ortaya çıkıyor."

Bana bakıyor, düzensiz nefes alıyor.

"Garson kız geri gelecek," diye onu rahatlatıyorum. "Siparişinizi alacağız. Sinir krizi geçirme, bu küçük bir anlaşma. Kahretsin, açken normalden daha da huysuz oluyorsun."

Yutkunuyor, sonra dirseklerini masaya dayıyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

İnsanlar yine bakmaya başladı. Konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdim. "Capstone hakkındaki haberleri duydun mu?"

Theo'nun iç çekişi, servis altlığının üzerindeki kağıt peçeteyi uçuran dev bir hava dalgasıdır.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. İzin verin sizi bilgilendireyim." Kendi kâğıt peçetemi alıyorum ve daha dramatik iç çekişler gelebilir diye kucağıma yayıyorum. "Dün gece fırtına vardı, değil mi? Tüm o gök gürültüsü, şimşek, fırtınalı şeyler? Görünüşe göre, Capstone İnşaat'ın Portland'daki merkezine bir yıldırım düşmüş, bu da yangına neden olmuş ve *tüm* bina yanarak kül olmuş. Kimse yaralanmamış ama bina kül olmuş. Haberlerdeki video oldukça tuhaftı. Başka bir işletmenin güvenlik kamerası her şeyi kaydetmiş. Sanki Zeus gökten bir yıldırım fırlatmış gibiydi-bam!"

Elimi masaya vuruyorum. Theo hareket etmiyor. Şimdi insanlar *gerçekten* Bakıyorum.

New York'a taşınmalıydım. Orada tam bir deli gibi davranabilirsin ve kimse gözünü bile kırpmaz.

"Yapma Günişığı, bu kasabada kötü bir şöhrete sahip olmama neden olacaksın ve ben buraya daha yeni taşındım. Böyle davranırsan insanlar seni kahvaltıda ağlattığıma dair dedikodular çıkarır."

Başını hafifçe çevirip parmaklarının arasından bana bakıyor.

Ona kocaman bir gülümseme gönderiyorum. "Genelde öğle yemeğine kadar erkekleri ağlatmam."

Rahatsızlık yayarak sandalyesine yaslanıyor, asık suratlı bir ergen gibi kamburunu çıkarıyor. Telefonunu eline alır ve parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeye başlar.

Bu kötü bir fikirdi. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bunu yapmamalıydık.

Mesajını okuduktan sonra telefonumu yavaşça masaya geri koydum. Aniden o kadar sinirlendim ki tükürebilirdim ve derin bir hakarete uğradım, gerçi bu ruh hali değişimi sürpriz olmamalıydı. İsteddiği zaman çekici olabilse de, varsayılan modu Nefret Megan.

"Zor. Ben buradayım, sen buradasın, yemek geliyor ve ben açım. Ben yemek yedikten sonra benden nefret etmeye devam edebilirsin."

Nefes veriyor. Bu bile sinirli bir ses. Telefonuna bir şeyler yazmaya başlıyor ama iki kelime yazamadan sözünü kesiyorum.

"Zahmet etme, Theo. Gitmek istiyorsan git, ama kışım öngörülebilir bir gelecek için bu sandalyeye park edilmiş durumda."

Bana bakıyor. Ben ona bakmayı reddediyorum, o da benim profilime bakıyor. Bir an sonra, neredeyse belli belirsiz, bana doğru eğiliyor. Sonra sessizce nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirim.

Beni kokluyor mu?

Garson elinde iki tabakla geldi. Birini benim önüme, diğerini Theo'nun önüne koydu. Her iki tabakta da Denver omleti ve yanında ekstra domuz pastırması .

"Bekle, bu bir hata," diyorum ona, yiyecekleri göstererek. "Sadece bir omlet sipariş etmiştik. Aslında onun siparişini almayı unuttunuz."

Garson kız paniklemiş görünüyor. Ellerini sıkarak Theo'ya baktı. "Her zamanki siparişinizi istemediniz mi efendim? Çok özür dilerim, öyle sandım. Her zaman bunu alırsınız. Bu ve limonlu turta. Buraya her gelişinizde, en azından ben burada çalıştığım sürece. Ama kesinlikle geri götürüp size bir menü getirebilirim..."

Sinirli bir şekilde konuşmaya devam ediyor ama ben artık dinlemiyorum.
Theo'ya bakıyorum. Yüzüne bakıyorum. Gözlerine.

Bana tüm o korkunç ıstırap ve özlemle bakan güzel, perili, gizemli
gözleri.

Theo çatalını kapar, omletin yan tarafında bir yarık açar ve kocaman bir parçayı ağzına tıkar. Tam olarak iki kez çiğniyor, tüm lokmayı tek seferde yutuyor, sonra sanki en büyük düşmanının karnıymış gibi şiddetle omlete tekrar saplıyor, çatalı tabağa çarpıyor. O lokmayı da kurt gibi yutuyor.

Garson kız Theo'nun yemeğinden memnun görüldüğüne karar veriyor, bana rahatlamış bir gülümseme gönderiyor ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde çekip gidiyor.

"Tüm o öfkeli çiğneme boğazınıza bir parça jambon kaçmasına neden olursa Heimlich manevrasını biliyorum."

Theo çiğnemeyi bana ters ters bakacak kadar uzun süre bırakıyor ama o alametifarikası olan seri katil suratını yaptığında geri adım atmayacağımı artık biliyor olmalı.

"Bu çok ilginç," diyorum sakince. "Sanırım benimle yaşadığın gizemli sorunun temel nedenini keşfettim."

kadar hareketsiz düşüyor ki, nefes bile almıyor gibi görünüyor.

Tabağını gösteriyorum. "Denver omleti, yanında ekstra domuz pastırması ve limonlu turtta. Şehre geldiğim ilk gece, sen lokantada arkamdaki kabinde otururken bunu sipariş etmiştim. Hatırlıyor musun?"

Yüzünün rengi soluyor.

Bu adamın sorununun ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

"Siparişinizi kopyaladığım için kızdınız, değil mi?"

Şaşkın görünen Theo gözlerini kırptırıyor. Haklı olduğum için mi onu hazırlıksız yakaladım, yoksa söylediklerim o kadar uçuk ki hâlâ neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyor mu bilemiyorum. Tabii ki Sözel İshal Modu'nu başlatıyorum, ki bu mod tarihte hiçbir zaman hiçbir şeyi çözmemiştir, ama hepimiz aptal kişilik özelliklerimizle baş başa kalıyoruz.

"Yani, eğer burada her zaman bunu yiyorsanız, muhtemelen dışarıda yemek yemeye gittiğinizde de her zaman bunu yiyorsunuzdur. Mantıklı. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Denver omletine ve limonlu turtaya bayılırım! Garip şekilde, en sevdiğim iki yiyecek! Yani sipariş ettiğin şeyi sipariş ettiğimi duydun ve sen... Bilmiyorum, belki de seninle alay ettiğimi düşündün?"

Yüz ifadesi tam bir şaşkınlık ifadesi.

"Haklısın, bu olamaz. Geldiğimde önünüzde bir tabak yoktu, bu yüzden ne bilemezdim. Hmm. Belki de

Dünyada başka birinin de sizin sevdiğiniz iki yiyeceği sevmesine dayanamıyor musunuz? İnsan ırkına karşı genel nefretinizi göz önünde bulundurursak. Ya da belki de garip tesadüfler seni de benim kadar deli ediyordur çünkü hiçbir şey arasında nedensel bağlantı diye bir şey olmadığını biliyorsun ama aptal tarafın buna inanmayı reddediyordur?"

Nefesim tükeniyor ve teoriler.

Theo uzun bir süre bana bakıyor, bakışları yüzümü tarıyor, vücudu bir heykel gibi hareketsiz. Sonra çatalını dikkatlice yere bırakıyor, telefonunu eline alıyor ve yazmaya başlıyor. Gönderme zahmetine bile girmiyor, sadece ne yazdığını görebilmem için telefonunu kaldırıyor.

Dedektif olarak bir geleceğin yok.

Ona en tatlı gülümsememi gönderiyorum, bu gülümseme çürüklere neden olabilir, o kadar sakarın ki. "Ve sen, Günışığı, palyaço olarak bir geleceğin yok. İşte buradayız, berbat edecekleri işleri yapmayan iki insan, bir pazartesi sabahı birlikte omlet yiyor ve sadece nedenini bilse de birbirlerini deli gibi kızdırıyorlar. Hayat harika değil mi?"

Çatalımı aldım ve kahvaltıma dalmaya başladım.

Bir sonra Theo telefonuna bir şeyler yazdı ve bana uzattı.

Bak.

Küfür etmeyen birine göre, çok fazla küfrediyorsun.

Ona baktım. Omzunu kaldırıyor, "öylesine söylüyorum" der gibi. Sonra gülmeye başlıyorum, çünkü ya öyle yapacaktım ya da ağlayacaktım.

"Burada beni ciddi öldürüyorsun, musun? Senden daha az anlaşılma hiperbolik geometri problemleriyle karşılaştım."

Hiperbolik geometri mi? Bu senin büyük bir beynin olduğunu bana gösterme şeklin mi?

Gözlerimi devirerek telefonunu yüzümden uzaklaştırıyorum. "Günışığı, beynim o kadar büyük ki, neredeyse senin kötü tavrın kadar."

Sonra bir mucize gerçekleşiyor: Birbirimize gülümsüyoruz. "Yemekte her şey yolunda mı?"

Garson kız bir kez daha masamızın yanında belirdi. Restoranın diğer tarafındaki mutfak kapısından beyazlar içindeki üç mutfak personeli ellerinin arkasından fısıldayarak bize bakıyor.

Onlara kaşlarımı kaldırdığımda, kolalı önlükleriyle bir anda mutfağa geri dönüyorlar.

Theo garsona tamam işareti yapıyor. Bu hareket başka birinden gelse dostça olurdu ama o düşmanca görünmeyi başarıyor. Dehşete kapılan garson, gıkını bile çıkarmadan oradan ayrılır.

Gidişini izlerken iç çektim. "Tanrım. Bir rahibenin cinayet işlemesine neden olabilirsin. Hiç düşündün mü, ne bileyim, arada bir *hoş* olmayı? Yoksa bu, sahip olduğun Bay Uzun Boylu, Esmer ve Sosyetik şeyiyle çatışır mı?"

Dönüp bana bakıyor, gözleri parlıyor, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış. Uzun kirpiklerini kırpıştırarak masum bir yüz ifadesi takınıyor ve göğsünü işaret ediyor.

"Evet, sen." Başımı sallayarak omletime dönüyorum ve kendimi tekrar gülümserken bulduğuma şaşıyorum. Onun bu ruh hali değişikliklerinden hoşlanmaya mı başlıyorum? İşte bu olay örgüsünü değiştirirdi.

Yemek yiyoruz. Acaba benim onun farkında olduğum kadar o da benim farkında mı? Yaptığı her küçük hareket, depremin büyüklüğünü ölçen Richter ölçeği gibi beynime kaydediliyor. Hiç bu kadar çelişkili biriyle tanışmamıştım. Deneyimlerime göre, erkekler genellikle kadınlardan çok daha basit yaratıklardır, ancak bu adam bir Rubik küpünden daha karmaşık.

Belki de sadece delidir.

"Bana e-posta ile gönderdiğin bir şey hakkında seninle konuşmak istiyorum," diyorum tabağıma doğru gelişigüzel.

Theo bunu yine heykel taklidi yapmak için bir işaret olarak alıyor ama ben bu tepkiyi bekliyordum ve bunun beni sinirlendirmesine izin vermedim.

"Dengeli olmadığınızı söylemişsiniz. Dürüst olmak gerekirse, bu çok açık. Özel hayatınıza burnumu sokmayacağım ama bir yandan sizi işe almamı istiyorsunuz, diğer yandan da sesler duyduğunuzu, hayaletler gördüğünüzü ve yasal ya da başka türlü uyuşturucularla ilgili bir geçmişiniz olduğunu söylüyorsunuz. Bunun olası bir müşteri açısından ne kadar sorunlu olabileceğini görebiliyor musunuz?"

Bir cevap beklemiyordum, bu yüzden bir cevap alamadığımda konuşmaya devam ettim.

"Coop'u çok seviyorum. Şirketiniz, iş ahlakınız ve yeteneğiniz hakkında harika şeyler duydum. Bilgisayar resimleriyle birlikte getirdiğin şu kitap

inanılmazdı. Ve rakiplerinizi hızla eleniyor. Ama siz, Bay Valentine, endişe vericisiniz. Dürüst olmak gerekirse, sizden ne yapacağımı bilmiyorum. Size güvenebileceğimi sanmıyorum. Ve eğer birlikte çalışacaksak, güven tartışılmaz bir şeydir. Asla arkadaş olamayacağımızı söyledin ve bunu kabul edebilirim... ama işini yapma yeteneğin konusunda belirsizliği kabul etmeyeceğim. Kişisel sorunların ne olursa olsun, orada olacağını, profesyonel olacağını ve kesinlikle kaya gibi sağlam olacağını *bilmeliyim*."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzü solgun, acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"O ev benim için bir evden çok daha fazlası," diyorum ona, sesim alçak ama güçlü. "O bir yaşam çizgisi. Tutulmuş bir söz. Muhtemelen bir daha sevebileceğim tek şey. Anlıyor musun?"

Nezaket sınırlarını çoktan aşmış bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. Sonra bana bir mesaj gönderdi.

Evet. edemeyeceğin kadar çok.

Sert bir nefes alıyorum, çünkü merhaba, esrarengiz ifade, hemen oturuyorum ve sohbe katılıyorum. İlk mesajın hemen ardından bir mesaj daha alıyorum.

*Arkadaş yorumuyla duygularınızı incittiysem
özür dilerim. Yapmak istediğim son şey
seni incitmek. Sadece senin etrafında olmak zor.*

Telefonumdan başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Kalbim güm güm atıyor, "Bana nedenini söyle." diyorum.

Yanımda oturuyor, düzensiz nefes alıyor, vahşi gözlü ve gergin. "Theo. Kendini açıklamazsan işi alamazsın. Ben bu gizlilik ve hançer rutini bitti."

Yardım ister gibi omletinin yıkılmış kalıntılarına bakıyor. Sonra kısa süreliğine gözlerini kapatır, bir an düşünür ve telefonunu eline alır.

*Çünkü çok iğrençsin.
Dürüst olmak gerekirse, hayvanat bahçesinde daha güzel yüzler görmüştüm.*

"Tamam," diyorum sinirlenerek, çünkü bu anlaşılmaz durumu çözmeye yaklaştığımı düşünüyordum. Telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum ve bir takırtıyla yere düşüyor. "Bunun bir şaka olduğunu düşündüğünü bilmek güzel. Seni tanımak ilginçti. İyi bir hayatın olsun."

Sandalyemi geriye itiyorum, yanından geçmeye ya da hareket etmezse üzerine tırmanmaya hazırım ama uzanıp parmak ucuyla elimin arkasına dokunuyor.

Statik elektrik derimin üzerinde çatırdıyor, sıcak ve bıçak gibi keskin. Elimi çekiyorum, irkilerek nefes alıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum.

Dudakları aralandı ve *yemin* ederim konuşmak üzereydi. Ama sonra keskin bir nefes veriyor, öfkeyle başını sallıyor ve cüzdanına uzanıyor. Parayı masaya fırlatıyor, sandalyesinden fırlıyor ve beni tek başıma oturur halde bırakıyor, restorandan uzaklaşırken arkasından bakakalıyorum.

Birkaç dakika sonra telefonuma bir mesaj daha geldi.

Çünkü tüm kırık parçalarımı kanatıyorsun.

Garson iki tabak limonlu turta ile geldiğinde, Theo'nun beni bıraktığı yerde oturmuş, yüzüncü kez onun mesajını okuyordum.

* * *

Soğukta eve doğru yaptığım uzun yürüyüş kafamı dağıtmıyor ya da sinirlerimi yatıştırmıyor ve evin ön kapısını açtığımda hala sarsılmış durumdayım. Birkaç saatimi internette daha fazla müteahhit araştırarak geçiriyorum, ta ki elimde yeni adaylardan küçük bir liste oluşana kadar. Aramaya çalıştığım ilk ikisine ulaşamayınca moralim bozuluyor ve işi yarına bırakmaya karar veriyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını yatma vakti gelene kadar faturaları ödeyerek, çamaşır yıkayarak ve diğer dikkat dağıtıcı işlerle uğraşarak geçiriyorum. Soyundum ve midemden gelen gurultular eşliğinde yorganın altına girdim. Gelmiş Geçmiş En Garip Kahvaltı'dan sonra yemek yeme havamda değildim.

Kırık parçalarını mı kanatayım? Onunla ne yapmam gerekiyor?
Bu mu?

*Hiçbir şey, pragmatik tarafıma cevap veriyor. Unut . Bu adam kayıp.
Çünkü.*

Kaybedilmiş davalarla ilgili sorun, kaybedilmenin ne olduğunu bilenler için çok baştan çıkarıcı olmalarıdır.

Gece yarısına doğru, karanlıkta tavana bakıp Bay Gizemli'yi düşünürken bir yanık kokusu aldım.

Kalbim boğazıma çarpıyor. Sarsılarak doğruluyorum, yorganı üstümden atıyorum ve ışıkları açıyorum. Yatak odasındaki her şey normal görünüyor ama o keskin koku çok net. Panikle savaşılarak aşağı koşuyorum ve burnumu evin içinde takip ediyorum, ev bir Noel ağacı gibi aydınlanana kadar geçtiğim her ışık düşmesine basıyorum.

Aradığım şeyi salonda buldum.

Pencerenin yanındaki elektrik prizinden siyah dumanlar yükseliyor. Birkaç kez çatırdadığını duyduğum prizin aynısı. Yukarıdaki tavanda ince gri bir bulut asılı, yavaş, genişleyen dalgalar halinde dışarı doğru hareket ediyor, tıpkı bir taş atıldıktan sonra suda oluşan dalgacıklar gibi.

Küfrederek pencereye koşuyorum ve odadaki dumanı temizlemek için pencereyi açıyorum. Soğuk gece havası içeri doluyor ve duman dışarı çıkmaya başlıyor. Cep telefonumu almak için üst kata koşuyorum, aşağı inerken 911'i arıyorum. Bir kadın sesi cevap veriyor.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

"Evim yanıyor!"

"Bana adresinizi ve geri arama numaranızı söyleyin hanımefendi."

Söylüyorum, bana tekrar ediyor, onaylıyorum, sonra tam olarak neler olduğunu anlatmamı istiyor.

"Birinci katta, binanın batı tarafında, sahile bakan duvarın içinde bir elektrik yangını var. Henüz ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum ama çok fazla duman var." Ellerim titriyor ve nefesimi tutamıyor olsam da mantıklı konuşmayı başarıyorum.

"Şu anda neredesiniz
hanımefendi?" "Prize
bakıyorum."

"Derhal evi terk etmeniz gerekiyor hanımefendi! Güvenli bir yere gidin ve itfaiyenin gelmesini bekleyin. Anladınız mı?"

Sevk memuru bana çok kızdı. Onu suçladığımı söyleyemem ama ayrılmak konusunda isteksizim.

Cevap vermediğimde "Hanımefendi!" diye bağıyor.

"Ben gidiyorum." Topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya doğru koşuyorum ama merdivenlerde kayarak duruyorum. Kar kadar soğuk bir nefes alarak ikinci kata doğru bakıyorum.

Düğün albümü.

Merdivenlerden koşarak ana yatak odasına çıktım. Sevk görevlisi ağır nefes alışı ve yere vuran ayaklarımın sesini duyuyor olmalı ki, "Şimdi dışarıda mısınız?" diye soruyor.

"Neredeyse!" Nefes nefese cevap veriyorum. "Bir şey almam lazım. Onsuz evden çıkamam-"

"Hanımefendi, *derhal binayı terk etmeniz gerekiyor!*" diye bağıyor.

Şimdi onu gerçekten kızdırdım. Telefona uzanıp beni boğmak istiyor. Kendimi dolaba atıyorum, giysi rafının üstündeki raftan beyaz deri fotoğraf albümünü alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve merdivenleri üçer üçer inerek, nefes nefese ve içimden küfrederek, histeri kanımda donmuş bir su dalgası gibi yükselerek aşağıya iniyorum. Sevk görevlisi, kulaklarımdaki *Lütfen hayır, lütfen hayır, lütfen Tanrım hayır uğultusundan* duyamadığım başka bir şey söylüyor.

Buttercup yanıp kül olursa ve beni Cass'e bağlayan son şeyi de kaybedersem, hayalimiz tam anlamıyla alevler içinde kalırsa, bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

Theo ön kapıyı tekmeleyerek açtığında merdivenin en alt basamağındaydım.

Büyük bir *gürültüyle* duvara çarpıyor. Tahta parçaları etrafa saçıldı. Şokla arkama dönüyorum, dengemi kaybediyorum ve albümü ve telefonumu düşürüp kırımın üstüne düşüyorum. İnanılmaz bir hızla hareket eden Theo koridordan mutfığa doğru koşuyor. Bodrum kapısını açıyor. Ağır botların merdivenlerden aşağı vurduğunu duyuyorum. Bir kalp atışı geçiyor, sonra tüm ev karanlığa gömülüyor.

Panikledim ve yönümü kaybettim, adını haykırdım.

Uzaklardan gelen bir siren sesi geceyi böler.

Birkaç saniye içinde Theo'nun ayak sesleri ahşap bodrum merdivenlerinde yankılanır. Sonra kör edici beyaz bir ışık huzmesi karanlığı yarıyor. Bana doğru ilerliyor, ağır sesle birlikte sallanıyor.

ayak sesleri yaklaşıyor. Salona girerken yanımdan geçip gitti, o kadar odaklanmıştı ki varlığımı bile fark etmedi.

El fenerinin yanı sıra bir balyoz ve bir yangın söndürücü taşıyor.

"Alo? Orada mısın?"

Yanımdaki basamakta duran cep telefonumdan merkez memurunun cızırtılı sesi geliyor. Onu görmezden gelerek fotoğraf albümünü kollarımın arasına alıyorum ve Theo'nun peşinden salona giriyorum.

Odaya girdiğimde el fenerini yere koyuyordu. Duvara doğrulttuğu fener, dumanın yükseldiği çıkışı beyaz bir ışık huzmesiyle aydınlatıyor. Sonra balyozu eline alıyor ve başının üzerinde sallıyor.

Sıvanın parçalara ayrılma sesi o kadar yüksek ki sıcıyorum.

Theo uzun, yumuşak vuruşlarla balyozu, prizın üstündeki duvarda büyük bir delik açana kadar tekrar tekrar sallıyor. Duman dışarı akıyor. Yeni bir oksijen dalgasına maruz kalan küçük turuncu alev parçaları sıçrayıp parlıyor.

Theo balyozu bırakır, yangın söndürücüyü alır ve teneke kutuda hiçbir şey kalmayıp püskürene kadar duvarın, ateşin ve tüten prizın üzerine beyaz köpük püskürtür.

İtfaiye aracının siren sesleri yaklaşıyor.

Theo kapıda durduğumu görüyor, düğün albümümü tutuyorum, çok kötü titriyorum, dişlerim takırdıyor. Zor nefes alıyor. Boynundaki tüm kordonlar öne çıkıyor. Yüzündeki kemiklerin üzerindeki ışık ve gölge oyununda, intikam almaya gelen bir melek gibi güzel, uhrevi ve korkunç görünüyor.

Kısık sesle "Ne... Nasıl..." diyorum. Kekemeliğim, odadaki dumanın neden olduğu bir öksürükle kesildi.

Theo beni işaret ediyor, sonra parmağını ön kapıya doğru uzatıyor.

Bana dışarı çıkmamı söylediğini biliyorum ama hareket edemiyorum. Sadece ona bakabiliyorum. Şok beni olduğum yerde dondurdu.

Yangın söndürücüyü bıraktı ve birkaç uzun adımda odayı geçti. Sonra dizlerini hızla bükerek beni ayaklarımın altından çekip kollarına alıyor. O ön kapıya doğru yürürken ben bir kolumla ona, diğer kolumla düğün albümüme sarılıyorum, kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

Beni gecenin içine ve caddenin karşısına taşıırken profiline bakıyorum. Beni kaldırımda nazikçe ayaklarımın üzerine yatırıyor, sabit durduğumdan emin oluyor,

sonra eve doğru döner. "Theo."

Durdu ve bana baktı.

Titreyen bir sesle, "Nasıl geldin?" diye s.

Motorlar kükrer, itfaiye aracı köşeyi döner ve caddede hızla ilerlemeye başlar. Theo cebinde taşıdığı küçük defteri çıkarıp yazmaya başlıyor. Bitirdiğinde kâğıdı yırtıp bana uzatıyor. Titreyen parmaklarımla kâğıdı alıyorum ve o da dönüp eve doğru adım atıyor.

İtfaiye aracı önümdeki caddenin ortasında yavaşlayarak durduğunda, yanıp sönen kırmızı ışıklardan sözlerini okuyorum, duman kokusu burnumu yakıyor, deniz meltemi kızarmış tenime karşı serinletici bir merhem oluyor.

Ben hep burada olacağım.

"Çok şanslısınız Bayan Dunn. Duvarların içinde başlayan bir elektrik yangını son derece tehlikelidir. Dakikalar içinde bütün evlerin yandığını gördük. Bu eski Viktorya dönemi evleri, eski kablo tesisatı nedeniyle özellikle hassastır. Tüm elektrik tesisatını dün değiştirmeniz gerekecek." John adında bir itfaiyeci benimle konuşuyor. John'un sarı-siyah itfaiyeci kaskının altında ışıltı ışıltı kahverengi gözleri ve dişlek bir sırtışı ve çok eğleniyor gibi görünüyor. Sanırım geldiğinde daha fazla hareket olmadığı için hayal kırıklığına uğradı, çünkü hemen adamlarına emirler yağdırmaya, kamyonlardan tüm hortumları ve her türlü ekipmanı çıkarmaya ve büyük bir itfaiyeci gibi arazide dolaşmaya başladı.

bir fili yakalamak için dışarı çıkan bir avcı.

Bu, savaşın son saldırısı için birliklerini harekete geçiren bir generalin, oraya vardıklarında eli sapanlı cılız bir adamın onları beklediğini görmesi gibiydi.

"Hı-hı," diye dalgınca cevap veriyorum, bakışlarım Theo'dan herhangi bir iz bulmak için evin ön kapısına yapışmış durumda.

Theo'nun beni bıraktığı sokağın karşısında duruyorum, uyku şortum ve tişörtümle, yalınayak ve şoktayım, soğuktan habersizim. Düğün albümüm göğsüme çarpmış ve kollarım bir mengene gibi albümün etrafına sarılmış.

"Evet," diyor John sırtarak. "Elektrik yangınları tam bir baş belasıdır. İlk ark parlamasından itibaren on binlerce derecelik ısı. Bunu yalıtım ve ahşap çerçeve gibi yanıcı malzemelerle dolu kapalı bir alanla birleştirdiğinizde, bir kabusla karşı karşıya kalırsınız. Geçen ay bir ihbar aldık, adamın biri çok eski bir elektrik prizine yaklaşık on şey takmıştı."

"Buyurun hanımefendi."

John'un hikâyesini bölen başka bir itfaiyeci ortaya çıkar. Bu John'dan daha genç ve daha ciddi. Omuzlarıma bir battaniye yerleştiriyor, sonra patronuyla başını sallıyor.

"Teşekkür ederim."

"ederim. İyi misiniz "

"Evet. Ve lütfen bana Megan de, senden o kadar da büyük değilim."

Gülümsemesi utangaç. Temiz giyimli, Amerikan erkeği tarzında sevimli biri. Suzanne bu adamla tanıştı mı merak ediyorum. Eğer ona ondan bahsetseydim.

Muhtemelen mutfağını ateşe vermiştir.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Ona soruyorum.

"Başka sıcak nokta olmadığından emin oluyoruz. Şimdilik sorun yok gibi görünüyor ama ayrılmadan önce her şeyi kontrol etmeliyiz. Theo geldiğinde elektriği kapatmakla çok akıllıca davrandı. Bu muhtemelen işlerin çok daha kötü olmasını engelledi. Akım olduğu sürece, ark kablolama boyunca devam edebilir. Eğer bu olursa, evinize veda edebilirsiniz."

Theo'nun adı geçince dikkatim bir anda odaklanıyor. "Theo'yu tanıyor musun?"

Sevimli itfaiyeci omuz silkiyor. "Tabii. Theo'yu herkes tanır."

Tabii ki biliyorlar. Seaside küçük bir kasaba ve Theo hayatı boyunca orada yaşadı. Burada yabancı olan benim, o değil.

"Sizden önce buraya nasıl geldiğinden bahsetti mi? Gönüllü itfaiye ekibinde falan mı?"

John, "Hayır, o sadece bir gece kuşu, sanırım öyle diyebilirsiniz. Geceleri onu her yerde dolaşırken görüyoruz. Bir şeylere göz kulak olmayı seviyor."

Bir şeyler mi? Sahilde bir aşağı bir yukarı bakıyorum. En yakın yapı, sahilin çeyrek mil yukarısında üç katlı bir apartman.

Bu sabah Craig'le yaptığım telefon görüşmesinden çıktıktan hemen sonra sahilde gördüğüm adamı düşünüyorum. Geniş omuzlu ve uzun bacaklı, siyah bir rüzgarlık giyen adam. Sahile melankolik bir havayla bakan adam, sanki birini ya da kaybettiği bir şeyi arıyordu.

O Theo'ydu. Artık bundan eminim.

Bunun farkına varmak beni rahatsız etmeli ama garip bir şekilde etmedi. Korku yok, sadece merak var. Belki de bir hüsnükuruntu vakası, ama sezgilerim bana Theo Valentine'ın benim için bir tehlike olmadığını söylüyor.

Aksine, nedenini anlamasam da, onun için çok daha büyük bir tehlike olduğumu düşünüyorum.

Düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Theo açık kapı aralığında belirliyor. Mesafenin ötesinde bakışlarımız buluşuyor. İtfaiye aracının ışıkları kırmızı ve sarı renkte yanıp İçeri girerken giydiği rüzgarlığı çıkarmış ve üzerinde is bulaşmış beyaz uzun kollu bir tişörtle duruyor. Yanaklarında ve burun köprüsünde savaş boyası gibi büyük siyah bir leke var. Bu leke, düşük kaşlarının altında karanlık bir şekilde parlayan gözlerini öne çıkarıyor.

Bana doğru geliyor.

"Oh, işte geliyor," diyor John. Selamlamak için elini kaldırır. Sevimli astı el sallıyor.

Onu seviyorlar. Herkes onu seviyor, gecenin bir yarısı kasabada dolaşan bu şfens gibi adamı, ona musallat olan şeytanlar yüzünden dilsiz ve uykusuz.

Onun bana doğru yürüyüşünü izlerken keskin bir empati sancısı midemi kemiriyor. Yalnızlık yalnızlığı tanır, soğuk bir kış gecesinde bir başkasının uzak ığılığını karşılamak için yükselen yalnız bir kurdun uluması gibi.

Bize ulaştığında duraksıyor, önce John'a, sonra da sevimli olana başını sallıyor. Sonra bana bakıyor, gözleri lazer ışınları kadar keskin.

"Anladığım kadarıyla hızlı düşünerek evimi kurtarmış olabilirsin." diyorum.

Bakışları hiç değişmiyor. Gülümsemiyor, hareket etmiyor, hatta gözünü bile kırpmıyor. Sadece bekliyor.

"John bana Buttercup'ın elektrik aksamını bir an önce değiştirmem gerektiğini söyledi."

John der ki, "Oh, kesinlikle. Yarın yeterince yakın değil. Tamir etmesi için bir uzman getirene kadar elektriğı açmamalısınız."

Tamam, evren. Sen kazandın.

"O halde yarın başlıyorsun," diyorum Theo'ya. Kelimelere bir kaçınılmazlık duygusu hakim, sanki dudaklarım onları oluşturacaklarını başından beri biliyormuş gibi. "Teknik olarak bugün. Mümkünse sabah ilk iş."

Bakışlarımı tutan Theo yavaşça başını sallıyor.

"Başlangıç için sadece elektrik. Sonra ne durumda olduğumuza bakarız." Bizimle yani. Onun normal insan davranışı göstermeye çalışmasıyla. "Anlaştık mı?"

Bir kalp atışı, sonra iki, sonra Theo elini uzatıyor. Düğün albümümü diğer koluma geçiriyorum, sonra sağ elimi onunkinin içine kaydırıyorum. Avucum onun büyük, sert eldiveni içinde yutuldu. Tokalaşmıyoruz, öylece duruyoruz, el ele tutuşup birbirimize bakıyoruz, soğuk havada elektrik gibi bir şey çatırdıyor, ta ki John boğazını temizleyene kadar.

"Bu çok iyi. İşle senin ilgileneceğini bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum Theo. Bu büyüklükte bir yer bir hafta kadar sürebilir, değil mi?"

Theo elimi bırakıyor ama bakışlarımı bırakmıyor. Üç parmağını kaldırıyor. "Üç gün mü?"

Theo başını sallıyor, sonra John kıkırdıyor ve bana dönüyor. "Şanslı yıldızlarını say, Megan. Bu bölgedeki en iyi müteahhit."

Theo'nun gülümsemesi yavaşça ortaya çıkıyor, ancak tüm vücudunu ele geçirene, neredeyse içten dışa parlayana kadar büyümeye devam ediyor. En son ne zaman bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Belli belirsiz, "Bana sürekli öyle söylüyorlar." diyorum.

* * *

İtfaiyeciler gittiğinde fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiştim. Kendimi kızgın bir devin sıkıp duvara fırlattığı ıslak bir bez gibi hissediyorum. İtfaiye aracının caddede gürültüyle uzaklaşmasını izliyorum, itfaiyecilerden biri taksiden el salladığında veda etmek için elimi kaldırıyorum.

Sonra kendime bir bardak viski doldurmak için içeri girdiğimde bana eşlik edecek sadece sörfün sesi var.

Theo, yangın çıktığında tam olarak neden evimde olduğuna dair herhangi bir soru sormadan bir hayalet gibi gecenin içinde eriyip gitti, ama ortadan kaybolma hareketinin yarın sormamı engelleyeceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

O kadar çok sorum var ki, kafam resmen onlarla dolup taşıyor.

Battaniyeyi omuzlarıma sarıp albümü kolumun altına sıkıştırarak eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Aldığı vahşi tekmeyle tahrip olan kapı tokmağı dokunduğumda düşüyor. İç çekerek onu olduğu yerde bırakıyorum.

Ayağımın tabanındaki kıymığı görmezden gelerek, John ve ekibi gitmeden önce bana verdiği büyük el feneriyle karanlık evin içinde ilerleyerek mutfığa gidiyorum. Yol boyunca, süpürgeliklerdeki yarıklardan ve tavana yakın sıvanın çeşitli yerlerine açılmış deliklerden dökülen, adamların kablo tesisatında daha fazla "sıcak nokta" aradığı anlaşılan evimin bağırsaklarının iç karartıcı bir görüntüsüne maruz kaldım. Ev berbat durumda ama ayakta duruyor.

Theo Valentine'a teşekkürler.

Açıklanamaz bir nedenden dolayı itfaiyeden önce gelen kişi. Evimde yangın söndürücünün, el fenerinin ve balyozun tam olarak nerede olduğunu bilen kişi. Düğün albümümü taşımak için harcadığım çabadan daha fazla çaba harcamadan beni kucağına alıp taşıyan kişi ve ben küçük, narin bir çiçek değilim.

Gizemli notuyla giderek büyüyen bulmacaya bir parça daha ekledi.

Ben hep burada olacağım.

Notu düğün albümümün sayfaları arasına sıkıştırdım çünkü kaybetmek istemedim. Bir şekilde önemli hissettiriyor. Anlamlı, bir ipucu gibi.

Mutfağa giriyorum, albümü ve el fenerini tezgâhın üzerine koyuyorum, bir dolabı açıyorum ve bir bardak alıyorum. Sonra başka bir dolaptan viski şişesini alıp kendime bir içki dolduruyorum. Bir dikişte içiyorum, dumanı burnumu yakarken titriyorum, sonra kendime bir tane daha dolduruyorum.

Arkamı döndüğümde, kanımı donduran bir çığlık attım.

Theo mermer adaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyor.

Gümbürdüyorum, "Tanrım, Theo! Ödümü kopardın! Ne halt ediyorsun sen!"

Endişeli bir ifadeyle beni işaret ediyor, sonra da tamam işareti yapıyor.

"Evet, ben iyiyim! Tanrım!" Titreyen elimi alnıma götürdüm, vücuduma aniden hücum eden adrenalin yüzünden zor nefes alıyordum. "Gittiğini sanıyordum!"

Theo ciddiyle başını sallar.

"Artık biliyorum, tabii ki!"

Destek almak için tezgâha yaslanmamı, battaniyeyi omuzlarımda sıkmamı ve sakinliğimi yeniden kazanmak için savaşımamı hareketsizlik içinde izliyor. Bir süre sonra, bağırmaı kesecek kadar kendimi toparlamayı başardım, ancak toparlanmış olmaktan başka bir şey değilim. Dikişlerimden çözülüyorum.

"Özür dilerim. Sana bağırmaı istememiştım, sadece sürprizlerle aram iyi değildir.

Bir daha bana böyle sinsice , tamam mı?"

Başını sallıyor, pişman görünüyor ve şimdi kendimi sakinliğimi kaybettiğim için bir pislik gibi hissediyorum.

Ne de olsa adam evimi kurtardı. En azından kibar davranabilirim.

"Tamam. Tekrar özür diliyorum. Ama karanlıkta mutfağımda tek başına durmanın biraz garip olduğunu da eklemek isterim. Aslında, *biraz* garipten de öte." Gülüşüm alaycı. "Ama şimdiye kadar seninle buna alışmış olmalıydım. Tuhaflığa yepyeni bir tanım getiriyorsun."

Theo gülümsediğinde, oda derece derece aydınlanıyor. Bunu bu kadar seyrek yapması çok kötü, çünkü böyle bir gülümseme savaşları sona erdirebilir.

Daha fazla viski yutma fırsatını değerlendiriyorum, şoktan bardağı düşürmediğime şükrediyorum, yoksa muhtemelen şişeden içmeye başlayacaktım.

"Al." Bardağı tezgâhın üzerine koydum ve kâğıt havlu dispenserine uzandım. Beyaz bir kare koparıyorum ve Theo'ya uzatıyorum. "Yüzünde biraz is var."

Kâğıt havluyu alıp yüzünü siliyor, isi temizlemek yerine her tarafa bulaştırıyor. Durup daha iyi olduğunu onaylamam için bana baktığında iç çekip başımı sallıyorum.

"Daha kötü." Pamuklu bir bulaşık havlusunu musluğun altında ıslatıyorum. Sonra, görünüşe göre gerçeklikle tüm bağımlıyı kaybetmiş için, Theo'nun önünde durup yüzünü temizlemeye başlıyorum.

Telaşlandı, kaskatı kesildi.

"Evet, biliyorum," diyorum. "Ama sen tuhaf olabiliyorsan, ben de olabilirim ve sonuçta evimi kurtardın. Kömür madeninde çift vardiyadan yeni çıkmış gibi görünmene izin veremem."

Sığ nefes alıyor, kapüşonlu gözlerle beni izliyor, vücudu o kadar gergin ki ikiye ayrılabilir. Elleri mermer adanın kenarına kıvrılmış, sanki onu kendini tutmak için kullanıyor.

"Rahatla, Günişığı. İşkence birazdan sona erecek." Bakışlarını karşılıyorum. "Sonra sorgulamaya başlayacağım."

Yutkunuyor.

"Evet, korkmalısın. Sorularım var dostum. *Tonlarca* soru."

Acı çekmiş gibi görünüyor, sonra boyun eğiyor ve kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında uzanıp bileğimi kavırıyor.

Donup kaldım. Kalbim güm güm atmaya başladı. Fiziksel teması alışık değilim, yıllarca bundan mahrum kaldım ve Theo'nun bileğimi saran büyük eli her türlü teması sağlıyor. Ten tene teması, havada ani ve keskin bir sıcaklık ve kulaklarımda okyanus gibi bir ses.

Parmakları bileğimdeki nabza hafifçe bastırdığında, sanki kalbimin atışını zamanlıyormuş gibi, karanlık, acı verici bir déjà vu tarafından yutuluyorum.

Cass bana böyle dokunurdu. Parmakları her zaman nabzımın kendini gösterdiği yerleri arardı -boğazım, bileğim, uyluğumla kalçam arasındaki çukur- altındaki kan onun dokunuşuyla hızlanana kadar zonklayan bir damara hafifçe dayanırdı.

Ve her zaman hızlanırdı. Tıpkı anda yaptığı gibi, Theo'nun parmak uçlarının ışıklı, arayıcı baskısı altında canlanıyor, atıyor, sonra daha hızlı atıyor, ta ki vahşi, yarışan bir şey olana kadar, kontrol edilemez, şiddetli bir rüzgarla gökyüzüne savrulan bir yaprak gibi.

Yıllardır ilk kez gerçekten yaşadığımı hissediyorum.

Nefes alışım sessiz odada yüksek sesle duyuluyor. Theo olağanüstü bir dikkatle yüzümü izliyor. Burunlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Gözlerinin yakıcılığı altında kendimi savunmasız hissediyorum, tüm savunmalarım ortaya dökülüyor, özenle inşa ettiğim tüm sınırlarım büyük, kötü kurt tarafından havaya uçurulmuş saman bir ev gibi dümdüz oluyor.

Kendimi çıplak hissediyorum.

Kolumu çekiyorum ve birkaç kısa adım geri gidiyorum. Battaniye omuzlarımdan düşüyor ve yere kayıyor.

Theo bir elini kaldırıyor, parmaklarını açıyor, "*Dur*" der gibi. Ya da *sorun yok*.

Tanrım, kimi kandırıyorum? Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bana birden ona kadar olan bir ölçekte beş olduğumu söylüyordur.

"Geç oldu," diye fısıldıyorum, ağzım kemik gibi kuru. Birden, tüm sorularım onu evimden çıkarmak kadar önemli görünmüyor, böylece kanımda kaynayan ateş deniziyle yalnız kalabilirim. Göğsümde ter birikti ve o kadar hızlı nefes alıyorum ki neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Bu korku, şok ya da bunlar kadar basit bir şey değil. Bu duyguyu, uzun bir ayrılıktan sonra uzaktan gördüğüm eski bir dostun yüzünü tanır gibi tanıyorum.

Arzunun bir kez tadıldığında asla unutulamayan özel tadı vardır. Hepsi parmak uçlarının bileğime basmasıyla oldu.

Adadan uzaklaşıyor, birkaç atımlık bir sessizlik içinde bana bakıyor, sonra elini saçlarında gezdirerek nefes veriyor. Bir kez olsun konuşmadığı için memnunum, çünkü bu benim de konuşmak zorunda olmadığım anlamına geliyor.

Az önce vücudumda patlayan bombanın ardından ağzımdan hangi kelimelerin çıkabileceğinden tam olarak emin değilim.

Veda etmek için mermer adanın tepesine iki kez vurur, sonra gitmek için döner.

Gitmeden önce bakışları tezgahın üzerindeki düğün albümümde kalıyor.

12

Oturma odamdan gelen boğa sürüsü gibi bir sesle uyandım.

Gözlerimi kısarak yatak odama dolan sabah ışığına bakıyorum, yatakta doğrulup dinliyorum. Kafam karıştı ama telaşlanmadım. Bu sabah telaşlanacak ne enerjim ne de aklım var. Theo gittikten sonraki saatleri, kalıntıları şimdi nefesimi kokulandıran viski şişesiyle yakın bir ilişki içinde geçirdim. İyi ki yakınlarda açık alev yok, yoksa yanardım.

Flames, doğru. Aşağıdaki sürü Theo ve ekibi olmalı.

Komodinin üzerindeki saat bana tam olarak sekiz olduğunu söylüyor. Sanırım Theo "sabah ilk iş" dememi ciddiye aldı.

Kendimi yataktan sürükleyip banyoya giriyorum ve aynada kendimi gördüğümde homurdanıyorum. Uzun bir geceyi yünlü bir mamutla yaptığı savaşı kaybederek geçirmiş tarih öncesi bir mağara kadınına benziyorum. Eğer bir insana benzeyeceksem bir duşa ve bir galon kahveye ihtiyacım var.

Ama önce sürüyü kontrol etmem gerek.

Merdivenlerin başına gidip "Theo!" diye bağıriyorum.

Güm, güm, güm, sonra botları, solmuş kot pantolonu ve uzun kollu bir tişörtle beliriyor, bu seferki siyah. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"İçine bir çorap koy, Günişığı," diye homurdandım. "Bazılarımız zor bir gece geçirdi."

İfadelerini okumada daha iyi olmalıyım, çünkü bu seferki açıkça "*Bunu görebiliyorum*" diyor. Muhtemelen benim kadar az uyuduğu düşünülürse, nasıl bu kadar zinde ve canlı görüldüğü beni aşıyor.

"Bakıyorum da içeri girmişsin. Kendinizi evinizde hissetmenize sevindim."

Alaycı ses tonuma başını eğiyor, sonra eliyle bir dönüş hareketi yapıyor.

"Doğru," dedim. "Ön kapıda bir kapı tokmağı eksik. Birisi bir kapıyı tekmelediğinde böyle küçük aksiliklerin ortaya çıkması ne tuhaf."

Sonra parmağıyla bir bıçak hareketi yapar, elini kulağına götürür ve başını sallar.

"Evet Theo, kapı zilimin de çalışmadığının farkındayım. Ama kapı çalmak diye bir şey var. Dur, sana göstereyim."

Kapıya vuruşumu gösterişli bir şekilde ahşap tırabzana vurarak yapıyorum, böylece ses odada güzel ve yüksek bir şekilde yankılanıyor.

Theo gözlerini devirir. Sonra ellerini dua eder gibi birleştirip yanağına dayıyor, gözlerini kapatıyor ve ağzından abartılı bir nefes veriyor, böylece dudakları bir çizgi film karakterininki gibi itici bir şekilde dalgalanıyor.

"*Horlamıyordum!*" Savunmaya geçerek, muhtemelen horladığım için utandığımı söyledim. Cass bana birkaç kadeh içtikten sonra çıkardığım gürültüyle ölüler bile uyandırabileceğimi söylerdi.

Theo sırtarak ellerini teslimiyetle kaldırıyor. Utancımdan kendimi ona sırtırken buluyorum. Nadiren de olsa gülümsemesi bulaşıcı. Umarım, artık istediğini elde ettiğine ve ev üzerinde çalıştığına göre, daha sık ortaya çıkarlar.

Nefesimi tutmuyorum ama insan umut edebilir.

"Ben duş alacağım. Bensiz yarım saat kadar iyi misiniz?"

Theo başını sallıyor, el sallıyor. Görünüşe göre konuşmayı bitirdi, başka bir şey söylememi beklemeden uzaklaştı.

"Sana da günaydın, Günışığı." Botlarının gümbürtüsünün evin arka tarafına doğru çekilmesini dinliyorum. Nedense bu sesi rahatlatıcı buluyorum.

Çünkü yüz yıldır yanında bir erkek yok, kızım.

Nefesimin altında rahmime çenesini kapatmasını söylüyorum. Sonra üst kattaki duşa geri döndüm.

* * *

"İşte orada!" İtfaiyecilerin oturma odasının süpürgeliğinde açtığı deliği incelerken doğrulan Coop, sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymişim gibi bana bakıyor. Üzerinde kırmızı-siyah flanel bir gömlek vardı.

kalın ön kolları ve bir çift tulum. Bir oduncuya olan benzerliği tekinsiz. "Nasılsın Megan? Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Tanrım, bu sabah herkes çok neşeli," diye takılıyorum, yüzümü asmamaya çalışarak. Ne de olsa burada patron benim. Bütün bu iri yarı adamların kıkırdayan bir ergen gibi davranarak bana üstünlük sağlayabileceklerini düşünmelerine izin veremem. "Theo daha önce bana gülümsedi. İşe gelmeden önce biraz ot mu çektiniz?"

"Hayır, sadece güzel bir sabah, hepsi bu!" Ellerini kalçalarına koyuyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve yeni bir kar lastiği setinden daha güzel görünüyorsun, söylemem gerekirse."

Yüzüm kızarıyor, elimi nemli saçlarımda gezdirip kot pantolonuma ve mavi kazağıma bakıyorum. "Hiç kar lastiği görmedim ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

"Hiç kar lastiği görmedin mi?" Sanki ona annemle babamın kardeş olduğunu söylemişim gibi dehşete düşmüş görünüyor. "Nerede büyüdün sen, ayda mı?"

"Aslında çöl. Buradan önce Phoenix dışında hiçbir yerde yaşamadım."

Coop düşünceli düşünceli sakalını sıvazlıyor. "Phoenix'e bir kez gitmiştim. Cehennem gibi sıcak ve bir rahibenin kokusu kadar kuruydu."

"Bu rahatsız edici görsel için teşekkür ederim. İmzalamam gereken bazı evraklar var mı? Bir iş kapsamı ya da her neyse?"

"Evet, Theo sözleşmeyi hazırladı. Senin için mutfak tezgahının üzerine bıraktı."

"Tamam, teşekkürler."

Mutfağa gitmek için döndüm ama Coop, "Megan?" dedi.

Geri döndüm. "Öyle mi?"

Bir an tereddüt eder. "Sadece teşekkür etmek istedim." "Ne için?"

"Bunun için." Evi işaret ediyor. "Theo'ya bir şans verdiğin için. Buna gerçekten ihtiyacı vardı."

"Neye ihtiyacım vardı? Ne demek istediğinizi anlamadım."

Omzumun üzerinden bakan Coop sesini alçalttı. "Bu ev onun için biraz... önemli. Nedenini sormayın, çünkü bilmiyorum ama yıllardır buraya kafayı takmış durumda. Sanırım burayı eski ihtişamına kavuşturmak onun hayaliydi." Mavi gözleri bir ton daha koyulaşıyor. "Sanki evi düzeltmek onu da düzelterekmiş gibi."

Hissettiğim bu titreme, midemdeki bu kelebek uçuşması, sinirlerimdeki bu çalkantı nedir? Empati mi? Endişe mi? Emin değilim ama ilk kez Theo Valentine ile ortak bir noktamız olduğunu güvenle söyleyebiliyorum.

"Sadece elektrik işlerini yapması konusunda anlaşmıştık Coop. Önümüzdeki birkaç gün içinde nasıl gideceğini göreceğiz. Kimseyi umutlandırmak istemiyorum."

Coop kıkırdar. "Bunun için çok geç. Theo'yu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

Ekşi bir şekilde, "Harika. O zaman onu işte tutmam için üzerimde baskı yok. Ya yaptığın işten memnun kalmazsam?"

Coop, Theo adına hakarete uğramış görünüyor. "Tch. Yeterince tatmin olacaksın.

O en iyisi ve bu abartı değil."

"Peki ya *ondan* memnun değilsem? Etrafta olması pek de kolay biri değil Coop."

Coop bunu başıyla onayladıktan sonra bana bir bakış fırlattı. "Theo kolay biri değil, kabul ediyorum ama o tanıdığım en iyi adam. Dürüst, onurlu ve asla kırılmayacak türden bir sadık. Ona hayatımı emanet ederim. Çocuklarımın hayatını. Bunu söyleyebileceğiniz kaç kişi tanırıyorsunuz?"

"Ölü insanlar sayılır mı?"

Coop, önceden düşünmeden sorduğum tuhaf soruma hiç aldırmadı; onur, sadakat ve güven deyince Cass'in adı dilimin ucuna geldi. Kocam kadar iyi bir insandı ama aynı zamanda bir aslan kadar korkusuzdu, özellikle de sevdiği birini korumak konusu olduğunda.

O, kadınların en temel özümüzde arzuladığı şeydi, nadir bulunmasıyla daha da güzelleşen bir şey: gerçek bir erkek.

Coop alyansıma bakıyor, sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Elbette," dedi usulca. "Ölüm bir ilişkiyi bitirmez. Sadece bir hayatı."

Elimi kalbime bastırdım, çünkü lanet olsun. Bu *acıttı*. "Haksızlık ediyorsun Coop," diyorum kısık sesle. "Daha kahvemi bile içmeden bana bu ağır varoluşsal saçmalıklarla vuruyorsun!"

Coop'un gülümsemesi de bakışları kadar yumuşak. "Bu varoluşsal saçmalık için kendime pay çıkaramam. Morrie adında bir adamın kitabında okudum, aklımda kaldı." Gözlerimde biriken suyu kırıştırmaya çalışmamı izliyor. "Sert kız rolünün altında yumuşak biri olduğunu biliyordum. Ama söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim. Sırrın benimle güvende, şekerim."

"Kapa çeneni. Öyle olsa iyi olur. Şimdi işinin başına dön." Dönüp uzaklaşırken Coop'un eğlenen kıkırdamasını dinliyorum.

Mutfağa giderken evin içinden geçerken birkaç çalışana başımla selam veriyorum. Theo'yu görmüyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü yüksek dozda kafein almazsam, kafam onun üzerime salacağı ruh hali değişiklikleriyle başa çıkabilecek kadar berrak olmayacak.

Mutfağa girdiğimde gözüm ilk olarak kahve makinesine takılıyor ve o anda elektriğin kesik olduğunu hatırlıyorum.

Duruyorum, inliyorum ve elimi alnıma vuruyorum. Sonra adada ne olduğunu fark ediyorum ve inlemeyi kesiyorum.

Bir tomar zımbalanmış kâğıdın yanında, plastik kapaklı ve kâğıt kılıflı büyük bir to-go bardağı duruyor. Kapaktaki delikten bir buhar kıvrımı yükseliyor.

Mıknatıslanmış gibi ona doğru çekiliyorum, adaya geçiyorum, fincanı elime alıyorum ve kokluyorum. Sert kahvenin lezzetli, cevizli kokusu burun deliklerimi selamlıyor ve ağzımı sulandırıyor. Kapağı açıyorum ve o siyah altını gördüğümde zevkle sırtıyorum.

Eğer bu başkası içinse, şansları yok. Bu enayiye ben alıyorum. Bir yudum alıyorum, kahve dilime değdiğinde gözlerimi mest olmuşçasına kapatıyorum. Tam da sevdiğim gibi: şekersiz ve fokur fokur sıcak.

Zevkle iç çekerek gözlerimi açıyorum... ve Theo'nun mutfak kapısında durduğunu görüyorum.

"Oh. Selam." Sanki beni mastürbasyon yaparken yakalamış gibi telaşlı ve suçlu hissediyorum.

Theo elimdeki fincanı işaret ediyor, sonra bana meraklı bir başparmak işareti yapıyor.

"Evet, mükemmel. Bunu sen mi yaptın?" Başını sallıyor.

"Teşekkür . Sabahları kahve içmeden yapamıyorum."

Tekrar başını sallıyor. *Bildiğimi* söylediğini düşünmemin sadece benim hayal gücüm olduğunu *biliyorum*, ama şimdi daha da telaşlıyım. *Kendini topla Megan. Odaklan.*

Omuzlarımı dikleştirdim ve patron-kadın yüzümü takındım. "Anladığım kadarıyla sözleşme bu?" Evrakları gösteriyorum ve o da bana başıyla onay veriyor. "Tamam. Şimdi bir göz atacağım ve herhangi bir sorum olursa size bildireceğim." Başını bir kez daha eğiyor, bu kez muhteşem görünüyor. Daha sakın.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Tüm görünüşü hafiflemişti, sanki gök gürültüsü bulutları

Etrafta onu takip eden kalıcı ışıklar, güneş ışınlarının içeri girmesine izin verecek şekilde açılmıştır.

Mutfağının kapısında dururken evindeymiş gibi görünüyor. Evinde ve huzur içinde.

Bunun beni neden bu kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorum. Ama bir , kalbimin küçük, karanlık bir köşesi, onunla tanıştığımdan beri tuttuğı nefesi dışarı verdi.

"Theo Valentine," diyorum sessizce, sıcak bakışlarını tutarak. "Evime hoş geldin. Hayatımdaki en önemli şeyi sana emanet ediyorum. Sakın bunu mahvetme."

Ağzı kocaman, parlayan bir sırıtışa dönüşür, güzelliğıyle yıkıcıdır. Tüm yüzü değişmiş, sanki normalde taktığı çatık kaş maskesinin altında başka bir adam saklanıyormuş ve serbest kalmayı bekliyormuş gibi.

Yanına yaklaşıyor, arka cebinden bir kalem çıkarıyor, sözleşmeyi çeviriyor ve üzerine bir şeyler karalıyor.

Sabahları huysuz oluyorsun.

"Hayır, *bu* sabah huysuzum," diye düzeltiyorum, omzunun üzerinden okuyarak. "Dün gece evim neredeyse yanıyordu, hatırladın mı?"

Ama öyle olmadı.

Yazdığı kelimeleri okudum, sonra yüzüne baktım. Gizli bir gülümsemeyle bana bakıyor, kirpiklerini indirmiş, bir tutam siyah saç alnına dökülüyor. Sonra göz kırpmıyor.

Adam göz kırpmıyor.

"Evet Süpermen, günü kurtardın. Ve bu evrakı imzalamadan önce, dün gece tam da lanet olası duvarların içinde yangın başladığı anda evimin önüne nasıl geldiğini bana anlatacaksın."

Yüz ifadesi bozuldu. Arkasını dönmeye başladı ama ben pazılarını tuttum. Elimin altında taş gibi, şişkin bir kas bulunca şok oldum. Büyük olduğunu biliyordum ama çelikten yapıldığını bilmiyordum.

Dokunduğumda dondu kaldı. Burun delikleri açıldı, kolundaki elime baktı, sonra tekrar bana baktı. Bakışlarının kızgınlık ya da küçümseme yansıtmamasını bekliyordum ama o etkileyici kahverengi gözlerinde gördüğüm şey, beni nefessiz bırakacak kadar dipsiz bir acı derinliği.

Sanki dokunuşlarımla ona işkence ediyormuşum gibi bakıyor bana. Sanki sadece birkaç parmağımı giysili koluna koymam bile ona öyle bir acı vermiş ki, daha fazla ayakta duramayabilirmiş gibi. Acısının çiğliği, elle tutulur gerçekliği hayret verici.

Elimi geri çekiyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum, korkunç bir hata yaptığımı biliyorum ama nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum.

Sonra *sol* koluna dokunduğumu fark edince dehşete kapıldım. Suzanne'ın söylediği gibi diğer arabanın altında kalsaydı, kazada en çok hasar görecektir olan taraf.

Sol kaşının üzerindeki yırtık beyaz yara izine, boynunun sol tarafından aşağıya doğru uzanan yara dokusuna baktım ve "Tanrım, çok özür dilerim, seni incittim!" diye bağırdım.

Bir adım geri çekiliyorum ama Theo bileğimi tutunca daha ileri gitmem engelleniyor. Ürkek bir nefes alıyorum, sonra orada öylece duruyoruz, öyle gergin bir sessizlikte birbirimize bakıyoruz ki çatırdıyor.

Bakışları ağızma düşüyor. Yutkunup dudaklarını ıslatıyor ve göğsümden boynuma doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor, davul sesi diğer her şeyi bastırıyor.

Bakışları tekrar benimkilere kayıyor. Üzerimdeki etkisini gördüğünü biliyorum, çünkü gözleri kararıyor ve yanaklarında al bir kızarıklık beliriyor.

"İşte buradasın!"

Kapıda Theo'nun işçilerinden biri belirir, belinde alet kemeri olan kızıl saçlı adam. Gülümsüyor, hevesli ve neye uğradığının farkında değil.

Ben de tam olarak neye bulaştığını bilmiyorum.

Theo sanki haşlanmış gibi bileğimi bırakıyor, dönüyor ve mutfaktan dışarı çıkıyor. Çalışan, Theo'nun hiçbir uyarıda bulunmadan gitmesi tamamen normal bir davranışmış gidişini izliyor, sonra başını sallayarak bana dönüyor.

"Merhaba. Ben Toby. Theo'nun ekibinin bir parçasıyım."

Biraz nefes nefese, destek için adaya yaslanıyorum. Umarım yanaklarım hissettiğim kadar kızarmamıştır. "Merhaba Toby. Ben Megan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "İstersen burada biraz çörek var. Theo buraya gelirken yolda durdu ve onları aldı."

Sözcükler daha ağızından tam olarak çıkmadan Theo elinde beyaz bir peçeteye sarılı bir şeyle geri dönüyor. Bana doğru yürüyüp peçeteyi uzatıyor ve yeterince hızlı tepki vermediğimde peçeteyi biraz sallıyor.

Elinden alır almaz arkasını dönüyor ve Toby'yi gömleğinin kolundan tutup çekerek tekrar gidiyor.

Theo onu sürükleyerek Toby omzunun üzerinden "Sonra görüşürüz!" diye sesleniyor.

Hâlâ biraz titreyerek Theo'nun bana verdiği küçük paketi açıyorum. Ne olduğunu gördüğümde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Teknik olarak bir çörek değil. Bu bir hamur işi. Özellikle ayı pençesi.

Cass'in en sevdiği kahvaltı yiyeceği, öldüğü gün de dahil olmak üzere haftada en az birkaç kez yedi.

Arka verandada durmuş, elimde yenmemiş ayı pençesiyle boş boş denize bakıyordum ki, adımlı çağırın bir ses düşüncelerimin kalın hırıltısını delip geçti. Döndüğümde Suzanne'ın evin içinden bana doğru koştuğunu görüyorum. Sıcak pembe bir eşofman ve parmak arası terlik giymişti. Makyajsız ve at kuyruğu yapılmış saçlarıyla on yaş genç görünüyor.

Ayrıca tamamen korkmuş görünüyor.

Açık Fransız kapılarından içeri daldı ve beni kucakladı. "Yangını yeni duydum! Tanrı'ya şükür iyisin!"

"Haber çabuk yayılıyor," diye mırıldanıyorum, kasabadaki herkesin telefonunda ilginç haberler olduğunda çalan özel bir dedikodu hattı olup olmadığını merak ediyorum.

Uzaklaşıyor, beni kol mesafesinde tutuyor ve sanki bir hasar arıyormuş gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor. Bir şey bulamayınca beni bir kez daha kucaklıyor, bu sefer daha sıkı.

"Suzanne, ben iyiyim," diyorum bir sonra, duygulanmış ama aynı zamanda endişesinden rahatsız bir halde. Hiçbir zaman insanların benim için yaygara koparmasından hoşlanan biri olmadım.

Bu sefer çekip gittiğinde, gözyaşlarının eşliğindeydi.

"Burası onarılanı kadar seni kiralık bir evde *tutmalıydım*." Nefesi kesiliyor. "Tanrım, Megan, eğer sana bir şey olsaydı, bu benim hatam olurdu."

"Saçmalama," diyorum kararlı bir şekilde. "Kazalar her zaman olur. Bu tür şeyler kimsenin suçu değildir."

Sanki korkuyormuş gibi kaşlarını birleştirerek eve bakıyor. "Bilmiyorum tatlım, annem her zaman bir kazanın kaderin kontrolün sende olmadığını bilmeni sağlama yöntemi olduğunu söyler."

Dudaklarımdan hava üflüyorum, göz devirmemle uyumlu aşağılayıcı bir ses. "Kader, Suzanne ya da alın yazısı diye bir şey yok ya da gökyüzünde bizi izleyen ve her hafta bir saatimizi çirkin vitray pencereleri olan bir binada sert tahta sıralarda oturup çarmıha gerilmiş bir adam heykeline dua ederek geçirmemizi bekleyen beyaz cüppeli yaşlı bir adam yok. Evrende yalnızız. Olan her şey sadece şans eseri."

Elimdeki ayı pençesini soran kafamın arkasındaki dırdırcı sesi görmezden gelmeliyim. Ve Buttercup'ın bilgisayar renderlarını. Ve yıldırım çarpması. Ve o sırada dışarıda olan bir adam.

Yardıma ihtiyacım olduğu anda evimin önündeki sahilde bir gece yarısı gezintisine çıktı.

Ve bilinçaltımı huzursuzca tırmalayan yarım düzine başka şey.

Suzanne kesin bir dille, "Bu iç karartıcıydı. Hatırlat da seni Noel yemeğine davet etmeyeyim. Bebek İsa'ya migren ağrısı çektireceksin."

"Özür dilerim. Nihilizm için sabahın çok mu erken saatleri?"

Burnunu kırıstırır. "Günün hiçbir saati olumsuzluk için iyi değildir, tatlım." "Bu olumsuzluk değil. Bu... pratiklik. Gerçekçilik."

"Saçmalık işte," diyor Suzanne kesin bir ifadeyle ve beni hafifçe sarsıyor. "Hayatın seni birkaç kez taşaklarından tekmeledi diye umudunu yok etmesine izin verme." Duraksıyor. "Mecazi anlamda söylüyorum tabii ki. Testislerin olduğunu düşündüğümü ima etmiyordum."

"Oh, ama var," diyorum düz bir yüzle. "Yürüdüğümde çınlayan büyük çelik testisler."

"Ben de o sesin ne olduğunu merak ediyordum," diye karşılık veriyor Suzanne. "Belki de Özgürlük Çanı'nı vajinana sokmuşsundur diye düşündüm."

Sonra gülüyoruz. Son birkaç günün tüm gerginliği ve karmaşasından sonra iyi hissettiriyor.

"Şaka bir yana, nasılsın?" diye soruyor. Gerçekten mi?"

İçimi çekiyorum, eve dönüp bakıyorum. "Ben iyiyim. Theo konusunda biraz tuhafım ama bu yeni bir şey değil."

Suzanne kaşlarını çatıyor. "Sakın bana yine sana ters ters baktığını söyleme. Coop beni içeri aldı ve her şeyin harika gittiğini söyledi."

Bay Gizemli konusunda konuşacak birini bulduğum için rahatlamış bir halde bakışlarına karşılık veriyorum. "Theo dün gece itfaiyecilerden önce geldi. Ben hâlâ 911'i ararken geldi. Evin *hemen* dışında olmalıydı."

Abartısı neredeyse komik olan yavaş bir göz kırpma hareketi yapıyor. "Gecenin bir yarısı mı?"

"Biliyorum, garip, değil mi?"

Yüz ifadesi dehşete kapılıyor. "Onun sorumlu olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," diye onu rahatlatıyorum, çünkü bu düşünceyle bayılacakmış gibi görünüyor. "Yangının başladığı priz taşındığından beri garip sesler çıkarıyor ve evdeki tüm ışıklar titriyor. Kabloların koptuğunu biliyordum. Theo da duvarı kırmak zorunda kaldı."

alevlerin olduğu yere ulaşmak için balyoz kullanmış. Bir şey başlatmış olmasına imkân yok."

Suzanne'ın kafası karışmış görünüyor. "Duvarı aşmak mı?"

"Yangın duvarların arasında başladı. Ark arızasıyla ilgili bir şey. İtfaiyeciler açıkladı ama sonuçta Theo, bir şekilde, olay olduğunda evimin dışındaydı. Asıl soru neden?"

Suzanne bir elini başının üzerinde gezdirerek atkuyruğundan kurtulup okyanus esintisinin etkisiyle yüzüne doğru uzanan birkaç koyu renkli saç telini düzeltiyor. "Ona sordun mu?"

"Elbette ona sordum. O da her zamanki granit levha taklidini yaptı ve cevap vermeyi reddetti."

Onun garip notundan bahsetmedim. Çok samimi geliyor, sanki başkasına söylemek bir sırrı ifşa etmek olacaktı gibi. Sadece benim için olan bir sırrı ifşa etmek.

Suzanne başını sallayarak bir nefes alır. "Şey, size ne diyeceğimi bilemiyorum. Gececi olmasıyla ünlüdür."

"Evet, itfaiyecilerden biri onun geceleri etrafta dolaşıp etrafı gözlediğini söyledi."

"Belki de bunu tesadüf olarak değerlendirmeliyiz. Doğru zamanda senin mahallende dolaşıyordu." Ona şüpheli bir bakış attığımda, "Hey, her şeyin tamamen şans eseri olduğunu düşünen sensin" diye ekliyor.

Şans vardır, bir de koşullar vardır ve Theo'nun gelişinin rastgele bir olay olmadığını biliyorum. O anda burada olmasının bir nedeni vardı, bu nedenin ne olduğunu anlamasam bile.

Henüz.

Hem sezgilerim hem de sağduyum bana bunun Buttercup'a olan takıntısıyla ilgili olduğunu söylüyor. Zaten bir e-postasında evin ona gerçek kuzey gibi geldiğini itiraf etmişti. Ama bir şeye ne kadar takıntılı olursam olayım, gecenin bir yarısı onun etrafında dolanmazdım.

Salt Nehri kıyısında dizlerinin üzerinde geçirdiğin geceleri unuttun mu?

Bu düşünce kalbime sanki bir mızrak saplanmış gibi acı veriyor.

Suzanne bana sertçe baktı. "İyi misin, tatlım? Az önce bembeyaz oldun."

Böyle zamanlarda keşke hissettiğim her duyguyu bir neon tabelası gibi göstermeyen bir yüzüm olsaydı diyorum. Normalde duygusallaştığımda bunu bir kahkaha ya da alaycı bir yorumla örtbas çalışırım ama bir şey beni ona gerçeği söylemeye itiyor.

Beyaz örtülü dalgalara bakarak sert bir nefes veriyorum. "Kocam öldükten sonra, küllerini savurduğum nehirdeki kıvrıma gider ve orada saatlerce tek başıma otururdum. Bazen bütün gece. Oturup cırcır böceklerini dinler, yıldızların gökyüzündeki hareketlerini izler ve onunla konuşurdum. Ona yaptığım her şeyi, hayatın nasıl gittiğini, görmek isteyeceği yeni filmlerin neler anlatırdım. Onun yasını gerçekten tutmadığımı fark etmem bir yıldan fazla sürdü."

Sesim bir oktav düşüyor. "Geri gelmesini bekliyordum."

Suzanne'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Cass on dört ay boyunca yoktu ve ben hala inanmıyordum. İşte o zaman terapiye gitmeye başladım, çünkü kalbimin gerçek ile güzel, uzun zaman önce ölmüş bir rüya arasındaki farkı söyleyemeyeceğini biliyordum."

Suzanne itirafımdan dolayı sarsılmış görünüyor. Belli belirsiz, "Oh. Tatlım. Bu..."

"Cehennem kadar iç karartıcı, biliyorum," diyorum sertçe. "Bir dakika içinde gülüyorum, değil mi? Ağzımdan kaçırduğım için özür dilerim. Bu sabah kafam allak bullak oldu."

"Kendini üzme." Şefkatli, anaç bir hareketle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." Bir an tereddüt etti. "Hâlâ bir terapistte gidiyor musun?"

"Buraya taşınana kadar öyleydim. Ama dürüst olmak gerekirse Suzanne, dünyadaki hiçbir konuşma geçmişini değiştiremez. Hepimiz yaralarımız ve üzücü hikayelerimizle sıkışıp kaldık. Sanırım acım hakkında ne kadar çok konuşursam kadar , bir kabuğu deşmek gibi, böylece asla iyileşemez. Artık tüm mutlu yıllarımın geride kaldığı gerçeğini kabullenmiş durumdayım.

"Ama ben çoğundan daha şanslıyım. Kötü günlerde kendime söylediğim şey bu: geçici şeylerle dolu bir dünyada, sonsuza dek sürecek bir aşkım var. Cass gitmiş olsa da, aşkımız gitmedi. Ve ben böyle yaşıyorum."

"Oh, kahretsin." Hızla gözlerini kırıştırıyor ve elini yüzüne götürüyor, sesi gergin. "Sanırım beni ağlatacaksın."

Ona gülümsüyorum. "İyi ki rimel sürmemişsin."

Beni bir kez daha kucaklıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Geçen gece için kendime çok kızgıyım. Arabayı önce içiyordum. Çok aptalcaydı.

ve umursamazdım ve çok ama çok üzgünüm-"

"Affedildin," diyerek sözünü kestim. "Ama bir daha yaparsan dizlerine bir sopa indiririm."

Ayrılıyor ve birbirimize gülümsüyoruz. Sonra yaşaran gözlerini siliyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Şiddet tehditleri. Tüm bu Barbie'ye Sikim Verilmez olayına rağmen senin belalı biri olduğunu biliyordum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa hiç hoş gelmiyor."

Birden elimde tuttuğum şeyi fark etti ve parladı. "Hey, o bir ayı pençesi mi? O şeylere bayılıyorum!"

"Tabii ki var." Ona uzattım. "Mazel tov." "Bu ne anlama geliyor?"

"Tebrikler. İbranice." "Yahudi misin?"

"Hayır, sadece tuhaf. Merak etme, başka kimse de beni anlamıyor."

Bunu yapan tek kişi öldü.

* * *

Suzanne ve ben birkaç dakika daha konuşurken o böreğini mideye indiriyor. O da benim gibi iştahla yiyor, bir haftadır yediği ilk yemekmiş gibi görünmesine aldırıyor. İçeri giriyoruz ve bana bir süre önce bahsettiği iç mimarların iletişim bilgilerini veriyor, sonra bana başka bir limonlu turta pişireceğine söz vererek ayrılıyor.

Sonra bir ev dolusu erkek ve ezici bir kararsızlıkla baş başa kalıyorum.

Theo'yla konuşmak ve gecenin bir yarısı neden evimin dışında olduğunu tam olarak öğrenmek istiyorum ama istemiyorum da. Özellikle de şu anda ona karşı hissettiğim her neyse onu hissederken. Bu elektriksel farkındalık, parmaklarının tenime basit bir dokunuşuyla ortaya çıkıyor.

Bu tam olarak cazibe değil. Bundan daha karanlık bir his. Daha tehlikeli. Sanki ben sığ bir su birikintisinde yalınayak duruyorum ve o sadece birkaç santim ötemde kıvılcım saçan bir elektrik kablosu.

Bunun normal olup olmadığını bilmek için erkeklerle yeterince deneyimim yok. Cass birlikte olduğum tek erkekti. Altı yaşından beri aynı kişiyi sevdiğinizde, başkalarının cazibesine karşı kör oluyorsunuz.

Bu yüzden nasıl başa çıkacağını bilmediği rahatsız edici bir durumla karşılaşan her mantıklı yetişkinin yapacağını yapıyorum: bundan kaçınıyorum. Mutfaktan sözleşmeyi ve kahvemi alıp yukarı çıkıyorum ve yatak odamda saklanıyorum.

Beş dakika sonra, telefonum gelen bir mesajla çınladı.

*Gizlendiğini düşünüyorsan diye söylüyorum,
seni gizlice kaçarken gördüm.*

Theo'nun sözlerini okuyarak, "Tabii ki yaptın," diye mırıldanıyorum. Adam her şeyi fark ediyor.

Sadece kontratı gözden geçiriyordum.

Gönder tuşuna bastıktan sonra Theo hemen cevabını yazmaya başlıyor. Telefonumda cevabını yazdığını gösteren üç küçük noktayı , endişe içinde tırnağımı çiğnemeye başlıyorum. Her nasılsa, söyleyeceği şeyin beni daha kötü hissettireceğini biliyorum.

Bana ilk kez yalan söylüyorsun Megan.

Midem düğüm düğüm, yatağa sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum. Theo'nun adamlarının evin içinde dolaştıklarını duyuyorum, ayak sesleri boşlukta yankılanıyor, sesleri zeminde boğuklaşıyor ve keşke onun sesini duyabilseydim diyorum.

Sesinin olacağını merak ediyorum. Yüz ifadesi gibi sert mi yoksa gözleri gibi yumuşak mı?

Kendime kızarak bir elimi gözlerime götürüyorum ve iç çekiyorum. *Gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. Belki de Craig'le bir randevuya çıkmalıyım. Küçük bir akşam yemeği yer, güzel bir sohbet eder, onun konuşmasını dinlerim. Ve konuşmasını.*

Bu zamanın ne kadarının Theo Valentine'ı düşünmekle geçkendime sormama gerek yok, çünkü cevabı zaten biliyorum.
Telefonum çalıyor.

*Sahilde yürüyordum.
Evdeki tüm ışıkların yandığını gördüm,
etrafta koşuşturduğunu gördüm,
pencereyi açtığında dumanı gördün.*

Kalbim güm güm atıyor, doğrulup yazdıklarını tekrar okuyorum. Sonra kendi kendi.

Gece yarısı sahilde yürümek mi?

Cevabını nefes nefese bekliyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor. Dışarıda, çılgılık atan bir martı sürüsü pencerelerin önünden geçiyor ve güneşin üzerinden bir bulut geçiyor. Ani bir rüzgâr camları sarsıyor.

Pek uyuyamıyorum. Kötü rüyalar.

"Başka bir ortak noktamız daha var," diyorum düşünceli bir şekilde, sözlerini inceleyerek. Dürtüyle bunu itiraf etmeye karar verdim.

*Ben de öyle. Belki de yürümeye başlamalıyım.
Genelde sadece dönüp dururum.*

Cevap verdiğinde, yanaklarım utançtan kızarıyor. O karanlık, tehlikeli çekim kanımda canlanıyor.

Yatağına bakarak söyleyebilirim.

"Neden yatağıma öyle bakıyordun?" Kontrol için parmaklarımla savaşıyor mırıldanıyorum. Ondan daha fazlasını koparmak, bükülmüş çarşafıma ve battaniyelerime neden bu kadar yoğun baktığını itiraf etmesini sağlayacak kışkırtıcı bir şeyler yazmak için kaşınıyorlar, ama beynim bana bu kaygan yokuşun dibinde insan yiyen köpekbalıklarıyla dolu bir havuz olduğunu kesin bir dille söylüyor.

Sonuçta beynim kazanıyor.

*Sözleşmeyi birkaç dakika içinde getireceğim.
Bazı işlerimi halletmem gerekiyor.
Günün geri kalanında. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at.*

Bunun sohbeti bitireceğini düşündüysem, yanılmışım. Theo, beni başladığım yere geri döndüren, huzursuz eden, her şeyi sorgulatan ve daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşturana bir yanıt verdi.

İhtiyacım olan şey bir metne sığdırılmaz.

Gözlerimi kapatıyorum, Theo Valentine'ın tam olarak neye ihtiyacı olduğu sorusunun beni tüketene kadar zihnimde bir kanser gibi büyümesi ihtimalinden dolayı dehşetle doluyorum.

Theo'nun sözleşmesinde her şey açık ve net görünüyor, ben de imzalayıp kapıdan çıkarken fuayedeki küçük masanın üzerine bırakıyorum. Güzel bir gün, güneşli ama gökyüzünde dev pamuk topları gibi süzülen büyük, kabarık bulutlar var. Bir hevesle, mobilya aramak için Portland'a gitmeye karar verdim. Bir buçuk saat sonra, şehrin sanayi bölgesinde bir sokak köşesinde durmuş, eskiden evim olan moloz yığınınını düşünüyordum.

Capstone İnşaat'ın genel merkezi.

Craig haklıydı: Bomba patlamış gibi görünüyor. Ya da belki bir kasırga patladı *ve sonra* bir bomba patladı. Yıkım tam. Büyük yapıdan geriye kalan tek şey birkaç tuğla duvarın kömürleşmiş kabukları. Çatının kararmış iskeleti, bir tür makine olduğunu tahmin ettiğim büyük metal üzerinden sarkıyor, ancak her şey o kadar erimiş veya yanmış ki, herhangi bir şeyin orijinal olarak ne olduğunu tanımlamak imkansız.

Bir blok ötede, yüksek bir binanın tepesindeki metal telekomünikasyon kulesi sabah güneşinde neşeyle parlıyor.

Şimşek hakkında bildiklerimi, Temmuz ayında Phoenix'e saat gibi gelen ve çoğu şiddetli şimşek fırtınalarına sahne olan yıllık çöl musonlarından öğrendim. Kulakları sağır eden gök gürültüsü patlamalarından ve siyah gökyüzünü yaran parlak, pürüzlü beyaz ışık şimşeklerinden nefret ederdim, ama Cass hepsini, vahşi görkemini, tehlikeli güzelliğini severdi.

Bazı sanatçılar hayattaki çirkin ve unutulmuş şeyleri tasvir etmekten etkilenir, ancak Cass güzelliğin her türlüsünü severdi, ne kadar öngörülemez olursa o kadar iyiydi. Mesleği yağlı boya ressamlığıydı, ben yüksek lisansımı bitirirken bize destek olacak kadar başarılıydı ama aynı zamanda fotoğrafçılığa da takıntılıydı. Bir grup fırtına avcısı arkadaşıyla birlikte dışarı çıkıp bir yıldırımın mükemmel görüntüsünü yakalamaya bayılırdı ve bu görüntülerin çoğu evimizin duvarlarını süslerdi. Great Plains'in süper hücreli fırtınaları bile güneybatı çöl fırtınalarında bulunan dramla ölçüşemez.

Yani yıldırıma yabancı değilim. Öngörülemezliğini biliyorum. Tehlikesini biliyorum.

Amacını da biliyorum.

Yıldırım kendini topraklamak ister. Güçlü elektrik boşalımını fiziksel bir nesnede, yani yeryüzünde sonlandırmak istiyor. Bunun nedeni

Yıldırımın baz istasyonu ya da gökdelen gibi yüksek cisimlere, örneğin tarlada yatan bir insana göre sık çarpmasının nedeni, fırtına takipçilerinin etki derecesi dedikleri şeydir. Temel olarak, nesne ne kadar uzunsa, o bölgede zaten boşalacak olan yıldırım o kadar fazla çekecektir.

Örneğin, yüksek bir binanın tepesindeki metal bir kulenin, bir blok ötedeki tek katlı bir binanın düz çatısından çok daha fazla etkisi vardır.

Yine de burada, yakındaki yüksek binaya dokunulmamışken tamamen yıkılmış olan o tek katlı binanın önündeyim.

İnsanı meraklandırıyor, değil mi?

Kafamın içindeki o dırdırcı sese yüksek sesle "Hayır," diyorum. "Öyle değil."

Tabii. Bu yüzden buradasın. Çünkü merak etmiyorsun.

"Kapa çeneni" diye mırıldandım ve arabama geri döndüm.

Portland güzel bir şehir ama trafiği berbat. Bir park yeri açılana kadar yirmi dakika boyunca popüler bir alışveriş bölgesinin etrafında dönüp park yeri arıyorum. Sonra da dükkanların sıralandığı kalabalık caddelerde amaçsızca dolaşıyorum, ilgimi çekecek bir şeylerin gözüme çarpmasını umuyorum.

Gözüme çarpan tek şey, Seaside'a taşındığımdan beri meydana gelen tuhaf olayların ve garip tesadüflerin giderek artan listesi.

Ben uzun zamandır liste yapan biriyim. Beynim düzeni, planlamayı ve yapılacaklar listesinden bir şeyleri işaretlemenin verdiği tatmin duygusunu sever. Ancak zihnimin, beni doğrudan Theo Valentine'a götüren garip bir gücün iş başında olduğunun kanıtı olarak birbirini ardına sıraladığı olaylar dizisi hiç de tatmin edici değil.

Bu çok saçma. Tam bir zaman ve enerji kaybı.

Ve yine de.

Yine de beş yıl önce sizi bütünüyle yutan hiçlikten daha fazlası olduğuna inanmak istiyorsunuz.

"Aptal olma," diye fısıldıyorum, küçük bir sanat galerisinin önünde hareketsiz dururken.

Pencerede büyük, güzel bir yağlı boya tablo asılı. Cesur renklerle yapılmış bir manzara resmi. Mor ve çivit çizgiler, arka planda uçları bir av bıçağının kenarı gibi tırtıklı bir dağ silsilesini tasvir ediyor. Ön planda, kuru bir nehir yatağı, gölgeli yeşil bir arroyo boyunca kıvrılan tozlu sarı bir şerittir. Kırmızı çiçekler, uzaklara doğru uzanan kahverengi bir çöl mesa üzerindeki dev saguaroları taçlandırarak izleyicinin gözünü parlak patlamalarına beyaz kesen boyunca tuval dan

Dağların üzerindeki gök gürültülü bulutlar, pürüzlü, çatallı çizgilerden oluşan bir örümcek ağıyla yere iniyor.

Eserin adı *Lucky Strike*, baş harfleri T.V. olan bir sanatçıya ait.

Kendime başlığın hiçbir şey ifade etmediğini, baş harflerin hiçbir şey ifade etmediğini, resmin kendisinin hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorum, ama kollarımın eti tüylerim diken diken oldu ve kalbim boğazıma kadar çıktı.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor.

Burada sizin için bir kargo var. İmzalayayım mı?

Bu Theo. Gülüyorum, nefesim kesiliyor, çünkü tabii ki o.

Evet, lütfen. FedEx mi?

Hayır, Craters and Freighters diye bir şey. Büyük bir şey.

Gülüşüm boğazımda düğümleniyor. Galerinin penceresine yaslanmak zorunda kalıyorum çünkü dizlerim aniden güçsüzleşiyor.

Craters and Freighters, Cass'in resimlerini Phoenix'ten göndermek için tuttuğum şirketti. Koleksiyonun bir kısmı bir sanat depolama tesisindeydi, ancak birkaç parça da yerel bir tatil otelinin lobisinde sergileniyordu. Otelle onları yıl sonuna kadar saklayabileceklerine dair bir anlaşma yapmıştım ve daha sonra Craters and Freighters tüm koleksiyonu paketleyip Ocak ayında Seaside'da bana gönderecekti. O zamana kadar Buttercup'ın tadilatı tamamlanmak üzere olacaktı.

Ama şimdi tablolar geldi. Üç ay erken.

Capstone'un alışılmadık bir yıldırım çarpmasıyla yerle bir olan merkezini ziyaret ettiğim sabah. Tam o anda bir sanat galerisinin önünde durmuş, rahmetli kocamın fotoğrafladığı çöl fırtınası manzaralarına tıpatıp benzeyen, baş harfleri T. fucking V. olan bir sanatçı tarafından yapılmış bir resme bakıyordum.

Bir dizi tesadüf hangi noktada önem ve şansın ötesinde bir anlam ifade eder?

Telefonumu çantama tıktırıp arabama geri dönüyorum. Birdenbire eve gitmek için sabırsızlanmaya başladım.

* * *

Ben geldiğimde çocuklar arka verandada öğle yemeklerini yiyorlardı. Coop ve kızıl saçlı Toby'ye ek olarak, Theo kardeşe benzeyen iki iri yarı Latin'i ve iki kolunda dövme olan uzun boylu, sıırım gibi bir adamı da getirmişti. Açık kapı aralığında belirlediğimde hepsi durup bana bakıyor.

"Merhaba, çocuklar."

Coop ve Toby sırtıyor, Latin çocuklar saygıyla başlarını sallıyor ve sıırım gibi adam el sallıyor, sonra da hemen sandviçini yemeye devam ediyor.

Theo bana hafifçe kısılmış gözlerle bakıyor. Diğerleri gibi o da eski bir Adirondack'in üzerinde oturuyor, ama bir şekilde onu bir taht gibi göstermeyi başarıyor.

Coop tanımadığım adamları tanıtıyor, sonra da soruyor: "Salamlı sandviç ister misin? Bende fazladan var."

Henüz yemek yemedim ama aç da değilim. Midem yemekle başa çıkamayacak kadar iplerle dolmuş durumda. "Hayır, teşekkürler. Yeniden bağlama işi nasıl gidiyor?"

Coop omuz silkiyor. "Pastanın parçası. Bizim için . Çünkü biz harikayız. Belli ki."

Sıkışmış dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Theo'ya bakıyorum. Hâlâ bana o değerlendirici bakışıyla bakıyor, sanki bir sorun olduğunu biliyor gibi. "Craters and Freighters'dan gelen teslimat nerede?"

"Oh," diyor Coop, "garaja koymalarını . İçerisi boş olduğu ve ev de onca iş yüzünden epeyce sarsılacağı için-"

"Garaj mükemmel, teşekkür ederim." O başka bir şey söyleyemeden çıkıyorum ve onun şaşkın bakışlarını ve Theo'nun yüzümü acımasızca incelemesini görmezden gelerek aceleyle garaja gidiyorum.

Garaj evin ana bölümünden ayrılmıştır. Daha yeni bir yapı, son birkaç on yıl içinde üç arabayı barındıracak şekilde inşa edilmiş. I

Yan kapıdan girip ışık düğmesine bastım ve işte orada, beton zeminde tek başına, yaklaşık beş fit boyunda ve sekiz fit uzunluğunda, yanlarında "Kırılabilir" ve "Dikkatli Kullanın" yazan büyük bir çam sandık.

Ona doğru yürüyorum ve titreyen ellerimi üst kenarına koyuyorum.

Sonra kendimi onun üzerine çekiyorum, sırt üstü uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ne olduğunu öğrenmek için şirketi daha sonra arayacağım ama düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Geçmişimden kalan bu kalıntılarla yeniden bağlantı kurmak için biraz zamana ihtiyacım var.

Yazım hatasıydı. Birisi bir hata yapmış, hepsi bu. Programlar değiştirildi, otel duvarlarına asmak istedikleri başka bir sanat eseri buldu, hepsinin makul bir açıklaması var. Bu tesadüflerin hiçbir anlamı yok, Megan. Düzgün düşünemiyorsun.

Theo'yla hiçbir alakası yok.

Daha gözlerimi açmadan onu orada hissediyorum. Kapı aralığında bir varlık, sessiz ama yine de hissedilebilir.

"Bana aldırmayın. Sadece biraz kestiriyorum."

Ayak sesleri yavaşça yaklaşıyor. Başımı çeviriyorum ve Theo'nun gözleriyle karşılaşıyorum. Benden bir adım yukarıda, yüzünde şaşkın bir ifade var. Sandığın kenarındaki yazılara bakıyor, sonra koyu renk gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Kaşları sorgulamayla kalkıyor.

İçimi çekiyorum ve tavandaki açıkta duran ahşap kirişlere bakarak onun delici bakışlarından saklanıyorum. "Bunlar eski evimden kalma eşyalar. Henüz beklemiyordum." Kıkırdamam boğazımda düğümleniyor, kara mizahla dolu. "Beklemediğim şeylerin listesi son zamanlarda hızla artıyor."

Bir süre sonra Theo parmağını sandığın kenarına vuruyor. Çevresel görüşümden, yüz ifadesinin düşünceli bir hal aldığını görebiliyorum. İçinde ne olduğunu bilmek istiyor.

Ona içinde ne olduğunu söylemeyeceğim.

Saçma sapan batıl inançlarım var ve bunun için kendimden nefret ediyorum ama daha fazla tuhaf tesadüfle başa çıkamam. Eğer ona sandığın yağlı boya tablolarla dolu olduğunu söylersem ve o da bana "Hey, ben de ressamım!" diye neşeli bir mesaj gönderirse Kalp krizi geçirir ve oracıkta ölürüm.

"Bu...um. Çömlekçilik."

Sessizlik. Başımı hareket ettirmeden gözlerimi yana kaydırıp Theo'ya bakıyorum.

Abartılı bir yavaşlıkla *Yalancı* kelimesini ağzına alıyor.

Bir nefes çekiyorum, doğruluyorum, bacaklarımı altımda birleştiriyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve tekrar gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam. Gerçek şu: Bunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Düşünmesi bile canımı yakan şeyler ve bakması daha da canımı yakacak." Yutkunuyorum. Sesim kalın çıkıyor. "Bunlar kocamın eşyaları."

Hafifçe nefes verdiğini duyuyorum. Sonra kalemin kâğıt üzerindeki çizik sesini duyuyorum, ardından bir yırtılma sesi. Sonra Theo hafifçe dirseğimi dürtüyor. Bir gözümü açıyorum ve dizimin üzerinde duran, üzerinde *özür dilerim* yazan küçük bir defter kâğıdı görüyorum.

"Üzgün olmana gerek yok. Sirkiniz değil. Maymunların değil. Bunun için endişelenme."

Kağıdı geri alıyor, üzerine bir şeyler daha karalıyor ve tekrar dizimin üzerine koyuyor. "*Sana bir şey getireyim mi?*" yazıyor.

Ona baktığımda gözle görülür bir şekilde endişeliydi, kara kaşları birbirine yaklaşmış, dolgun dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

"Lobotomi mi? Güzel bir amnezi vakası mı? Biraz beyin yıkama, belki?"

Ne demek istediğimi anlıyor ama aynı fikirde olmamak için başını sertçe sallıyor. Yeni bir not alıyorum, bu seferki öfkeyle hızlıca karalanmış.

*İyi anılar kötü anılardan daha ağır
basıyorsa, geçmişini unutmak
istememelisiniz.*

İki kez okudum, sonra kâğıt parçasını avucumun içinde ezdim. Gözlerimi kırıştıtararak fısıldıyorum: "Onu unutmak istemiyorum. Onsuz kim olduğumu unutmak istiyorum."

Sonra -imkansız, korkunç bir şekilde- ağlıyorum.

Çirkin ağlama, çünkü ben bir mendile ağlayıp bunu zarif gösterebilen şanslı kadınlardan değilim. zaman çirkin sesler çıkarıyorum ve boğuluyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum. Tüm vücudum titriyor ve sümüğüm akıyor.

Büyük, sıcak bir el kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa bastırıyor. Sabit, güven verici bir baskı, gözyaşlarım yavaşlayana ve onun önünde yıkıldığım için utançtan parlayana kadar kalıyor. Sonra Theo elini geri çekiyor ve ben de parmak uçlarımla gözlerimi, kolumla da burnumu siliyorum.

Onun gözlerinden kaçarak sandıktan atlıyorum ve ayaklarıma bakıyorum. Sesim küçük ve boğuk çıkıyor. "Bunun için üzgünüm. Her neyse. Şimdi içeri gireceğim."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Theo'nun elleri iki yanında kenetlenmiş. Yüzüne baktığımda gergin olduğunu görüyorum. Sanırım beni rahatlatmak için kollarına almaktan kendini alıkoymaya çalışıyor ve ben başka bir hüznün dalgasına kapılıyorum.

Yalnızlığım içimde o kadar sert çarpıyor ki, eğer yaparsa muhtemelen tam bir zihinsel çöküş yaşarım.

Alt kapağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve yanağımdan aşağı kayıyor. Düşüşünü izlerken Theo karnından bıçaklanmış gibi görünüyor. Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum ama Theo uzanıyor ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Onun dokunuşuyla tüm vücudum elektrikleniyor. Donup kalıyorum, keskin bir şekilde nefes alıyorum. Bir nefesten diğerine, onun sıcaklığının, göğsünün ne kadar düzensiz bir şekilde yükselip alçaldığının, tenindeki hafif sabun kokusunun farkına varıyorum. Çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz, kalbim göğsümden çıkmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi.

Eli yüzümde titriyor. Gözleri duygularla parlıyor. Dudakları ayrık, bana doğru eğiliyor.

Uzakta, adamlardan biri onun adını seslenir ve büyü yapıldığı gibi aniden bozulur.

Theo elini çeker, kızarır, sonra topuklarının üzerinde döner, çenesi gergin ve kaşları düşüktür. Garajdan dışarı çıkar ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verir.

Günün geri kalanında Theo benden kaçıyor ve bunu açıkça belli ediyor. Ben bir odaya girsem, o dışarı çıkıyor. Ona doğru bakarsam, gözlerini kaçırıyor. Garajda aramızda her ne olduysa, bu onu benden daha fazla sarstı. Çatık kaşlarına ve fırtına bulutlarına geri döndü ve bir kez daha ne yapacağımı şaşırdım.

Çocuklar saat beşte işlerini bitirmeden önce Coop bana ilerlemeleri hakkında bilgi verdi. Sonra ayrıldılar, önce Theo. Kendini Mustang'ine atıp sanki Indy 500'de yarışıyormuş gibi son sürat yola çıkışını ön pencereden izliyorum.

Gizemlere karşı hiç sabrım olmadı. Okuldayken matematiği somutluğu, her seferinde iki artı ikinin dört edeceğine dair duyduğunuz mutlak güven nedeniyle severdim. Bu tür değişmeyen, kanıtlanabilir mükemmellikte bir güzellik var.

Yani bu adamın ve durumun tutarsızlığı beni deli ediyor.

Bu yüzden bu kadar yeter diyorum. Şu andan itibaren aramızdaki şeyler sadece işle ilgili olacak. Onun sorunları beni ilgilendirmiyor, benim sorunlarım da onu ilgilendirmiyor. Bu her neyse ona kapılmak benim için sağlıklı değil.

Bu "her neyse" ne kadar cazip olursa olsun.

Ertesi gün Theo'yu tamamen görmezden geldim. Ona bir kez bile bakmadan işlerime devam ediyorum. Saat beş olduğunda, onu fark etmemeye çalışmaktan omuzlarım o kadar gerilmiş oluyor ki başım ağrıyor. Cep telefonum çaldığında, boştaki elimle alnımı ovuşturarak dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Alo?"

"Selam Megan. Ben Craig."

Kahretsin. Bugün çarşamba. Randevu için arıyor. Pazartesi günü telefonda konuştuğumuzdan beri cevabımın ne olacağını bir an bile düşünmedim.

"Selam Craig. Nasılsın?"

"Cuma akşamı seni saat kaçta alacağımı söylediğinde daha iyi olacağım."

Buna gülümsemek zorundayım. "Direkt , değil mi?" "Konuştuğumuzdan beri başka bir şey düşünmedim. Evet de."

Şimdi yüksek sesle gülüyorum, çünkü denese bile Theo'dan daha farklı olamazdı. Bir adamın ne düşündüğünü merak ederek beynimi yormak zorunda kalmamak beni rahatlatıyor. "Şey, bilmiyorum. Henüz kararımı vermedim."

Gülme sırası onda. "Evet, , sadece kadınlık yapıyorsun."

"Oh, gerçekten mi? Ben de kendimi bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Sanırım aptal kadın beynim beni kandırdı."

Flört etmeye çalışıyordum, ama kadınsı kurnazlık gerektiren her konuda berbat olduğum için, bu bir suçlama gibi ortaya çıktı. O kadar hızlı geri çekiliyor ki, neredeyse lastiklerin kaldırımındaki gıcirtısını duyabiliyorum.

"Özür dilerim, aptal olduğumu söylemiyordum. Şirin olmaya çalışıyordum. Belli ki pek iyi gitmemiş."

Şimdi iç çekmem gerekiyor, çünkü bu gidişle bu telefon görüşmesi ikimizin de egosunu yerle bir etmeye mahkum. "Hayır, özür dileme, şirin olmaya çalışıyordum ama pek iyi gitmedi. Esprili konuşmada iyiymişim gibi davranmayı bırakmalıyım. Kaçınılmaz olarak, kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için bir masanın altına girip saklanmamla sonuçlanıyor."

Craig'in sesindeki rahatlama çok açıktı. "Yani işi berbat etmedim." "Henüz değil," diyorum sıcak bir şekilde, bu da onu tekrar güldürüyor.

"Oh, güzel. Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Gülümseyerek mutfaktan bahçeye baktığım ön salona doğru yürüyorum. Çekiç sesleri, ayak sesleri ve erkek seslerinin mırıltısı üst kattan aşağıya doğru süzülüyor; Coop ve çocuklar elektrik dolabına yeni bir devre kutusu yerleştirmeye çalışıyorlar. Theo'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama zaten ona dikkat etmiyorum, bu yüzden önemli değil.

"Geçen gün binanızı ziyaret ettim." Ağzımdan çıktığı anda kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Craig'in cevabındaki zevke bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor.

"Portland'a kadar onca yolu yanmış binamı görmek için mi geldin?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum ve zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. "Biraz alışveriş yapmam gerekiyordu ve... kendimi o mahallede buldum."

Şimdi Craig'in kahkahası keyiflidir. Alaycı bir şekilde, "Kendini bir sanayi parkında mı 'buldun'? Hmm. GPS'inde yeni bir pile ihtiyacın olmalı."

İnledim. "Tanrım, bir tür sapık gibi konuşuyorum. Kulağa geldiği kadar ürkütücü olmadığına söz veriyorum."

"Bana hiç de ürkütücü gelmiyor. Bence çok tatlı. Aslında, bence benim çok yakışıklı olduğumu düşündüğünü itiraf etmelisin."

Böylece ilk randevumuza çıkabiliriz."

Yanılmışım. Benim hazırcevaplığım ne kadar kötü olursa olsun egosunun etkilenmesine imkan yok. Bu adamın egosunun üzerinden tankla geçseniz bile çizik bile almadan geri çıkar.

"İlk randevumuz mu?" Ben de karşılık verdim. "Birden fazla çıkacağımızı mı varsayıyorsun?"

"Evet," diyor, kendinden emin bir şekilde. "Akşam yemeğinde bana aşık olacaksın ve seni tekrar dışarı çıkarmam için ısrar edeceksin. Gelecek yıl bu zamanlar düğün davetiyelerimizi seçiyor olacağız."

Ağzım açık kaldı. Sonra, cesaretinin büyüklüğünden etkilenerek kahkahalara boğuluyorum.

Craig akşam yemeğine saldıran bir aslan gibi eğlenceme saldırıyor. "Belki de bana çoktan aşık olmuşsundur!"

"Sen delisin," diyorum soluk soluğa. "Cidden delisin!"

"Ve sen bana sıırıslıklam aşıksın. Saçlarım yüzünden, değil mi? Kalın, görkemli saçlarım. Hadi, itiraf et. Bekleyeceğim."

O kadar çok gülüyorum ki, yanlarım ağrıyor. En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum ama Craig ve onun devasa egosu bana nasıl güldüğümü hatırlatıyor.

"Evet, Craig. *Belli* ki muhteşem saçların yüzünden sana aşığım. Yaşayan hiçbir kadın karşı koyamaz."

"Aha!" diye bağıyor, muzaffer bir edayla.

"Muhteşem dedin!" "Ben sadece senin dediğini tekrarlıyordum."

"Hayır, *ben* muhteşem dedim. *Sen* tamamen farklı bir sıfat buldun ve bu sıfattan fazladan bir hece daha vardı. Dava kapanmıştır. Bana deli gibi aşıksın. Cuma günü seni kaçta alayım?"

"Vay canına. Hep misin?"

"Komik, çekici ve göz kamaştırıcı derecede seksi mi? Evet. Evet, öyleyim. Evet, öyleyim."

Göz yuvarlamam o kadar abartılı ki beynimde bir şey patlamış olabilir. Hâlâ kıkırdıyor, yumuşuyorum. "Tamam, Craig, sen varsın. Cuma günü akşam yemeği. Beni altıda al. Ve beni pişman etme, yüz yıldır kimseyle çıkmadım."

Sesi bir kademe düşer. "Söz veriyorum, söz konusu ben olduğumda seni hiçbir şeyden pişman etmeyeceğim Megan. Altıda görüşürüz."

Ben başka bir şey söyleyemeden bağlantıyı kesiyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum ve "Bu ilginç olacak" diye mırıldanıyorum.

Arkamı döndüğümde Theo koridorda kıpırdamadan duruyor ve yere bakıyordu.

"Oh," dedim, onu orada dikilirken görünce irkildim. "Um... Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

Bana bakmadan cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve klavyeye bir şeyler yazıyor. Bir zil sesiyle telefonuma geliyor.

Bugünlük işimiz bitti.

"Oh, harika. Tamam. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Theo başını kaldırdı ve bana baktı. Gerçekten bana bakıyor, gözleri yüzümü arıyor. Yavaşça başını *hayır* anlamında salladı.

Bakışlarındaki bir şey, ona doğru koşmak ve kollarımı omuzlarına dolamak için içimde güçlü bir dürtü uyandırıyor. Bu his o kadar güçlü ki, ayaklarımı hareket ettirmemek için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekiyor.

Craig'le yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğumu biliyorum. Ne kadarını duydu, emin değilim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu konuda bir şeyler hissediyor. *Büyük* bir şekilde.

, "O zaman yarın görüşürüz."

Konuştüğümü kabul etmedi. Bir süre bana baktı, sonra aniden döndü ve koridorda kayboldu, botları ahşap zemine gürültüyle çarpıyordu.

Bir nefes veriyorum ve elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Bu onun çığınca çırpınısını durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

* * *

O gece uykusuzluğum normalden daha kötüydü. Theo ile aramızdakileri sadece iş olarak tutma kararına rağmen, zihnim bir hamster gibi çalışıyor

Aramızda geçen her bakışı, mesajı ve e-postayı tekrar tekrar gözden geçirerek, söylemediği her şeyin satır aralarını öfkeyle okumaya çalışarak.

Dilsiz olduğunu düşünürsek, bu çok fazla.

Gece yarısı pes ettim ve yataktan kalktım. Verandanın penceresine gidip gökyüzü kadar siyah olan okyanusa bakıyorum. Kafamda dönüp duran soruların hiçbirinin cevabı yok. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı soğuk cama dayıyorum.

Cass. Keşke burada olsaydın. Seni özliyorum. Seni seviyorum. Seni hâlâ çok seviyorum.

Gözlerimi açtığımda, sahilde karanlığın içinde duran bir figür belirdi.

Kalbim küt küt atıyor, pencereden bir adım geri çekiliyorum. Çok karanlık olduğu için kişiyi zar zor görebiliyorum, ama ay ışığı tepedeki bulutların arasından süzülerek üzerine hayalet gibi bir parıltı düşürüyor ve karanlık başını beyaz bir haleyle taçlandırıyor. Her kimse kıpırdamadan duruyor, elleri iki yanında, bacaklarını iki yana açmış, eve bakıyor. Pencereye geri dönüyorum ve elimi cama dayıyorum.

Fısıldıyorum, "Theo?"

Figür ileriye doğru tek bir adım atar.

Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor. Ellerim titriyor ve paniklemeye başlıyorum.

Konuştüğümü duymasına imkân yoktu ama yine de mantıksız bir şekilde, adının dudaklarımdan çıktığını bir şekilde bildiğine ikna oldum, tıpkı sokakta hiç tanımadığınız birinin yanından geçerken bazen bir tanıma hissi duyduğunuz gibi. Onu daha önce hiç görmediğinizi bilirsiniz, ama bir şey size onun tamamen yabancı olmadığını söyler. Gözlerindeki bir şey déjà vu hissi uyandırır.

Sanki başka bir hayatta tanışmışsınız gibi.

"Sen kismete inanmazsın, Megan. Hayaletlere, kadere, tarota ya da diğer saçmalıklara inanmıyorsun. Sen mantıklı, zeki bir insansın. Adını söylediğini hissetmediğini biliyorsun."

Gerçekten mi? Tekrar deneyin ve ne olacağını görün.

"Beni rahatsız etmeye devam edersen, seni aptal küçük ses, seni susturmak için kafatasımı matkapla delirim" diye mırıldandım.

Deli birinin yapacağı bir şeye benziyor. Zaten deliysen teorimi test edebilirsin.

Küfrediyorum ve pencereden uzaklaşıyorum. Bıkkınlık içinde inleyerek odanın içinde adımlamaya başlıyorum, ellerim başımın üstünde kenetlenmiş, böylece en yakın nesneyi alıp duvara fırlatmıyorlar.

"Onun adını bir daha söylemeyeceğim.

Söylemeyeceğim." Tavuk.

"Siktir git, ses. Sadece siktir git. Saçmalıklarından bıktım artık. Burası gerçek hayat, hayal dünyası değil."

Öyleyse bunu kanıtlayın ve adını tekrar söyleyin. Adını söylediğiniz anda tamamen şans eseri bir adım attığınızı kanıtlayın. Bakalım bu teori senin için nasıl test edilecek.

"Kendi kendime konuşuyorum!" Belirli bir şeye bağırıyorum. "Sonunda oldu! Aklımı kaybettim! Gidip birkaç düzine kedi evlat edinsem ve iç çamaşırlarımı kıyafetlerimin üzerine giymeye başlasam iyi olacak!"

Ya da pencereye gidip adını söyleyebilir ve sonra ne olacaksa onunla başa çıkabilirsiniz.

"Hayır."

Belki de "Her zaman burada olacağım" yazarken gerçekçi davranıyordu? Belki de geceleri tüm kasabayı dolaşmaktan bıkmış ve Buttercup'ın önündeki sahilde kamp kurmaya karar vermiştir? Bu arada, Cass'in tablolarının neden bu erken teslim edildiğini için Craters and Freighters'ı aradığınızda, evraklarının üzerinde dünün teslim tarihi olduğunu iddia etmeleri ilginç değil miydi? Sözleşmeyi imzaladığınızda onlara bu tarihi sizin verdiğinizi?

Cidden bana bunun başka bir rastgele tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?

Saçlarımı avuçluyorum ve karnıma yumruk yemiş gibi bir ses çıkarıyorum. "Tesadüfler hiçbir şey ifade etmez! Onlar sadece tesadüf!"

Pencereye git ve bunu kanıtla.

Annemin saçlarını kıvıracak bir dizi küfür savurdum. Sonra pencereye doğru ilerledim ve camdan dışarı baktım.

Hâlâ olduğu yerde duruyor. "Theo,"
diyorum açıkça.

Bir adım daha atıyor.

Bir hayalet görmüş gibi çılgık atıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyorum, telaşımdan neredeyse düşüyordum.

Bunu mantıklı hale getir, Megan. Dünyadaki hiçbir mantık Theo Valentine ile olan bağı açıklayamaz.

"Aramızda bir bağ yok," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor ve terlemeye başlıyorum. "Biz tamamen yabancıyız. O sadece evimde çalışması için tuttuğum bir adam."

Gece yarısı dışarıda duran, adını her söylediğinizde size doğru bir adım atan. İnkâr sana hiç yakışmıyor. Bu kadar korkak olmayı bırak ve bununla yüzleş.

Titreyerek yavaşça cama doğru yürüyorum. Hareketsiz bir şekilde pencereye bakarak bekliyor, yüz hatları gölgeler arasında gizlenmiş. Cam kapıyı açıp verandaya çıkıyorum ve ahşap korkuluklara tutunuyorum. Gece rüzgârı saçlarımı yakalıyor ve yüzümün etrafında döndürüyor. Kalbim küt küt atarken ve bacaklarım titrerken, tüm dikkatimi zihnimde oluşturduğum kelimeye odaklayarak ona bakıyorum.

Theo.

Başını eğiyor. Elleriyle kulaklarını kapatarak ileri geri sallamaya başlar. Sonra dönüp sahile doğru koşuyor. Birkaç dakika içinde, karanlık tarafından yutuldu.

Bacaklarım lastik gibi, balkonda dizlerimin üzerine çöküyorum ve görüşüm o kadar bulanıklaşana kadar sahilde kaybolduğu yere bakıyorum ki artık göremiyorum.

Tekrar ayağa kalkabildiğimde içeri giriyorum, uzuvlarım şoktan uyuşmuş durumda. Uyuyamıyorum, bu yüzden Buttercup'ın katlarını arşınıyorum, kafamın içinde karanlık bir yerde uzun saatler geçiriyorum.

Güneş doğana kadar beynim spagetti gibi oluyor.

Duş alıp giyiniyorum, kahvaltı için bir kek yiyorum, kendime bir fincan kahve yapıyorum ve gazeteyi okuyorum. Tüm bunları otomatik pilota, minimum farkındalıkla yapıyorum. İşletim sistemimin diğer tüm parçaları, bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir adamın düşüncelerine ve kendimi içinde bulduğum durumun olasılıksızlığına bağlı.

O. Yapar. Değil. Hesaplanmıyor.

Coop ve çocuklar sabah 8:00'de vardıklarında Theo yanlarında değildir. Coop özür dileyen bir omuz silkmeye, "Kendini iyi hissetmediğini söyledi," diye açıklar.

Bu ikimiz için de geçerli. Aynı anda hem ürkmüş, hem rahatlamış, hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Bu öğleden sonra bitirmiş olmalıydık ama Theo olmadan bir gün daha sürebilir."

"Acele etme," diye cevap veriyorum, çoktan dönmüştüm.

Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıp üst kattaki ana yatak odasına çıkıyorum. Kapıyı kapatıyorum, sırtımı yatağa dayayıp yere oturuyorum, böylece okyanusu görebiliyorum ve bilgisayarı çalıştırıyorum. Sonra Theo'ya bir e-posta gönderiyorum, çünkü bu durumla başa çıkmak için sadece iki seçeneğim var: kaçınma ve inkar ya da doğrudan mücadele.

Korkudan ölecek gibi olsam da, bununla başa çıkmak daha iyi bir seçim gibi görünüyor.

İşte hiçbir şey yok.

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Kafam karıştı.

İşte size biraz radikal bir dürüstlük: Kafam karışık.

Sahildekinin sen olduğunu biliyorum. Sessiz dostumdan garip bir gece yarısı ziyareti daha. Düşman mı? Düşman mı? Nedir bu? Bu da ne?

oluyor mu?

Kafamdan bir şeyler mi uyduruyorum?

Bana doğru bir şey söyle ya da cehenneme gitmemi söyle ama benimle iletişim kur Theo. Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Lütfen öyle olmadığımı söyle.

Gönder'e bastıktan sonra midemde hasta bir hisle bekliyorum. Sanki geçen haftayı her öğün şarap içerek gibi akşamdan kalma ve gergin hissediyorum. Hemen cevap vermeyince ayağa kalkıp adımlamaya başlıyorum.

Otuz dakika sonra bir zil sesi bana gelen bir e-posta olduğunu söylüyor. O kadar gerginim ki kahvaltıda yediğim çörek neredeyse yeniden ortaya çıkacak ama yutkunmayı başarıyorum ve ellerim titreyerek e-postayı açıyorum.

Kime? Bowie4Evah@yahoo.com

Kimden: Theo@hillrise.com

Konu: Re: Kafam karıştı

Bugün işe gelemediğim için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum. İşleri bitirmek için yarın döneceğim.

Best,

Theo

İş mi?

"Oh, öyle mi, öyle mi?" Kişisel olmayan yanıtına sinirlenerek mırıldandım.

Bu piç gecenin bir yarısı evimin önünde zıplayabileceğini, ön kapımı kırabileceğini, bir restoranda beni terk edebileceğini, gözlerimiz her karşılaştığında bana kanlı cinayet bakışları atabileceğini, bir dakika önce bir psikopat gibi davranırken ertesi gün kayıp bir köpek yavrusu gibi davranabileceğini, bana tüm kırık parçalarını kanattığımı söyleyebileceğini ve genel olarak kötü bir pembe dizide başroldeymişim gibi hissettirebileceğini, sonra da hiçbir şey olmamış gibi beni başından savabileceğini mi düşünüyor?

Yani öyle bir şey olmayacak.

KimeTheo@hillrise.com
KimdenBowie4Evah@yahoo.com
Konu: Beni rahat bırak

Bugün gelmemek için uydurduğun bahaneyi saçmalık olarak görüyorum. İyi hissediyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz.

İlerisi için söylüyorum, bana patronluk taslanmasından nefret ederim. Bana ne olduğunu söyleyecek cesaretin olsun ya da geri gelme zahmetine girme. Coop sen olmadan da bu işi bitirebilir.

Kime? Bowie4Evah@yahoo.com
Kimden: Theo@hillrise.com
Konu: Re: Beni rahat bırak

Coop'a bundan sonra işleri onun halletmesini tercih ettiğinizi söyleyeceğim.

Yanıt gelene kadar otuz saniye bile . Şimdi sadece kızgın değilim. Buğulandım.

Ona tek bir kelime gönderdim:
COWARD.

Sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp günüme devam ediyorum ve kendime bir daha Theo Valentine gecenin bir yarısı evimin önünde belirdiğinde polisi arayacağımı söylüyorum.

Neredeyse inanacağım.

* * *

Coop, mutfak kapısının iç tarafındaki duvara monte edilmiş küçük dijital tableti göstererek, "İşte bu, tüm cihazlarınızı ve ev elektroniğinizi programlayabileceğiniz akıllı ev merkezi kontrolörü," diyor. Bana evin çeşitli odalarında bu kumandalardan dört tane daha olduğunu ve bunların ısı ve ışıkları açmaktan, henüz kurulmamış olan güvenlik sisteminin ihlali halinde cep telefonuma alarm göndermeye kadar her şeyi yapabildiğini söylediler.

"Yeni cihazlarınızı aldıktan sonra gelip sizin için programlama işini halledeceğiz." Coop sırtıyor. "Elbette hiçbir ek ücret ödmeden. Bu arada, cep telefonunuz artık sisteme bağlı, böylece eve dönerken arabadan ışıkları açabilir ve garaj kapısını açabilirsiniz, diğer şeylerin yanı sıra."

Etkilendim ve arayüz ekranını taradım. Garaj kapısı, aydınlatma, klima, beyaz eşya, ses ve güvenlik sistemleri için kutular var. "Ya Alexa gibi bir sesli komut cihazı alırsam?"

"Sorun değil. Sistemle sorunsuz bir şekilde entegre olacak. Tek yapmanız gereken 'Alexa, ana yatak odasının ışıklarını aç' gibi bir komut vermek."

"Vay canına. Bu harika Coop, ama alıntıda bunu görmemiştım. Tüm bunlar ne kadar ekstra?"

Coop yavaşça göz kırıyor. "Yok bir şey. Bu da dahil. Theo en iyisine sahip olmanı istedi, o yüzden... sahıpsin."

Beni görmemek için hastalık numarası yapan kişi en iyisine sahip olmamı istedi. Ve bunun için benden para almadı. Sanırım bu da diğer her şey kadar mantıklı.

Coop'a verdiğim gülümseme kırılın. "Tamam o zaman. Seninle iş yapmak bir zevkti Coop. Bir saniye bekle, sana bir çek yazacağım." Çantamdan çek defterimi almak için üst kata çıkıyorum.

Cuma öğleden sonra, çocuklar yeniden kablolama projesini bitirdi ve Süperegö Craig'in akşam yemeği için beni almasına bir saat var. Kendime karşı acımasız davrandım ve zihnimin bir dakika bile Theoland'de oyalanmasına izin vermedim, iç mimarlarla görüşmek ve ilham almak için web sitelerini araştırmakla meşgul oldum. Suzanne'a haber vermeden Craig'le dışarı çıkmak bana garip geldiği için bu sabah onu arayıp haber verdim.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi iç çekerek. "Bilmem gerekirdi. Benimle ilgilenen tek erkek ya evli, ya ana ya da hapiste."

Detayları sormadım.

Sabah onu her türlü kirli ayrıntıyla arayacağıma dair benden söz almayı başaramayınca telefonu kapattık. Dolaylı seksin hiç seks yapmamaktan daha iyi olduğunu söylemişti, ben de ona bu gece hiç seks yapılmayacağını söylemiştim. Nokta.

O da bana görüldüğümünden daha aptal olduğumu söyledi.

Coop'a ödemeyi yaptım, çocuklar gitti, ben de duşa girdim. Gardırobumda randevu gecesi kıyafetleri eksikti, bu yüzden Suzanne'la Booger' akşam yemeğinde giydiğim elbiseyi giydim. Craig beni çoktan gördü ama sahip olduğum tek elbise bu. Topuklu ayakkabılar ve güzel bir eşarpla süslüyorum, birkaç kat maskara sürüyorum, kulaklarımın arkasına birer damla organik vanilya yağı damlatıyorum ve günü tamamlıyorum.

Açıkçası, eğer gece gözyaşlarıyla bitmezse, bunu bir başarı olarak kabul edeceğim.

Craig pahalı görünümlü gümüş rengi spor arabasıyla kaldırıma yanaştığında, ön pencereden izlemiyormuşum gibi davranıyorum ve ön kapıya giden yolda yürürken beni görmemesi için aceleyle mutfaka giriyorum. Bir dakika sonra kapı çaldı. Kimsenin beni dinlemediğini bilsem de küçük bir dua ediyor ve akşamı atlatmak için güç istiyorum.

Kapıyı açtığımda Craig'in orada durduğunu ve Cheshire Kedisi gibi sırtıttığını görüyorum. Onu siyah pantolon ve şık bir yün ceket içinde görünce şaşırdım. Sanki bir iş görüşmesine gidiyormuş gibi görünüyor. Bir bakıma, sanırım öyle.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve alçak sesle ıslık çalıyor. "O elbiseyi nasıl giyeceğini çok iyi biliyorsun Megan."

"Sen de hiç fena ."

"Böyle düşünmenize sevindim. Buraya gelmeden önce iki saatimi aynanın karşısında telaşla geçirdim."

Randevusu olsun ya da olmasın ayna karşısında saatler geçirdiğinden şüpheleniyorum ama ona hoş bir şekilde gülümsüyorum, yeni tıraş olmuş çenesinin parlaklığına ve muhtemelen bu ustaca karıştırılmış efekti elde etmek için çok uğraşılmış altın rengi saçlarına hayran kalıyorum.

Adam bana kişisel bakım hakkında bir iki şey öğretebilir. Yanılmıyorsam kaşlarına ağda bile yaptırıyor. O kemerleri şüphe uyandıracak kadar mükemmel.

"Gitmeye hazır mısın?"

İçeri girmeyi istemediği için mutlu bir şekilde başımı sallıyorum ve Theo'nun taktığı yeni kapı kilidinin sürgüsünü çeviriyorum. Bunu ben istemeden yaptı, minnettar olduğum küçük bir nezaket.

Ve düşünmüyorum çünkü o aklımdan yasaklandı.

Harika. Craig'le iki dakika bile geçirmedin ve şimdiden düşüncelerin "Adı Anılmayacak Olan "a doğru gidiyor.

Kocaman, sahte bir gülümsemeyle Craig'e , gecenin bir felaket olacağını zaten biliyorum.

* * *

Craig beni muhtemelen bölgedeki en iyi restorana götürdü. Seaside'ın bir kasaba güneyinde yer alan ve pahalı olduğu her halinden belli olan bu restoranda smokinli garsonlar sessizce etrafta dolaşıyor ve bir piyanist yemek salonunun bir tarafında gizlice baby grand çalıyor. Okyanus manzaralı bir pencerenin yanında mum ışığıyla aydınlatılmış bir masaya oturduk, bu arada Craig'in yolda tanıştığım müzik fazla rahatsız olmamaya çalışıyorum.

Polka sever. *Polka*, kutsal olan her şey aşkına.

Bu aşırı başarısızlık ve sohbeti domine etme eğilimi dışında, ki bunu zaten biliyordum, çok hoş tavırları var ve etrafta olması kolay. Akıllı, kibar, ilgi çekici ve komik biri. İyi giyimli ve sofistike olduğundan bahsetmiyorum bile. Her kadının annesinin damadı olmasını isteyeceği türden bir adam.

Bir hostes bize menü getirdikten sonra "Neden böyle gülümsüyorsun?" diye soruyor.

"Ne gibi?"

Başını eğip beni inceliyor. "Sanki bir sırrın varmış gibi."

Gülüyorum. "Sadece nasıl hâlâ bekâr olduğunu merak ediyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gülümsüyor, belli ki memnun. "Yani benim bir av olduğumu düşünüyorsun."

Egosunun olduğundan daha fazla büyümesini istemiyorum, bu yüzden omuz silkiyorum, çünkü ben böyle iyiyim. Umursamazlığım başını geriye atıp gülmesine neden oluyor.

"Kırılması zor bir cevizsin, bunu biliyorsun değil mi Megan?"

"Daha önce hiç bir erkek bana deli dememişti, yani hayır. Bunu bilmiyordum. Ama... teşekkür ederim?"

"Sadece bir gözlem, iltifat değil, ama iltifat istiyorsanız, hazırda bir düzine kadar var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kadınlara iltifat etmek için iltifat mı hazırlıyorsun? Kendimi çok özel hissediyorum."

Craig'in gözleri ısınır. Mırıldanıyor, "Genel olarak kadınlar için değil. Senin için. Seni düşünerek tam olarak ne kadar zaman geçirdiğimi itiraf etmeyeceğim ama çok fazla."

Yanaklarım kızardı. Kucağımdaki beyaz keten peçeteye bakıyorum, gözlerindeki açıkçası seksi bakıştan telaşlanıyorum. "Bu işte çok iyisin."

"Ne?"

Tekrar ona bakıyorum. Şimdi masanın üzerine eğilmiş, hevesle dinliyor.

"Flört etmek."

Dudakları kalkıyor. Bir kızı gibi göz kırpmıyor, günah gibi nazlı.

"Öyle ?" "Evet. Öylesin. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Ve sen de gizemli ve okunması zor biri olmakta çok iyisin."

Bu beni yüksek sesle güldürdü. "Gizemli" mi? Pek sayılmaz. Bazılarına kıyasla ben açık bir kitabım." *Theo Valentine gibi mesela.*

Bir tutam saçımı sol kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve Theo'yu düşündüğüm için kendime sessizce küfrediyorum. Sanki kafamın içine yerleşmiş ve orada uzanmış, "Hey, beni düşün!" diye bağırarak için fırsat kolluyor.

Craig düşünceli bir bakışla elimin hareketini izliyor, sonra gözlerimle buluşuyor. "Tamam, madem açık bir kitapsın, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bu konuda içimde kötü bir his var ama yine de başınızı sallayın.

"Fiyat teklifi almak için aradığınız ilk konuşmamızda bana kocanız ettiği için buraya taşındığınızı söylemişsiniz. Bu ne kadar zaman önceydi?"

Midemde bir çukur oluşuyor. Yutkunuyorum, dudaklarımı nemlendiriyorum. "Beş yıl."

Craig nazikçe soruyor: "Beş yıl sonra neden hala evlilik yüzüğünü takıyorsun?"

Elimi kucağıma saklıyorum ve başparmağımı avucumun içine kısıpırarak sade altın halkayı parmağımın etrafında döndürüyorum. Kendimi açıkta ve savunmasız hissediyorum. Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Bunun cevabı muhtemelen ilk randevudaki bir erkeğin duymak isteyeceğı bir şey değildir."

Şimdi gerçekten ilgileniyor. Gözleri yoğun bir şekilde parlıyor. "Duymak istiyorum. Lütfen."

Sesimin düzgün çıkmasını umarak nefes alıyorum. "Çıkarmıyorum çünkü kendimi hala evli hissediyorum. Ben hâlâ evliyim. Sadece kocam öldü."

Bir süre sonra Craig sandalyesinde arkasına yaslanıyor, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor ve ben utançtan kıvrana kadar bana bakıyor.

"bunu duymak istemeyeceğini söylemiştim."

"Yine de bana söylediğine sevindim. Ama bu başka bir soruyu akla getiriyor." Bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım. "Hangisi?"

"Eğer gerçekten hissediyorsan, neden benimle yemek yiyorsun?"

Bunu uzun uzun düşündüm. Kulağa acınası ya da onu bedava yemek için kullanıyormuşum gibi gelmeyecek bir cevap bulamıyorum, bu yüzden ona gerçeğı söylüyorum. "Çünkü hayır demeyi imkansız hale getiriyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, beni bir cinsel avcı gibi gösteriyorsun."

Kahkahaya dönüşen bir nefes üflüyorum. "Bu yanlış oldu."

Demek istediğim büyüleyici olduğunuzdu."

Kaşlarını kaldırıp daha fazlasını bekliyor. Belli ki konuşmayı kurtarmak için yaptığım yarım yamalak girişimden tatmin olmamış, ama bu işte çok paslanmışım ve egosuna masaj yapacak havada değilim.

Ona bir bakış attım. "Craig, yakışıklı olduğunu biliyorsun. Masamıza doğru yürürken bu restorandaki kadınların yarısı seni izlerken gözlerini kırptırdı."

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "et."

İnanılır gibi değil. "Ve sen komiksin. Ve zekisin. Ve daha sayamayacağım bir sürü güzel şey çünkü zaten boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Kıkırdaması, diğer insanların kendisiyle aynı fikirde olabilmek için ona ne kadar harika olduğunu söylemesini seven, özgüven fıskıran bir adamın kıkırdaması. Bunu inanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum.

Özgüven başka bir şeydir. Kibir başka bir şeydir. Onu bir kademe aşağı indirmenin zamanı geldi.

"Peki şirketinizde neler oluyor? Davayla ilgili bir gelişme var mı?"

Bunun onun egosunda bir çentik açacağını düşündüysem, yanılmışım. Sorumu, rahatsız edici bir sineği savuşturur gibi savuşturdu ve hemen işine döndü.

"Avukatlarım her şeyle ilgileniyor. Her şey yoluna girecek. Sana ve benimle bu randevuya neden geldiğine dönelim."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, başıboş bir asteroidin tavana çarpıp beni öldürmesini diliyorum. "Sana nedenini söyledim."

Masaya doğru eğildi ve elimi tuttu. Çok ani oldu, irkildim. Peki elleri neden bu kadar soğuk? Adam bir cesedin vücut ısisına sahip!

"Megan, senden hoşlanıyorum. Yıllardır bir kadından bu kadar etkilenmemiştim. Belki de hiç."

Ağzım açık kaldı. Tek söyleyebildiğim ürkek bir "Uh..."

Elimi o kadar sert sıkıyor ki morlukların oluştuğunu hissedebiliyorum. "Ve bunu anladığımı bilmeni istiyorum."

Bana dikkatle bakıyor. Cevap vermem gerektiğinin farkındayım ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Get, um, ne?"

Sesini alçaltıyor ve daha yakına eğiliyor. "Hiç kimsenin merhum kocanızın yerini tutamayacağını. Belli ki onun kalbinizde özel bir yeri var. Ama bana gerçekten bir şans vereceğini umuyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum." Bakışları elbisemin yakasına doğru kayıyor ve sesi çakıllı bir hal alıyor. "Bu gece Portland'a dönmek zorunda kalmamak için şehirde bir otel ayırttım. Yemekten sonra gidip odamda bir şeyler içelim."

Ah. İşte burada.

Benimle sosis saklambaç oynamak istiyor.

Göğüslerime bakarken dudaklarını yalamasına bakılırsa, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Daha yemeklerimizi bile sipariş etmedik!

Sıkıca gülümseyerek elimi onun buz gibi pençelerinden çekiyorum. "Lütfen izin vererseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Cevap beklemiyorum. El çantamı da yanıma alarak masadan kalkıyorum ve arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Tuvalete girene kadar soğukkanlılığımı koruyorum. Bej ve beyazın rahatlatıcı tonlarında dekore edilmiş ve tezgahın üzerinde taze çiçekler var. Bu

Ben de el çantamı duvara dayalı kadife divanın üzerine atıp yüksek sesle küfretmekte özgürüm.

Craig hakkında kötü düşünmemeye çalışıyorum. Sonuçta o da bir erkek. İhtiyaçları var. Ve ikimiz de bekâsız. Niyetini belli ederek yanlış bir şey yapmıyor. Sadece çok... hesaplanmış hissettim. Çok sığ.

Theo Valentine'ın gözlerinde gördüğüm her şeyden çok farklı.

"Tanrı aşkına Megan," diye mırıldanıyorum, kendimden iğrenerek. "Kes şunu. dışarı."

Ellerimi lavaboda yıkıyorum, sonra yavaşça kuruluyorum, zaman kazanıyorum çünkü tuvaleti kullanmak zorunda değilim ama Craig'in randevulaşmaya olan saçma yaklaşımıyla yüzleşmeye henüz zihinsel olarak hazır değilim. Suzanne'a neden çıkma teklif etmediğini anlamıyorum. Yemeği tamamen atlayıp doğruca otele gidebilirdi!

Sonra ona "açık", bana da "gizemli" dediğini hatırladım ve anladım.

Craig meydan okumayı sever.

Ve meydan okumayı seven bir erkek için, beş yıllık dulluktan sonra hala alyansını takan, sert pazarlıkçı, flört özürü bir ukala ile bir otel odasında ilk randevuda seks yapmak muhtemelen olimpiyat seviyesinde bir oyundur.

Ben Everest Dağı'yım, o da zirveye tırmanmayı hedefleyen bir dağcı.

Bu kadar aptalca metafor yeter, Megan. Ne ?

"Konuşmayı başka bir konuya çevirin. Kendisi hakkında konuşmasını sağla. Bu zor olmasa gerek."

Lanet olsun. Yine kafamın içindeki sese cevap veriyorum.

İyi ki çok iyi bir dinleyiciyim.

Artık resmileşti: Kendimi delirtiyorum.

Öfkeyle el çantamı kadife divandan kaptım, topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla kadınlar tuvaletinin kapısından çıktım.

Erkekler tuvaletinden çıkarken Theo Valentine'a çarptım.

Theo ile arpışıyorum ve nefesim duyulabilir bir homurtuyla göğsümden çıkıyor. El çantamı düşürüyorum ve topuklarımın üzerinde sendeleyerek geri çekiliyorum. Düşmeme fırsat vermeden beni kollarımdan yakalıyor ve vücuduna doğru çekiyor.

Onun büyük, sert, sıcak vücudu.

Nefesim kesilmiş bir halde ona bakıyorum, bu kadar yakın olmanın verdiği fiziksel hazzın etkisindeyim. Onunla ilgili her ayrıntı gözüme çarpıyor, beynimde bir his uyandırıyor: yüzü, kokusu, boynunda sertçe çarpan nabzı. Güçlü elleri pazularımı kavırıyor. Kalbinin zonklaması göğüslerime çarpıyor.

Dudaklarımdan titrek bir nefes geçiyor ama onun dışında konuşamıyorum.

Vücudumdaki uyuyan her hücre uyandı ve çığlık atmaya başladı.

Nefesini içine çekiyor, burun delikleri açılıyor. Öfkeli mi, şok olmuş mu yoksa tahrik mi olmuş anlayamıyorum çünkü daha önce hiçbir erkek bana bu ifadeyle bakmamıştı.

Sonra beni dikkatlice kendisinden uzaklaştırıyor ve geri adım atıyor.

Her zamanki solmuş kot pantolonunu, botlarını ve deri ceketini giyiyor. Siyah saçları her zamanki gibi rüzgârda dağılmış. enesinde üç günlük sakalı var, yüzünde gece yarısından daha karanlık bir parıltı ve gözlerinde binlerce güneşin vahşî yoğunluğu parlıyor.

O kadar güzel ki, denge için elimi duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor. Yarattığı etki için elleri de olabilirdi. Titremeye başlıyorum. Ağzım kuruyor. Tenim elektrikle canlanıyor. Saçlarım başımın etrafında bir korona halinde dikilse şaşırmazdım.

Sonunda konuşacak kadar aklımı toplayabildim. "Burada ne yapıyorsun?" Gözlerini benden ayırmadan başını bara doğru salladı.

Buraya Craig'le geleceğimi bilemezdi. Craig'in beni nereye götürdüğünü bile bilmiyordum. Yani bizi buraya kadar takip etmediyse, onunla bu şekilde karşılaşmak da başka bir tesadüf.

Theo çenesini bana doğru salladı, "*Peki ya sen?*" der gibi.

"Craig Kennedy ile yemek yiyeceğim."

Üst dudağının kıvrılması ince ama bariz. Beni kızdırmak gibi beklenmedik bir etkisi var.

Duvardan uzaklaşıyorum ve yerden çantamı alıyorum. Doğrulduğumda Theo'ya ters bir bakış fırlatıyorum. "Oh, benden kaçmak için hasta numarası yapan adam randevuda olmamdan hoşlanmıyor mu? Bu çok klasik. Haklıydın, Theo. Sen boku *yemişsin*."

Yanından geçip masaya dönmeye çalışıyorum ama daha üç adım atamadan beni kollarımdan tutup döndürüyor. Beni tuvaletlerin restorandan ayrıldığı küçük koridordaki duvara doğru itiyor, böylece bir çift büyük saksı palmyesi tarafından görüş alanımız engelleniyor.

Gövdesinin uzunluğu kasıklarımdan göğsüme kadar benimkine baskı yapıyor. Beni duvara yaslıyor ve bana bakıyor. Bakışlarını ağızma indirdiğinde göğsünden bir titreme geçiyor. İnemeye benzer ama daha yumuşak bir ses çıkarıyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum. Eğer bir insan kendiliğinden yanabilseydi, ben yanardım.

Adımı fısıldıyorum. Sanki dudaklarımdan çıkan kelimeyi duymak acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Elinden gelse kendini durduracakmış gibi bir ifadeyle başını boynuma yaslıyor ve boğazıma doğru derin bir nefes çekiyor.

İçgüdüsel olarak, tıpkı sırtı okşanan bir kedi gibi, ona doğru eğilip mırıldanıyorum.

Yumuşak bir rüzgarla nefes veriyor. Ilık nefesi boynuma doğru yayılıyor. Hassas bir ürperti tüm vücudunu sarıyor. Dudaklarının tenime hafifçe değmesi beni soluk soluğa bırakıyor.

I.

Am.

Açık

.

Ateş

.

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gözlerinde özlem, ıstırap ve o dipsiz karanlığı görüyorum ve göğsümde bir şey eriyormuş gibi hissediyorum.

"Neden seni incitiyorum?" Gözlerine bakarak ısrarla fısıldıyorum. "Neden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum? Tek yapmak istediğin benden kaçmak olduğu halde neden her yerdesin?"

Beni susturmak için parmaklarını dudaklarımdan üzerine koyuyor. Bu bir refleks, çünkü bunu yaptığını fark ettiğinde gözlerini kırptırıyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. Sonra sanki ağızma dokunan parmaklarından gözlerini alamıyor. O

titreyen işaret parmağıyla üst dudağımın kenarını yavaşça çizerken büyülenmiş gibi bakıyor.

İstesem bile hareket edemezdim. Gözlerimi kapatıyorum ve orada öylece duruyorum, kalbimin her atışını hücresel düzeyde hissediyorum, bayılacak mıyım, gülecek miyim yoksa ağlayacak mıyım emin değilim.

Beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki, kanımda bir ateş fırtınası var.

Sesim alçak ve çığ çıkıyor. "Eğer bana cevap vermeyeceksen, benden uzak durmanı istiyorum. Anlıyor musun? Yapamam... bu... çok fazla."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Donmuş, acı dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Güçlüyüm çünkü güçlü olmak zorundaydım ama sen bana aklımı kaçırmışım gibi hissettiriyorsun. Bana *hissettiriyorsun*. Bir şeyler. Tüm bu lanet *şeylerle* ne yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Bununla başa çıkamıyorum Theo, tüm bunlarla..."

Tıkanıyorum, bir kelime bulmakta zorlanıyorum. "*Duygu*. Senin yanında olmak, ateşe verilip bir uçaktan atılmak ve yere sert düşüşten sağ kurtulup yamyamların olduğu bir köye indiğimi fark etmek gibi. Ve yemek vakti!"

Ondan ayrılıp saksı palmyelerinin etrafında tökezliyorum ve öfkeyle örümcekli yapraklarını yüzümden siliyorum. Aceleyle masaya dönüyorum, tam garsonun geldiği sırada geliyorum. Craig yüz ifademi görünce bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Megan?"

"Ben iyiyim." Sandalyeme çöküyorum, menüyü elime alıyorum ve bakıyormuş gibi yapıyorum ama tek görebildiğim bana bakan o kişinin yüzü. Hafif çarpık burnu ve yara izleriyle o yüz, kusurları nedeniyle daha da çekici.

"İyi akşamlar." Garson eğilir. "Ben Michael, bu akşam size ben hizmet edeceğim. Menüyü inceleme fırsatınız oldu mu?"

Craig sorumluluğu üstlenerek minnettarlığımı kazandı. Şu anda bir konuşmanın sonunu getirebileceğimden şüpheliyim. Vücudum hâlâ Theo Termonükleer moduna ayarlı.

"İyi akşamlar. Hala başlangıçlarımıza karar veriyoruz, ancak yengeç keki mezesi ile birlikte başlangıç olarak bir şişe Sea Smoke pinot noir alabilir miyiz?"

"Çok iyi, efendim. Şarabı getiriyorum."

Beni, menümün üstünden dikkatle bana bakan Craig'le birlikte bırakarak çekip gidiyor.

"Özür dilerim," diyor.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne için?" "Seni üzdüğüm için."

"Bana teklif ettiğin için demek istiyorsun." diye karşılık verdim.

"Hayır," diyor bakışlarımı tutarak. "Bunun için üzgün değilim. Sadece seni rahatsız ettiğim için."

Yüzümü kan basıyor. Yardım için menüye bakıyorum ama Craig beni bu kadar kolay bırakmıyor.

"Uzun gerçek bir randevuya çıkmadım." Bir çiftlik hayvanı gibi homurdandım.

"Ciddiyim, Megan. Geçtiğimiz on yıl boyunca tüm dikkatimi işimi kurmaya verdim."

"Bana on yıldır bekar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Sana birlikte olduğum kadınların arkadaşın Suzanne gibi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kolayca ulaşılabilir. Bağlanmak yok. Bu benim için harikaydı çünkü uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyordum. Son zamanlarda bunu yeniden düşünmeye başladım."

Bakışları ciddi ama içten. Şimdi daha da daha da telaşlıyım. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden çatalımla oynuyorum.

"Şöyle söyleyeyim, o zaman bu konuyu kapatalım çünkü yanaklarının rengine bakılırsa bu sohbetten hoşlanmıyorsun." Kısa bir süre duraklar. "İşleri ağırdan alma konusunda berbatım. Sabırlı olmak konusunda berbatım. Zaman kaybetmeyi sevmem. Oyun oynamayı sevmem. Açık sözlüyüm ama aynı zamanda gerçeğim. Benimle nerede durduğunu her zaman bileceksin, sana bunun sözünü verebilirim. Ve şu anda sana tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki sen yıllardır tanıştığım en ilginç kadınsın. Senden son derece etkileniyorum ve bence sen de benden etkileniyorsun, ama harekete geçmeye hazır değilsin."

"O yüzden ağırdan alacağız. Birbirimizi tanıyacağız. Zorbalık yaptığımda bana söyleyeceksin ve ben de senin sınırlarına saygı duyacağım. Ama tüm bunları yaparken, arada bir hata yapabilirim ve senin rahatsız edici bulacağın bir şey yapabilirim ya da söyleyebilirim ve beni bu konuda uyarman gerekecek çünkü bir kadınla ciddi bir şey istemeyeli uzun zaman oldu. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Ağzım açık ona bakıyorum. Birkaç dakika sonra konuşacak kadar kendimi toparlıyorum. "Gururum okşandı. Gerçekten. Bu kadar açık sözlü olduğun için de minnettarım." Küçük, rahatsız edici bir kahkaha atıyorum. "Yine de itiraf etmeliyim ki alışmak biraz zaman alıyor."

Craig bir omzunu kaldırdı. "Tüm kartları önden masaya koymayı severim."

Tanıdığım diğer bazı erkeklerin aksine. "Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyorum, bana ne tür bir kozmik şaka yapıldığını merak ederek.

Bir yanda, duygularını bana gümüş tepside sunan, katı çelik egolu, über iddialı bir alfa erkeğim var. Diğer ise bana bir şey anlatmaktansa tüm dişlerini çektirmeyi tercih eden, akıl sağlığı kadar dengesiz bir tavrı olan dilsiz bir münzevi var.

Bu o kadar da sürpriz olmamalı. Hayatım yıllar önce anlamını yitirdi. önce.

hafif bir karıncalanma hissedince bara bakıyorum. Theo, Elleri barın üstünde düzleşmiş ve dirsekleri kilitlenmiş, bana bakıyor. Bakışları Craig'e kayıyor. Ve orada kalıyor.

Ve sertleşir.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," diye gözlemliyor Craig.

"Oh, üzgünüm, ben sadece..." Sakin bir nefes alıyorum, sonra Craig'in gözleriyle buluşuyorum. "Madem bu kadar dürüst davranıyoruz, benim de sana birkaç şey söylemem gerekiyor."

Craig bana doğru eğildi, gözleri niyetliydi. "Tamam. Ateş et." "Bardaki adamı görüyor musun?"

Craig kaşlarını çatır ve sağına bakar. "Hangisi?"

"Siyah saç. Siyah ceket. Kara bulutlar tepemizde çalkalanıyor."

"Oh. Valentine."

Theo'yu tanımasına şaşırarak göz kırpyorum. "Onu tanıyor musun?"

Craig omuz silkiyor. "Onu *tanıyorum*. Aynı işlerden bazılarına teklif verdik. Onu birkaç inşaatçı konferansında gizlenirken gördüm. Garip bir kuş olarak ün salmış. Ne olmuş ona?"

"Evimin restorasyonu için de teklif verdi."

"Onu işe mi alıyorsun?"

"Yangından sonra elektrik tesisatını onun ekibine yaptırdım-" "Yangın mı?" diye tekrarlıyor Craig yüksek sesle. "Ne yangını?"

Elimi havada salladım. "Uzun hikaye. Kimse yaralanmadı. Demek istediğim..." Derin bir nefes daha alıyorum. "Sanırım aramızda bir şeyler olabilir."

Craig kaşlarını kaldırır. "Öyle mi *düşünüyorsun*? Onunla çıktığını mı ?"

"Hayır. Onunla çıkmıyorum. Aslında, benden hoşlanmadığına ikna oldum. hep si." Sanki beni daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak bakıyor. "Anlamıyorum. Nasıl olur da Eğer o senden hoşlanmıyorsa ve sen onunla çıkmıyorsan aranızda bir şeyler olabilir mi?"

İç çekiyorum, çünkü yüksek sesle söylediğimde kulağa en az onun kadar saçma geliyor. "İnan bana, ben de anlamıyorum. Ama... ona bir bak. Sana nasıl baktığına bir bak. Bunu nasıl tarif edersin?"

Craig bakışlarını tekrar bara doğru kaydırıyor. Birkaç vuruştan sonra hafifçe, "Bence kafamı koparmak istiyor," diyor.

"Aynen öyle."

Bir süre sonra Craig dudaklarını büktü. Sonra bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Güzel."

"İyi mi? Az önce *iyi* mi dedin?"

"Dedim."

"Tamam, şimdi kafam karıştı."

"Bu bir erkek meselesi. Boş ver. Daha önemli olan konu, aranızda olduğunu düşündüğün bu 'şeyin' ne kadar ciddi olduğu. Başka bir deyişle, eğer o ve ben senin dikkatini çekmek için bir yarış içindeysen, kim önde?"

Sandalyeme yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Aman Tanrım. Çok soğukkanlısın."

Craig sırtımaya başlar. "Teşekkür . Bu benim en iyi biri. Soruya cevap ver."

Yüz ifadem bozuldu. "Sen de patronluk taslıyorsun."

"En iyi özelliklerimden biri değil. *Lütfen* soruya cevap verin."

"Yarış falan yok." Theo'nun ne yaptığını görmek için bara doğru bakmamaya çalışıyorum, ancak kollarımdan aşağı yukarı akan elektrik iğnelerinden bakışlarını Craig'den tekrar bana çevirdiğini anlayabiliyorum. "Dediğim gibi, benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Ama?" Çok uzun süre sessiz kaldığımda Craig soruyor.

"Ama... Sanırım..." Masa örtüsüne bakıyorum, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Bana çekildi. Ve Buttercup'a. Ve olmak istemiyor."

Craig'e dönüp baktığımda düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor, başını iki yana eğmiş.

"Kaza geçirdiğini duydum."

Dudağımı çiğneyerek başımı salladım.

"Sizce tehlikeli biri mi? Akli dengesi yerinde değil mi?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum ama sadece ilk soruyu yanıtlıyorum. *Kesinlikle* dengesiz biri ama bu Craig'e söyleyeceğim bir şey değil. Nedenini sormayın ama Theo'nun bazı sırlarını her zaman saklayacağım.

Craig daha yumuşak bir sesle, "Sence seni hedef alıyor olabilir mi?" diye sorar.

Bu soru beni ürkütüyor. "Beni ne için hedefliyorsun?"

Craig hâlâ o sessiz ses tonuyla, bakışlarını benden ayırmadan, "Genç ve güzel bir dulsun. Yalnız, yeni bir kasabada, Buttercup Inn'e paran yettiğine göre belli ki maddi imkânlara sahipsin. Onun gibi birinin seni hedef alabileceği şeylerin listesi çok uzun."

Craig'in onun gibi birinden bahsetmesi hoşuma gitmiyor ama bu konuşmayı başlatan benim. Şimdi geri adım atamam. "Hayır, beni herhangi bir şey için hedef aldığına inanmıyorum. Açıkçası, bence uzaklaşsam ve bir daha geri dönmesem daha mutlu olur."

Craig kuşkulu görünüyor. "Doğru. Senden o kadar nefret ediyor ki, buz heykelinin yanında kıskançlıktan çıldırmak üzere. Hadi ama Megan. Biri ona beyzbol sopası verse, çoktan kafama indirmiştir."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" Gülümsemesi kendini beğenmiş ve ben de cevabımı aldım. "Tabii ki. Çünkü diğer erkeklerin seni kıskanmasına alışkınsın."

Kıkırdıyor. "Bunu bir karakter kusuruymuş gibi söylüyorsun."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Üzgünüm, beynim şu anda tatile çıkıyor. Onun yerine peçetemle konuşmanız gerekecek."

"Bir fikrim var."

İnledim. "Sabırsızlanıyorum."

"Gidip onunla konuşalım ve sorunun ne olduğunu öğrenelim." Dehşete kapılmış bir halde başımı kaldırıp Craig'e bakıyorum. "Hayır."

Sandalyesinin kollarını kavırıyor ve oturduğu yerden birkaç santim yükseliyor. "Emin misin?"

"Otur Craig, yoksa yemek bıçağımı testislerine saplarım!" diye tısladım.

Barda Theo doğruldu, neden üzgün olduğumu bilmese de beni üzdüğü için Craig'e kızgındı. Hayatta nerede yanlış yaptım da kendimi burada buldum, şimdi bununla uğraşıyorum diye merak ediyorum.

"Sakin ol kaplan," diyor Craig gülerek. " yoksa taşaklarım bende kalsın. Eğer işler umduğum gibi giderse, onlara ihtiyacımız olacak."

Sonra masaya doğru eğildi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve öptü.

Ben.

Şok içinde nefes nefese, Theo'yu görebilmek için tam zamanında geri çekiliyorum

Kaşları düşük, dudakları basık, gözlerinde cehennemi yakan beş alarmlı bir ateş parlayarak barın arkasından dışarı çıktı.

Craig'i öldürücü nişangâhına alarak doğruca masamıza yöneldi.

Panikle sandalyemden sıçradım ve Theo'nun yaklaşmasını izledim. Craig dikkatimin nereye gittiğini fark ediyor ve Theo'yla yüzleşmek için dönerken tam, heybetli boyuna doğru düzeliyor. Theo masamıza geldiğinde garson şarabımızı getiriyor ve dünyanın en rahatsız edici sidik yarışı başlıyor.

Göz göze, göğüs göğüse, Theo ve Craig birbirlerine bakıyorlar. Şans eseri aynı boyda duruyorlar ama benzerlik burada bitiyor. Mümkün olan diğer her açıdan, bu iki adam birbirinin zıttıdır. Gece ve gündüz gibiler: biri karanlık, biri aydınlık; biri kaba, biri cilalı; biri sırlarla dolu derin bir okyanus, diğeri ise kalbini koluna takmış.

Hiç konuşmayan biri. Susması gerektiğinde bile susmayan biri.

Garson bir bana bakıyor, bir iki sinirli erkeğe bakıyor, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden gidiyor. Etrafımızdaki masalardan fısıltılar yükseliyor.

Craig gergin bir sesle, "Sorunun her neyse dostum, çok daha kötüleşmek üzere," der.

Theo'nun elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerinde tüm evrenlerin yandığını görüyorum.

Yavaşça hareket ederek, Theo'nun sert bakışlarını tutarak ona yaklaşıyorum ve elimi geniş göğsünün üzerinde düzleştiriyorum. Kalbi avucumun altında bir davul gibi. Yavaşça, "Theo, ben iyiyim." diyorum.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükselir. Suçlayıcı bir ifadeyle Craig'e bakar.

"Evet, beni kızdırdı ve iznim olmadan beni öptü. I

Korumacı davranmanı takdir ediyorum ama ben büyük bir kızmım. Bununla başa çıkabilirim."

Theo'nun sol göz kapağı seğiriyor. Yemin ederim ki elim Theo'nun göğsünde olmasaydı, Craig çoktan cilalı ahşap zeminde bir yığın kırık kemik olurdu.

Craig küçümseyerek, "Sorun ne, Valentine? Dilini kedi mi yuttu?"

Theo patlamadan önce, "Kapa çeneni, Craig." diye bağırdım.

İkisini de şaşırttı. Bana bakıyorlar, bir an için göğüs göğüse çarpışmaya başlamaktan dikkatleri dağılıyor.

"İşte olacaklar." Theo'yu elimle hafifçe itiyorum. Bu onu kımıldatmıyor ama eminim ne demek istediğimi . "Bu gece

uzaklaş ve öfkeni kontrol altına al." Craig'e bakıyorum. "Ve *sen* oturacak ve eşek gibi davranmayı bırakacaksın."

Kimse kıpırdamayınca sesimi sertleştiriyorum. "*Şimdi*, beyler."

Theo ve Craig'in sadece birbirlerine baktıkları uzun, korkunç bir duraklama olur. Testosteron havada tehlikeli bir şekilde çatırdıyor. Sonra Craig bir yarışma programı sunucusu gibi gülümser ve yerine oturur. Ellerini kucağında kavuşturur, soğukkanlılığın resmidir ve Theo'ya kaşlarını kaldırarak bakar, "*Sıra sende dostum*" der gibi.

Öfkeden titreyen Theo uzun bir nefes alır. Elleri Craig'in boğazına sarılmak için kaşınıyormuş gibi esniyor.

Craig'in sandığı kadar zeki olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ama sonunda Theo pes eder. Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum ve mide bulandırıcı yuvarlanışını yavaşlatmak için nafile bir çabayla bir elimi mideme dayıyorum.

Craig onun gidişini izlerken, "Erkeklerle pek deneyimin yok, değil mi?" diye sorar.

Belli belirsiz hakarete uğramış bir şekilde ofluyorum, ancak sesi suçlayıcı değil, sadece meraklı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, arkadaşın Theo Valentine'in senin için hissettiği onca şey arasında, hoşlanmamanın kesinlikle onlardan biri olmadığı anlamına geliyor."

Craig başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Gözlerindeki uyarı diken diken ediyor. "Dikkatli ol, Megan. Dünyadaki en tehlikeli yaratık saplantısı olan bir adamdır. Onun peşinde koşarken yok edeceği şeylerin sınırı yoktur."

* * *

Akşam yemeğinin mahvolacağını düşünürsünüz - potansiyel olarak şiddetli yüzleşmeler bu tür şeyler için iyidir - ancak Craig, ne kadar istediğinden daha az kışkırtıcı konulara yönlendirerek sohbeti ayakta tutmayı başarır.

iç çamaşırlarıma, ölü kocama ya da onu öldürmek isteyen kaslı dilsizle yaşadığım garip kargaşaya.

Bana bir kadeh şarap doldurmaya çalıştığında bir sorun çıkıyor, ama ben hemen reddediyorum ve ona sadece evde içtiğimi söylüyorum. Nedenini sormak istediğini anlayabiliyorum ama sormuyor. Bunun yerine garsona, fikrini değiştirdiğini ve daha sonra içmek üzere şişeyi eve götüreceğini söyleyerek şişeyi yeniden mantarlaması talimatını verdi.

O şaraptan tek bir yudum bile almıyor. Bu çok klas bir hareket, keşke ben de buna layık olsaydım.

Ama o zamana kadar Craig'in varlığı sona ermişti. Geçen her an, Theo'yu tekrar görme arzum vücuduma orman yangını gibi yayılıyor, ta ki masada oturup tamamen tükenene kadar. Hesap geldiğinde, sabırsızlıktan neredeyse derimi kazıyacaktım.

Çıktığımızda barda Theo'yu aradım ama gitmişti.

Craig beni eve bırakıyor, müzik setinden gelen polka sesinin iğrenç ritmi eşliğinde sürekli sohbet ediyor. Yanağıma bir öpücük kondurarak ve beni arayacağına söz vererek beni kapıda bırakıyor.

Yaptığım ilk şey topuklu ayakkabılarımı tekmelemek elbisemi çıkarıp eşofmanlarımı giymek oluyor. Sonra çıplak ayakla mutfığa gidip bir şişe şarap açıyorum. Bir bardak sıvı cesaretle güçlenmiş olarak Theo'ya bir mesaj gönderiyorum.

*Dünya'dan Alacakaranlık
Kuşağı'na. İçeri gel, Stranger
Things.*

Bir yanıt almadan önce otuz saniye bile geçmiyor.

Sana çiçek getirmedi, değil mi?

Sonunda soru işareti yok. Bu bir ifade, soru değil, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

*Bunun hiçbir şeyle alakası yok. Neler
olduğu hakkında konuşabilir miyiz?*

*Sana çiçek getirmedi. Sana bir et
parçasıymışsın gibi bakıyor. Seni öptü.
Çünkü izlediğimi biliyordu. Senin
kalbini asla umursamayacak.*

Böyle mi söylüyor? Ellerim titreyerek şarabımı yudumluyorum ve yazdıklarını birkaç kez okuyarak nasıl yanıt vereceğime karar vermeye çalışıyorum.

Ama ben zaten söyleyeceğimi söyledim. Kafamın karıştığını ve üzgün olduğumu biliyor ama bana bir açıklama yapmayı reddediyor. "Bunu yapamam Theo," diye fısıldıyorum, mesajını son bir kez daha okuyarak. "İşte bu atlıkarıncadan burada iniyorum."

*Kalbimi uzun zaman önce verdim. O
zamandan beri fark ettim ki bazı kapılar,
Bir kez açıldı mı, asla kapanmaz. Ve açılmayan
kapılar benim geçmem için değildir.*

Yapacağını bildiğim gibi, sessiz kaldı. Onun sessizliğinde benim cevabım var. Theo Valentine sonsuza kadar kapalı kalacak bir kapı.

* * *

Akşamı, sadece dondurma ve yatakta izlenen eski filmlerle tedavi edilebilecek türden kötü bir funk içinde geçiriyorum. Gece boyunca birkaç kez, beni pencerelere doğru çağıran bir çekim hissediyorum, ama yastığı yüzümün üzerine sürüklüyorum ve sahilde olup olmadığını görme dürtüsü geçene kadar nefes alıyorum.

Cumartesi günü de aynı şey oluyor. Her iki gece de çok az uyuyorum, ama uyuduğum uyku da garip, rahatsız edici rüyalarla dolu.

Düğün günümü hayal ediyorum. Koridorda Cass'e doğru yürürken, mor bezelye buketi ellerimde titriyor. Yüzümdeki duvağı kaldırdığında onun bakışlarıyla karşılaşmayı, ama gözleri normal, açık gök mavisi değil. Bir kuyunun dibindeki gece yarısı gibi karanlık, sırlar ve acıyla yüzüyorlar.

Ay ışığında uzun yeşil çalılardan oluşan bir labirentte koştuğumu hayal ediyorum, önümde sesini duyduğum ama hiç görmediğim birini takip ediyorum. Çiğli çimenler üzerindeki adımları emin ve hızlı, bense döndüğüm her köşede daha da geride kalıyorum. Nefesim gecenin soğuk havasında bembeyaz buharlaşıyor; kalbim acıyla çarpıyor. Adını haykırmaya çalışıyorum ama onun yerine boğazımdan ağlamaklı bir uluma çıkıyor, kayıp eşini arayan bir kurdun melankolik çılgılığı.

Bebekleri hayal ediyorum. Pembe ve mavi battaniyelere sarılmış yenidoğanlarla dolu bir hastane kreşi. Kreşin penceresinden onlara bakıyorum, yumruklarımı cama vuruyorum, öyle yüksek sesle bağıriyorum ki, kilometrelerce ötedeki tüm hayaletleri mezarlarından uyandırabilir.

Denver omletlerini ve limonlu turtayı, boş bir çölde çakan şimşekleri, yanımdan son sürat geçen siyah kaslı arabaları hayal ediyorum.

Ve sık sık yaptığım gibi, rüyamda kan görüyorum.

Asfalttaki örümcek ağı çatlaklarına sızıyor, avuçlarımda kayganlaşıyor, jinekolog özürlerini mırıldanmadan önce bile ne kaybettiğimi bilerek hıçkırırken çıplak kalçalarımdan sessizce aşağı kayıyor.

Nefes nefese ve terden sıırılsıklam bir halde uyanıyorum, sanki hayati önem taşıyan bir şey ulaşamayacağım bir yerde duruyormuş gibi hissediyorum. Telefon çaldığında hâlâ kafam karıştı. Kimin aradığına bakmadan cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, Megan, ben Suzanne!"

"Oh. Selam." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve yatak odasının pencerelerinden sızan parlak sabah güneşine gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Tanrım, benden haber almak için fazla heyecanlanma, kafamı şişireceksin," diyor sert bir şekilde.

"Özür dilerim. Yeni . kaç?" "Yedi buçuk."

"Neden beni bir Pazar sabahı, sabahın köründe arıyorsun Suzanne?" Esniyorum, yorganı kaldırıp banyoya doğru ilerliyorum.

"Benimle kiliseye gelmek ister misin diye soracaktım."

"Hayır."

Gülüyor. "Bunun hakkında yarım milisaniye düşünmek ister misin?"

"Tanrı ve benim farklılıklarımız var." *Arkadaş kalmak imkansız hayatının aşkını öldürdükten sonra.* "Annem bir keresinde üzerime haçın gölgesi düşse küle döneceğimi söylemişti. Şaka yaptığını sanmıyorum."

"Hadi, eğlenceli olacak."

"Eğlence mi? Din tarihi kilise ve eğlence hiç bir zaman bir araya gelmemiştir. Bence kilisenin tam bir sefaletten başka bir şey olması yasalara aykırı."

Yine gülüyor. Nedense, kötü ruh halim onu memnun ediyor gibi görünüyor. "Vay canına, bu ifadenin arkasında büyük bir yük var! Ama bu kilise farklı, söz veriyorum."

"Pfft. Kapıdan girerken esrar mı dağıtıyorlar?" "Ha. Çok şanslı olmalıyız. Hayır, sadece havalılar."

Kilisesinin havalı bir yer olduğuna ne kadar inandığımı gösteren bir ses çıkarıyorum.

Suzanne kıkırdıyor. "Bir tür büyük, huysuz hayvanla mı yaşıyorsun? Çünkü bu ses bir yaban domuzuna çok benziyor."

"Senin gibi sofistike bir şehirli yaban domuzunun sesinin nasıl olduğunu nereden bilebilir ki?"

"Bildiğim şeyler seni şaşırtacak," diyor gizemli bir ses tonuyla.

Bunun yüklü bir ifade olduğunu söyleyebilirim. "Tamam, oynayacağım. Ne gibi?"

"Theo Valentine'ın Coop'u Hillrise İnşaat'ın başına getirmesi gibi..."

Dramatik bir şekilde duraklıyor. "Ve şehri terk etti."

Şaşkınlığım o kadar büyük ki neredeyse telefonu düşürüyordum. "*Gitti mi? Ne zaman?*" "Duyduğuma göre Cuma gecesi."

"Nereye gitti?" Sesim kadar yüksek ki duvarlarda .

"Sanki Coop birine söyleyecek de." Sıkıntıyla kıkırdıyor. "Neredeyse Theo kadar ağzı sıkıdır. O ikisi kardeş gibidir. Ama duyduğuma göre Coop dün Hillrise'in ekibiyle acil bir toplantı yapmış ve onlara Theo'nun yakın zamanda dönmesini beklememelerini söylemiş."

Ayakta durmaya devam edemeyecek kadar şok olmuş bir halde tuvaletin kapağına çöküp yere bakıyorum. Theo'nun Cuma gecesi bana bakarkenki acı dolu ifadesi, Craig'e bakarkenki öfke dolu ifadesi gözümün önünden gitmiyor.

"Başka ne duydun?"

Sesi bir iş adamı gibi çıkıyor. "Hayır, oynamak için para ödemelisiniz bebeğim. Aksi takdirde annelik söz konusudur."

İç çekişim kızgın ama aynı zamanda boyun eğmiş. "Peki. Beni saat kaçta alacaksın?"

"Bir saat içinde. Kot pantolon ve tişört giyme."

"Neden olmasın? Tanrı ne zamandan beri modayı umursuyor?"

"Burası bir ibadet evi tatlım, yurt partisi değil. Tanrı'ya biraz saygı göster."

"Ona hak etmesini söyle" diye mırıldanıyorum ve kapatıyorum.

Suzanne zili çaldığında, yerde o kadar çok volta atmıştım ki neredeyse tahtaya bir oyuk açacaktım. Kapıyı açtığımda bana hızlıca bir göz atıyor, muhafazakâr siyah pantolonumu ve fildişi kaşmir kazağımı onaylayarak başını sallıyor.

"Harika görünüyorsun."

"Birinin sekreteri gibi görünüyorum."

"Kimsenin sekreteri sana benzemez, bomba. Şikayet etmeyi bırak ve arabaya bin. Geç kalacağız."

Ön kapıyı kilitledim ve yola çıktık. Daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırmaya başlamadan önce yolda ancak iki dakika gidebildim. "Ee? Theo hakkında başka ne duydun?"

Bana yan yan bakıyor. Gülümsememeye çalıştığını söyleyebilirim. "Neden birdenbire Theo Valentine ile bu kadar ilgilenmeye başladın?"

"Ben buna ani demezdim." Dudaklarını büzdüğünde ekliyorum, "Sadece bana karşı büyüyor diyelim."

"Huh. Kalıp gibi."

"Suzanne, lütfen!"

"Hayır, ciddi, bunu ilginç buluyorum. Onun bir pislik olduğunu düşünürken, neden gittiğine dair daha fazla bilgi almam için kocaman Bambi gözleriyle bana yalvarıyorsun. Belli ki bir şeyler dönüyor."

Duraksaması beklentiyle dolu. Benden istediğini alana kadar ondan bir şey alamayacağımı fark ediyorum. Koltuğa yığılıp pencereden dışarı bakıyorum. "İyiym. Evet, bir şeyler oluyor."

O kadar yüksek sesle "Ne?" diye bağırdı ki sıçradım.

"Tanrım, Suzanne, biraz bağırsana, neden bağırıyorsun!"

Kıkırdayarak yumruğunu direksiyona vuruyor. "*Biliyordum!* Birinin eninde sonunda onu yakalayacağını biliyordum! *Tüm* detayları istiyorum. Onunla yatıyor musun? Ona aşık mısın? Dur, hayır, önce şuna cevap ver.

-"Asıldı mı?"

Hevesli bir ifadeyle bana dönüyor, gözleri parlıyor. Yüzüne yumruk atmak istiyorum.

"Birincisi, sen delisin. İkincisi, biz yatmıyoruz. Üçüncüsü, kimse kimseye aşık değil. Biz sadece... birbirimizin etrafında temkinli bir şekilde dönüyoruz."

Yüzünü öyle bir ifadeye büründürüyor ki, eğer bu kadar sinirli olmasaydım çok komik olurdu.

"Oh, ne kadar romantik. "Birbirinizin etrafında temkinli bir şekilde dönmek. Sanki bir çift vahşi kediyeymişsiniz gibi konuşuyorsun!"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum. Biz hiçbir şeyiz." Gözlerimi kapatıyorum, sahilde karanlıkta Theo'yu hatırlıyorum, adını her söylediğimde bana bir adım daha yaklaşıyordu. "Ama orada bir şey var. Bir bağlantı. Bunu açıklayamam Suzanne. Tek bildiğim birbirimize çekildiğimiz ve bu onu çıldırtıyor. Ona yaklaştığımda, sanki derisinden fırlayacakmış gibi oluyor."

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Sana aşık olduğumu söylemiştim." diyor.

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Sonra ona tüm hikayeyi baştan sona, Theo'yu Cal's Diner'da ilk gördüğüm andan Craig'le restoranda karşılaştığımız ana kadar anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde bir süre sessiz kaldı, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşmıştı. "Yani duyduğuma göre aranızda inanılmaz bir kimya varmış ve bu da ikinizi de rahatsız ediyormuş."

Ben de bunu düşünüyorum. Durumu çok basite indiriyor ama yanlış da değil. "Sanırım öyle. Evet."

"Ve sen de çıkıp Theo'ya senden uzak durmasını söyledin çünkü bundan çok rahatsız oldun."

"Hayır, ona benden uzak *durmasını* söyledim, eğer bana neden çok rahatsızdı."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Konuşamadığı ve yıllardır bir ilişki yaşamadığı için rahatsız olduğu hiç aklına geldi mi?"

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Kötü bir kaza geçirdi, Megan. Adam ağır bir travma geçirmiş. Ve anladığım kadarıyla oldukça kötü yanmış-"

"Yandı mı?" Tekrar ediyorum, dehşete düşmüş bir şekilde.

"Evet, yanmış. Onu çıkarmadan önce bir süre arabada mahsur kalmış. Boynundaki bazı yara izlerini görebiliyorsunuz ama kıyafetlerinin altında ne tür yara izleri olduğunu kim bilebilir? Tüm bu garip davranışlarının en basit açıklaması kendine güvensiz olması. Tüm bu fiziksel ve zihinsel yaraları var, bir zamanlar olduğu adam olmadığını biliyor ve işte dünyasını sarsan bu kız geliyor..."

Sesi yumuşuyor. "Kendi travmasını yaşamış bir kız. Belki de senden uzak durmaya çalışarak *senin* iyiliğini düşünüyordur."

Bu olabilir mi? Beni korumaya mı çalışıyor? Restoranda Craig'in beni üzdüğünü gördüğünde nasıl davrandığını düşünüyorum ve utanıyorum. "Ona aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissettirdiğini söyledim."

"Sana da aynı şeyi söylese ne yapardın?"

Boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Onu rahat bırakın."

Suzanne hızlıca, "Önemli olan kelime 'ayrılmak'. O da öyle yaptı. Görünüşe göre artık nedenini biliyoruz."

Kocaman gözlerle ona döndüm. "Gitmesinin sebebi ben olamam! Hiç öpüşmedik bile! Birkaç garip konuşma, rastgele garip e-postalar ve mesajlar, bir ya da iki garip karşılaşma yaşadık! Aklı başında hiç kimse işini, evini, arkadaşlarını bırakıp gitmez-"

"Haklısın. *Aklı başında* hiç kimse bunu yapmaz. Ama Theo Valentine'dan bahsediyoruz, tatlım. Adamın yıllardır aklı başında değil."

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına bırakıyorum. "Devam edelim, Craig'le randevun nasıldı?"

"Polka müziği dinliyor. Erkek pansumanını çok ciddiye alıyor. Buzdağı gibi elleri, Birleşik Devletler kıtası büyüklüğünde bir egosu var ve sanırım bir kadın *hayır* dediğinde bunun gerçekten *evet* anlamına geldiğini düşünüyor."

Suzanne mırıldanıyor, "Tanrım, çok sertsin."

"Bir dakikalığına Theo'ya dönebilir miyiz? Duydukların hakkında bana başka ne söylemek zorundaydın?"

Bir otoparka girdik ve Suzanne arabayı park etti. Parlak bir gülümsemeyle bana döndü. "Önemli bir şey değil. Sadece benimle kiliseye gelmeni istedim."

Öfke hırıltımı duymazdan gelerek kapısını açtı. "Hadi, kalp kırıcı, seni haçın gölgesine götürelim ve annenin bir şeylerin peşinde olup olmadığını görelim."

Kapıyı çarpıp hızla uzaklaşıyor, bana da takip etmekten başka seçenek bırakmıyor.

* * *

Çocukken her Pazar gittiğim gibi çan kulesi olan bir kilise bekliyordum ama onun yerine büyük bir mağazayı andıran bir binayla karşılaştım. Bodur ve itici, hastalıklı bir bej rengine boyanmış ve hiç penceresi yok. Geniş çimenlik bir arazinin ortasında tek başına duruyor ve etrafı zincir çitle çevrili.

"Ceza adaleti sistemi için bir tür gözaltı merkezine benziyor."

Otoparkta yanımda yürüyen Suzanne gülüyor. "Görsel açıdan pek çekici olmadığını kabul ediyorum, ama emin olun güzellikteki eksikliğini muhteşemlikle fazlasıyla telafi ediyor."

Burnumu kırıstırıyorum. "Blech. Kool-Aid içmişsin."

Suzanne beni kazağımın kolundan tutup çekti. "Oh you of little faith."

Açık ön kapıların dışında duran bir grup insana yaklaşırken yüzüme hoş bir gülümseme yerleştiriyorum. İçlerinden biri Coop, koyu gri takım elbisesi içinde yakışıklı görünüyor.

Geldiğimi gördü ve iki kez baktı. "Megan. Bu ne sürpriz." "Merhaba

Coop. Buraya baskı altında geldim." durmuş olan Suzanne'a bir bakış fırlatıyorum. "Bu seferki benim durumum hakkında aşırı endişeli görünüyor. ruh, işte buradayım."

Coop Suzanne'a baktı. Bir bakışta Suzanne'ın dar siyah elbisesini, gökdelen topuklu ayakkabılarını ve parlak gülümsemesini fark etti. Yanakları kızardı. Göğüs dekoltesi olmasa da -onun için elbise aslında ağırbaşlı-kadından seksapel sızıyor.

Belli ki bu Coop'un gözünden kaçmamış.

Boğazını temizliyor ve gözlerini kısarak bulutsuz gökyüzüne bakıyor. "Bu harika," diyor sert bir sesle. "Yeni insanları ağırlamaktan her zaman memnuniyet duyarız."

Coop'u bir an için kenara çekip Theo'yu sorabilir miyim diye düşünüyorum ama Suzanne elini Coop'un koluna koyunca düşüncelerim rayından çıkıyor.

"Christine ve senin için çok üzıldüm," diyor yumuşak bir sesle.

Coop ağırlığını bir ayağından diğerine verirken yüzünü buruşturarak bakışlarını gökyüzünden ayakkabılarına çevirdi. "Evet. Teşekkürler."

Aman Tanrım. Kulağa hoş gelmiyor. Ve Coop kıvranıyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Christine'in karısı olduğunu varsayıyorum ve konuşma devam edince haklı çıkıyorum.

"Çocuklar nasıl idare ediyor?"

"Onlar iyi çocuklar," diyor huysuzca, bir elini asi sarı sakalının üzerinde gezdirerek. "İyi olacaklar. Biz bir velayet anlaşması yapana kadar anneleriyle yaşayacaklar."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin. Senin için burada olduğumu biliyorsun Coop."

Kız kışkırtıcı olmaya çalışmıyor ama adamın yüzü bu sözler üzerine, aşık olmuş bir ergen gibi, kırmızının daha derin bir tonuna bürünüyor.

"İçeri girelim mi?" Garip bir duraksama içinde söylüyorum. "Evet, servis başlamak üzere."

Suzanne arkasını dönüyor ama Coop onu takip etmemi engelliyor.

"Megan, seninle konuşabilir miyim? Sadece bir saniye sürer."

Kalbim çırpınıyor. Benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum.

"Elbette.

Suzanne, hemen arkadayım."

Omuz silkiyor. "Tamam. Ben her zaman ilk sırada, sol tarafta otururum. İşin bitince gel beni bul."

Ön sıra. Ben lanetliyim.

Suzanne Coop'a veda edercesine gülümsüyor, o da başını sallayarak karşılık veriyor. Sonra Coop dirseğini tutup beni girişin yan tarafına, ön kapılardan akın eden insanlardan birkaç adım öteye yönlendiriyor. Hiç giriş yapmadan konuşmaya başladı.

"Theo gitti."

"Biliyorum. Suzanne söyledi. oluyor?"

Coop bir an için yüzüme baktı. Normalde parlak olan mavi gözleri bulutlanmıştı. "Bana söyleyebileceğini umuyordum."

"Ben mi?"

Bakışlarını benimkilerden ayırmayan Coop, "Sen buraya taşınmadan önce Theo istikrarlıydı. Berbat haldeydi ama istikrarlıydı. Sonra geçen ay yağmurlu bir gecede aklını kaçırmış bir halde kapıma dayandı. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. O

sarhoş olması gerektiğini söyledi. Yalnız kalmak konusunda kendine güvenmiyordu ama sarhoş olmalıydı. Unutmak zorundaydı. Ona neyi unutması gerektiğini sorduğumda, "neyi değil. Kimi."

Tüylerim diken diken oldu. Kalbim boğazıma sığıyor.

"Hiç bu kadar acı çeken bir adam görmemiştım," diye devam ediyor Coop, sesi kısık. "Ben de kolordu ile Afganistan'daydım. Kendini kaybeden pek çok adam gördüm. İnsanların sizi uzun süre öldürmeye çalışması beyninizi çatlatır. Ama bu... bu farklıydı. Bu beni korkuttu Megan ve ben kolay kolay korkmam."

Ağzım kurudu. Ellerim terliyor. Etrafımızda kiliseye girerken konuşup gülen insanlar var ama benim tek görebildiğim Coop'un yüzü. Tek duyabildiğim, kalp atışlarımın uğultusuyla vurgulanan sözleri.

"Biz de sarhoş olduk. Sonunda sızdı. Kanepemde uyudu. Ölü bir adam gibi, bir kez bile kımıldamadı. Oturup onu izledim çünkü yalnız uyanırsa aptalca bir şey yapabileceğinden korkuyordum. Ertesi gün, iletişim kurmadı. Yemek yemedi. Saatlerce başını ellerinin arasına alıp kanepemde oturdu. Doktor çağırmak zorunda kalacağımı düşündüm. Sonra saat yedide aniden kalktı ve gitti. Hiçbir açıklama yapmadan çekip gitti. Ona mesaj attım, nereye gidiyorsun? Cevap vermedi. Birkaç saat sonra geri geldi, önceki gecedan daha kötü durumdaydı. Mutfağıma gitti ve doğruca içki dolabına yöneldi. Tek seferde bir şişe Jack içti.

"Bu bir adamı öldürebilir, Megan. Ama bunu yapmasına izin verdim çünkü yoluna çıkarsam işlerin çirkinleşeceğini biliyordum. Normalde sinirli biri değildir ama bir erkeğin uçurumun kenarına gelmeden yapabileceği kadar sinirlenmeye yakındı. Tekrar bayıldı. Ertesi sabah, tek kelime etmeden gitti.

"Şans eseri o gün Cal's Diner'da kahvaltı ettim. Arkadaşım Jean McCorkle bana iki gece önce Buttercup Inn'i satın alan hoş bir genç kadınla tanıştığını söyledi. Aynı anda Theo'nun da orada olduğunu söyledi. Bir eyaletten ayrıldığından bahsetti."

Coop'un sesi daha da alçaldı. "Bir gece önce Sunday Anderson'ın evinin önündeki yolda Theo'yu neredeyse ezdiğinden bahsetti. Bacaklarına birkaç santim kala çığlık atarak durduğunu söyledi. Bir anda ortaya çıkmış ve onu ölümüne korkutmuş. Adam kafasını bile kaldırmamış. Daha sonra Sunday'den onun evindeki bir partide olduğunu öğrendim... Aynı gece Jean McCorkle neredeyse Theo'yu dışarıda eziyordu."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesimi tutamıyorum. Theo'nun Pazar gününün arka tarafındaki gölgelerden bana bakarken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum

Sundurma.

Gözlerindeki tüm o düşmanlık. Tüm o garip, rahatsız edici özlem.

Coop bir elini başının üzerinde gezdirip kravatını düzeltti ve uzun bir nefes verdi. "Aradan birkaç hafta geçti, Theo bu süre boyunca başa çıkılması zor bir boğa gibiydi. Sadece bir boğa. Huzursuz, her zamankinden daha az uyuyor -ki zaten çok fazla çok fazla içiyor. Bir sorun var ve bu büyük bir sorun. Kazadan hemen sonra onu hiç bu kadar berbat görmemiştim. Ben de onu oturtup endişelendiğimi söyledim. Cevabı ne oldu biliyor musun?"

Coop'un bana söyleyeceklerinden korkarak başımı sallıyorum. "Hiç tanımadığın birini nasıl hatırlayabilirsin ki?"

Bu beni suskunluk noktasına kadar ürkütüyor. Zihnim "Ne?" kelimesini oluşturuyor ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Dilim, damarlarımı kesen buzlu su gibi donmuş durumda.

Coop hâlâ konuşuyor. Ani hareketsizliğimi ya da yüzümdeki kanın nasıl çekildiğini fark etmedi.

"Ben de ona yapamayacağını söyledim. Bu mümkün değil. Sana zaten tanıdığın birini hatırlatıyorlar. Kabul etti ama çok endişeli görüldüğüm için beni yatıştırmaya çalıştığını hissettim. Bunun son olmasını umdum, belki de sadece zor bir dönemden geçiyordu..."

Coop bana odaklanıyor. Sessizce, "Ama sonra bana yeni bir müşteriyi ziyaret etmem gerektiğini söyledi. Nedenini söylemese de bunu kendisinin yapamayacağını söyledi. Ama bunun herhangi bir müşteri olmadığını bildiğimden emin oldu. Ne olursa olsun Hillrise'ın işi aldığından emin olmamı söyledi. Bedavaya yapmak zorunda kalsak bile. Neredeyse gülecektim, bu çok aptalcaydı, ama o çok ciddiydi. Ertesi sabah kendimi Buttercup Inn'in ön kapısını çalarken buldum... ve sen oradaydın. Ve şimdi Theo gitti."

Coop duraklıyor. Bakışları delici. "Senin kasabaya gelmen ve onun dağılıp kısa süre sonra kasabayı terk etmesi tesadüf değil."

Tesadüf.

İşte yine o kelime. Kendime tekrar tekrar söylediğim kelime, Theo söz konusu olduğunda her şeyin açıklamasıdır.

"Ona sadık olduğumu biliyorum Coop," diyorum sesim titreyerek. "Buna cevap vermeni beklemiyorum. Ama gitmeden önce bir şey söyledi mi? Benimle ilgili bir şey?"

Coop bana uzun uzun baktı. Bir şeye karar vermeye çalıştığını hissediyorum. Sonra ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı.

"Bunu senin için bıraktı. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yapacağını söyledi."

Notu alıyorum. Kâğıt parlak sabah güneşinin altında neredeyse kör edici beyazlıkta. Ellerim titreyerek kağıdı açtım ve okudum.

İsteyin, size verilecektir; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, açılacaktır.

Dünya tehlikeli bir şekilde yan yatıyor.

Coop haklıydı: Ne anlama geldiğini biliyorum. Matta İncili'nden yedinci bölüm, yedinci ayet, ama onu bu kadar olağanüstü yapan bu değil.

Bu ayeti ezberledim çünkü Cass bu ayeti sırtına dövme olarak yaptırmıştı.

"Coop, Theo'nun kazası ne zaman oldu?" diye sorduğumu duyuyorum. Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Beş yıl önce. Neden soruyorsun?"

Derimin üzerinde yakıcı bir sıcaklık belirliyor. Hiperventilasyona başladım. "Herhangi bir..." Ciğerlerime nefes aldırma için durmak zorunda kalıyorum. "Acaba tarihi hatırlıyor?"

"Evet. Mayısın on yedisi."

Her şey dönmeye başlar.

Theo'nun kazası, Cass'in öldüğü günden tam beş yıl önceydi.

"Merhaba, Megan. Ben Dr. Singer."

"Oh, Tanrıya şükür! Beni bu kadar çabuk geri aradığınız için teşekkür ederim!"

"Toplantıdaydım, yoksa daha erken arardım. Mesajında sesin üzgün geliyordu. Neler oluyor?"

Kilisenin kadınlar tuvaletindeyim, zavallı Coop'a tek kelime veda etmeden kaçmıştım, beni deli sanıyor olmalı. Lavabo sırasının önünde bir ileri bir geri yürürken tırnağımı çiğniyorum. Aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum çünkü gözlerimin arkasında gizlenen şeyi bulmaktan korkuyorum.

"Bir konuda dürüst ve profesyonel görüşüne ihtiyacım var."

"Elbette. Ne hakkında?"

Volta atmayı bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gürleyen kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Ben deli miyim?"

Dr. Singer'ın sessizliği neredeyse Theo'nunki kadar gürültülü. Bu beni geriyor.

"Birden ona kadar bir ölçekte, bir tamamen sağlıklı, işlevsel bir insan ve on *The Shining*'de ailesini öldürmeye çalışan yazar, ben nereye düşüyorum?"

"Profesyonel görüşüme göre, iki olduğunuzu söyleyebilirim. Belki de iki nokta beş."

Rahatlamaktan nemli, lavaboya doğru sarkıyorum. "Gerçekten mi? Üç bile değil miyim? Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Klinik psikiyatride böyle bir ölçek yok ama siz bir muhasebeci olduğunuz için bu şekilde cevap verdim. Kesin konuşmamı takdir edeceğinizi biliyordum."

"Muhasebeciydim. Eski hayatımda. Ki artık öyle bir hayatım yok. Beynimin muhakeme kapasitesinin çoğu gibi."

Gülüyorum. Kulağa çılgınca geliyor. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü Dr. Singer en nazik ben-bir-guguk kuşuyla uğraşıyorum sesiyle, "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?" diyor.

Tekrar tempo tutmaya başlıyorum çünkü kendimi üretken hissediyorum. Sanki en azından bu küçük şeyi kontrol edebiliyormuşum gibi. Düşünce süreçlerimi, fantezilerimi ya da kafamın içinde Theo Valentine hakkında kulağıma olmadık şeyler fısıldayan psikopat küçük sesi kontrol edemiyorum ama bu korkunç derecede çirkin kahverengi fayansın üzerinde bir ileri bir geri yürüyebiliyorum.

"Um. Tanrım. Nereden başlasam?" Bu sefer gülüşüm gergin. "En baştan başla."

"Tamam." Sert bir nefes verdim. "Bu adam var." "Ah."

Volta atmaya bıraktım. "Ne demek 'Ah?' Kulağa önemli geliyor." "Size bu adam hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

"Evet. Sor ."

"Ondan etkileniyor musun?"

Hay sikeyim. "Ben... Ben..."

Daha fazla bir şey eklemeyeceğim belli olduktan sonra Dr. Singer, "etmende bir sakınca yok Megan. Eğer başka bir erkeği çekici buluyorsan Cass'in anısına ihanet ."

Yenilenmiş bir güçle volta atmaya başladım. İleri geri gidiyorum, topuklarım fayanslara vuruyor, ellerim titriyor, koltuk altlarım nemli. "Beni etkiliyor diyelim."

"Devam et."

"O... biz... Onunla her yerde karşılaşıyorum. *Her yerde.* Ve onunla ilgili pek çok şey var... pek çok şey... bana bir şekilde... hatırlatıyor..." Nefesimi içime çekip ağzımdan geçiriyorum. "Cass'in."

"Bu normal."

Dr. Singer'ın sesi tamamen umursamaz geliyor. Bu arada ben de iğrenç kahverengi fayansın üzerine yığılmak ve bir daha kalkmamak üzereyim. "Normal mi?" diye bağıriyorum. "Bir yabancınn bana ölmüş kocamı hatırlatması *normal* mi?"

"Çıkmaya başladığınızda neler olabileceğine dair konuşmalarımızı hatırlıyor musun?"

"Sana biriyle çıkmaya başlamaktaansa bir kurt sürüsüne yem olmayı tercih edeceğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Dr. Singer benim sert ses tonumdan etkilenmedi. "Gerçekten de öyle. Beş yıl boyunca, hayatınızın en güzel döneminde, başka bir erkeğe *bakmayı* bile reddettiniz. Kendinize yeniden mutluluk olasılığı tanımayan sağıksız olduğunu söyledim. Sanırım cevabınız 'Cass olmadan benim için mutluluk yok' oldu. Bu yeni adamın seni 'etkilediğinden' başka bir şey bilmeden, seni tanıdığım kadarıyla Megan, şu anda suçluluk duygusuyla felç olduğunu tahmin edebilirim."

Sanki bir kova buzlu suyla ıslatılmışım gibi üzerime soğuk çöküyor. Fısıldıyorum, "Suçluluk mu?"

"Hayatta kalma suçluluğundan muzdarip olduğunu zaten tespit ettik. Çok sevdiğin biri öldüğünde yaşadığın için suçluluk duyuyorsun. Şimdi buna Cass olmayan bir adama karşı normal, doğal bir çekim hissettiğin için duyduğun suçluluğu da ekleyebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, bunun daha önce ortaya çıkmamasına şaşırdım."

Hayır. Hayır, bu çok kolay. Çok basit. Düşündüğüm ve hissettiğim her şeyin, damarlarımda dolaşan tüm bu çılgınlığın açıklaması suçluluk olamaz.

"Ama... açıklanamayan bir sürü şey var... Ayı pençesi ve verandaya dikilmiş bezelyeler gibi ve kahvemi nasıl sevdiğimi biliyor! Üzerinde baş harfleri olan bir şimşek resmi vardı ve evimdeki yangını söndürmüştü ve Denver omletleri! Cass'in dövmesi olan not! *On yedinci Mayıs!*"

Mantıklı konuşmuyorum. Ayrıca Dr. Singer'ı endişelendirmeye başlıyorum, çünkü ses tonu, antidepresan kullanmam konusunda n'inci kez ısrar ederken kullandığı sert tona dönüşüyor.

"Panik ataklarınız hakkında konuşalım. Seaside'a taşındığınızdan beri hiç geçirdiniz mi?"

Cevabımı mırıldandığımda tamamen yenilmiş gibi hissediyorum. "Evet."

"Anlıyorum. Peki ya kabuslar? Uykusuzluk mu?"

Sesi kendini beğenmiş gibi geliyor. Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum.

"Hmm." "Bunu olumlu olarak kabul ediyorum. Ve senden anladığım kadarıyla

Açıklanamayan şeylerden bahsetmişken, hala büyüdü düşünme nöbetleri mi geçiriyorsunuz?"

Ah, evet. Beynimin özellikle usta olduğu meşhur büyüdü düşünme.

"Bu farklı," diye yalvarıyorum, sesim acınası geliyor. "Bu adam, o... Olan çok fazla şey var. *Hepsi* tesadüf olamaz. *Hepsi* anlamsız olamaz. Olabilir mi?"

"Megan, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Kocanı öldüren inanılmaz şiddetli bir araba kazasından sağ kurtuldun. O senin kollarında öldü. Cenazesinin gün, umutsuzca hamile kalmaya çalıştığın çocuğunu düşürdün ve kan kaybından neredeyse kendin de ölüyordun. Daha sonra size tekrar gebe kalma şansınızın neredeyse hiç olmadığı söylendi.

"Size travma sonrası stres bozukluğu ve klinik depresyon teşhisi kondu ancak başa çıkmanıza yardımcı olacak ilaçları reddettiniz. Şunlarla uğraştın

Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir hastada olmadığı kadar acı çektiniz, metanet ve inatçılığın birleşimiyle iki yıllık haftalık seanslarda iyileşme yolunda en küçük bir ilerleme bile kaydedemedim. Acınızı kucakladınız çünkü alternatifi onu bırakmaktı... ve zihninizde, acınızı bırakmak Cass'i, bebeği ve kaybettiğiniz her şeyi bırakmak anlamına geliyordu.

"Şimdi yeni bir şehre taşındınız. Yeni bir evin, yeni bir hayatın var. Kendini kaptırdığın yeni bir adam var. Ve kederin üzerinde hiç çalışmadığın için, zihninin kocanla aradaki bağı ihanet olarak algıladığı şeyle başa çıkabilmesinin tek yolu, seni bu yeni adamın kocan *olduğuna* ikna etmeye çalışmak."

Dr. Singer duraksıyor ve bu durum bir sonraki sözlerine daha fazla ağırlık kazandırıyor. "Bilinçaltınızda, bir şekilde, olayların sihirli bir birleşimiyle Cass'in başka bir adamın bedeninde size geri döndüğüne inanıyorsunuz."

İşte orada. Çirkin gerçek, altında saklandığım kayadan çıkarıldı.

Bu aptallık karşısında nefesim kesildi.

Kalbim kadar ölü bir sesle, "Bana ne yapacağımı söyle." dedim.

"Öncelikle, telefonu kapatır kapatmaz Dr. Anders'ten bir randevu alın. Hafta başında onunla konuştum ve sizden haber alamadığını söyledi."

Sanki çok , kendi kendime evet dediğimi duyuyorum.

"Ve lütfen Lexapro'ya başlamanızı istiyorum. Bu depresyon için bir tedavi değil ama semptomların kontrol altına alınmasına yardımcı olacaktır. Uyumana yardımcı olacak bir şey de yazabilirim. Yardıma ihtiyacın var, Megan. Bunu almakta utanılacak bir şey yok."

Reçeteleri yazdırabilmesi için ona yerel eczanenin adını verene kadar sabırla bekliyor. Sonra olası yan etkilerden, dozaj talimatlarından, serotonin seviyelerinden falan filan bahsederken yarım kulakla dinliyorum. Konuşmayı bıraktığında, bitkin düşmüş oluyorum.

"Teşekkürler, Dr. Singer. Beni geri aradığınız için minnettarım."

"İyi olacaksın, Megan. Söz veriyorum. İlaç tedavisine başlamak istemen olumlu bir işaret. Dr. Anders ile terapiye devam et lütfen. Sen harika bir kadınsın. Önünde çok uzun bir hayat var. Sunacak çok şeyin var. Ve unutma, ne zaman konuşma ihtiyacı hissedersen, ben her zaman burada olacağım."

Ben hep burada olacağım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Açıkça "Tekrar teşekkürler. Hoşça kalın." Telefonu kapattım ve aynada kendime bakmak için döndüm. Gözlerim vahşi, yüzüm solgun ve hala titriyorum. Sanırım Dr. Singer kaçıklık skalasında sadece iki nokta beş olduğumu söylerken dürüst davranmıyordu.

Ben tam bir 10'um. Belki on bir bile olabilirim. "Megan?"

Kadınlar tuvaletinin kapısının nazikçe aynadan uzaklaşmama neden oluyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Evet?"

"Orada iyi misin?"

Ben Coop. *Kendini . Git yüzleş onunla. Normal davranmaya çalış.*

Bir elimle saçlarımı düzeltiyor, kazağımı düzeltiyor, sonra da yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek kapıya yöneliyorum. Kapıyı açtığımda Coop'u orada dikilmiş, endişeli bir halde buluyorum.

"Özür dilerim. Rahatsız etmek istememiştim. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Ona nasıl hissettiğini söylemelisin," diye geveliyorum ve anında alnıma bir şaplak atmak istiyorum.

Coop kaşlarını kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Kim? Ne?"

Atış çoktan yapıldı. En iyisi kırıslere doğru sallanmak. "Suzanne. Onun hakkında ne hissettiğini ona söylemelisin."

Coop tüm yüz ifadelerini benim gibi takınıyor, tıpkı tüm mahallenin görmesi için ipe asılmış çamaşırlar gibi. Şu anda yüzünde şaşkınlık ve acı var.

"Kahretsin, Coop. Özür dilerim. Bugün kendimde değilim. Beni görmezden gel."

"Sence o..?" Gözleri umut dolu, öylece bırakıyor. "Bence yapmazsa aptallık etmiş olur."

Bu onu utangaç gösteriyor. Ellerini ceplerine sokar ve ayakkabılarını düşünür. Yumuşak bir sesle, "Ben her zaman... o sadece çok... o benim ligimin dışında, ne olduğu." diyor. Küçük kahkahası utanmışa benziyor. "Lisedeyken ona çıkma teklif edecek cesareti kendimde bulamadım. Son sınıftayken karımla çıkmaya başladım, hemen ardından da evlendim. Sonra çocuklar geldi."

Coop gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. Omuz silkti. "Bilirsin işte. Hayat işte." "Bu da olmaya devam ediyor," diyorum usulca. "Başlamak için asla çok geç değildir.

bitti."

Öyle olana kadar.

Coop bakışlarını bana çevirdi. Gözleri endişeli bir ifadeye büründü. "Theo sana göz kulak olmamı söyledi. İyi olduğundan emin olmamı söyledi. Nedense iyi olduğunu sanmıyorum."

"Coop," diyorum usulca, endişesinden etkilenmiş gibi. "Tamam, aynı evrende bile değilim ama hayatta kalıyorum."

"Onu arayacak mısın?"

Şimdi uzaklara bakma sırası bende. "Muhtemelen şu anda sesini duymak isteyeceği son kişi benim."

"Güven bana, istediği tek kişi sensin."

Sesindeki sertlik karşısında şaşırarak bakışlarımı Coop'a çeviriyorum. Diyor ki, "Bak. Bütün bunların kökeninde ne var bilmiyorum, seninle yaşadığı bu sorunun. Tek bildiğim seni kıran şeyin. Seni tekrar bir araya getirebilecek tek şey."

Eğer bu doğruysa, dünyadaki tüm antidepresanlar bana yardım edemez.

Üzüntüden kahroluyorum. "Ona benden uzak durmasını söyledim, Coop. Ve ona korkak dedim."

"Ciddi miydin?"

Boğazım düğümleniyor. Gözyaşlarımın sıcak sızısı gözlerimin kenarlarını sızlatıyor. "Hayır. Ben sadece... korkuyordum, sanırım. Korkmuş ve kafam karışmıştı."

Coop elini omzuma koydu. "Ara onu. Mesaj bırakın. Ona bir e-posta yaz. Bana anlattıklarını ona da anlat. Lütfen, bunu kişisel bir iyilik olarak yap. Bence yardımı olur."

Mabedin içinde müzik yükselir. İnsanlar şarkı söylemeye başlıyor, sesleri kapalı kapıların ardına kadar ulaşıyor. Bu bir ilahi, iyi tanıdığım bir ilahi.

Gülmeye başladığımda -yumuşakça, kırık dökük- Coop soruyor, "Komik olan ne?" "Bu şarkı."

"'Amazing Grace' komik mi?"

"Annem düğünümde söylemişti." Coop kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Başımı sallayarak iç çektim. "Bu ikimiz için de geçerli. Hadi, Suzanne bir arama ekibi göndermeden içeri girelim."

Kolumu onunkine bağlıyorum ve çift kapıdan geçerek mabede giriyoruz. İçerisi insanlarla dolu. Herkes ayakta, "Amazing Grace" şarkısını o kadar güçlü söylüyor ki, sanki kilise korolarıyla ilgili bir reality şovun grup seçmeleri gibi. Suzanne'ı ön sırada buluyorum ve yanına geçerken ona hızlı bir gülümseme veriyorum.

Büyük, halı kaplı bir kürsüde ahşap bir podyumun arkasında duran papaz, ellili yaşlarının ortasında, gümüşü beyaz saçları olan bir kadındır. İlahi bittiğinde ve herkes yerine oturduğunda, kalabalığı dingin bir havayla süzüyor. Sonra son sıraya kadar ulaşan bir sesle konuşur.

"Aşk bedenden doğmaz. Ruhtan doğar ve bu yüzden etin, yaşamın ve zamanın bağlarını aşabilir. Şair Rumi şöyle der: 'Üzülme. Kaybettiğin her şey başka bir biçimde geri gelir.'"

Odadaki tüm kafalar bana doğru dönene ve iki yüz çift şaşkın göz yüzüme sabitlenene kadar manyakça gülmeye başladığımı fark etmiyorum.

Kilisenin dış kapısından içeri girdiğimde güneş bulutların ardında kaybolmuş ve yağmur başlamıştı. Yalınayak, topuklu ayakkabılarımla, ıslak ve perişan bir halde, çantamdaki cep telefonumun sürekli vızıltısını ve kafamın içindeki çok daha yüksek sesli vızıltıyı duymazdan gelerek eve yürüyorum.

Theo'nun notu kapalı kapılar hakkındaki yazıma atıfta bulunuyordu. İncil'den yapılan alıntının Cass ile hiçbir ilgisi yok, ilahinin de öyle. Ya da vaazın. Ya da Mayıs'ın on yedisinin. Hepsi tesadüf.

Tabii ki öyleler. Ve ben Elvis

Presley'im. Kapa çeneni.

Sen kapa çeneni!

Dırdırcı iç sesimin artık birbiriyle tartışan bölünmüş kişiliklere sahip olmasını zihinsel bozulmamın bir kanıtı olarak kabul ediyorum. Büyülü düşünce dokunaçlarını beynimin içine soktu. Kendime kaç kez bunun saçmalık olduğunu, Dr. Singer'ın açıklamasının geçerli olduğunu ve kederimin olmayan bağlantılar kurduğunu söylesem de kalbim umursamıyor.

Zayıf, aptal kalbim. Ve zavallı, kırık beynim. İkisinin arasında, bu kadar uzun süre dayanmam bir mucize.

Eve geldiğimde sesli mesaj kutumda Suzanne'dan bir sürü mesaj vardı. Hiç şaşırmadım. Sanki aslanlar tarafından kovalanıyormuşum gibi kiliseden kaçtım. Ona bir özür mesajı gönderdim, kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve haçın gölgesiyle ilgili bir şaka yaptım. Sonra telefonumu kapattım, ıslak kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim.

Bulutlarla örtülü güneş okyanusa gömülüp odayı griden siyaha çevirdiğinde ben hâlâ oradayım.

Saçları gibi siyah. Gözleri kadar siyah. Kalbimin buruşmuş kabuğu kadar siyah.

Depresyonla ilgili olan şey ağırlığıdır. Çok ağırdır. Her nefes bir mücadeledir. Her adım çok fazla çaba gerektirir. Islak kumda ilerlemeye çalışmak gibi. Uzanıp kumun ağzınıza, kulaklarınıza ve gözlerinize dolmasına izin vermek, ruhunuza sızmasına ve tüm hiçliği yok etmesine izin vermek çok daha kolaydır.

Karanlıkta yatarken, bırakmanın o tatlı rahatlığına gömülürken, Coop'un sözlerini duymaya devam ediyorum.

Sizi kıran şey, sizi tekrar bir araya getirebilecek tek şeydir.

Saat 12:02'yi gösterdiğinde yataktan kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve bir e-posta yazıyorum.

KimeTheo@hillrise.com

KimdenBowie4Evah@yahoo.com

Konu: Kırık parçalar

Sevgili Theo,

Altı yaşındayken bir çocuğa aşık oldum. Zeki, tatlı ve tanıdığım en iyi insandı. O benim en iyi arkadaşımdı. Yirmi dört yaşındayken onunla evlendim. Üç yıl sonra, o öldü ve ben de öldüm, önemli olan her yönden.

Onsuz kim olduğumu bilmiyorum. O benim en iyi yanımdı. Tanıştığınız kişi bir hayalet, atan bir kalbi olan ve damarlarında kan dolaşan bir kadın kılığında dolaşan bir hayalet. Ama benim kalbim bir taş ve damarlarımda tozdan başka bir şey yok. İçimdeki her şey kül.

Bir hayaletin sizi evinizden uzaklaştırmasına izin vermeyin. Eğer olan buysa. Böyle bir şeye sebep olabileceğime inanmakta zorlanıyorum ama ne bilebilirim ki? Görünüşe göre, kesinlikle hiçbir şey.

Burada seni seven insanlar var. Coop seviyor, biliyorsun. O iyi bir arkadaş. Başına ne gelirse gelsin sana yardım edecektir. Kocam derdi ki, "Eğer cehennemden geçiyorsan, devam et." Sanırım diğer taraftaki ışığı görene kadar devam demek istiyordu. Bir ışık olduğuna inanmak isterdim ama bunu neredeyse imkansız buluyorum. Cehennem çok büyük.

Tüm kırık parçalarınızı kanattığım için özür dilerim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse...aynen.

Bir itiraf: Korkak olan benim, sen değilsin. Biraz cesaretim olsaydı, hayatım olan bu sefalet çöplüğüne bir son verirdim ama buna gücüm yok. Zayıflığım yüzünden kendimden nefret ediyorum. Olmak ya da olmamak. Bu bir soru değil. Aptal Shakespeare.

Sarhoş değilim, eğer düşündüğün buysa. Sadece yorgunum. Tüm bu karmaşayı anlamlandırmaya çalışmaktan çok yoruldum. Demek istediğim -ve bir tane var- şu.

Yıllardır bana yaşadığımı hissettiren ilk şeysin.

Bunun ne anlama geldiğine dair korkum çok büyük. Terapistim sana olan ilgimin suçluluk duygumu tetiklediğini söylüyor, sanki kocamın anısına ihanet ediyormuşum gibi, ama dürüst olmak gerekirse, terapistimin saçmaladığını düşünüyorum. Hiçbir şeyin hiçbir şey ifade etmediğine, hayatın büyük bir kaos gösterisi olduğuna, kadere, Tanrı'ya ve yardımsever bir evrene inanmanın enayiler için olduğuna inanmaya çalıştım ve çalıştım, ama vay canına. Seninle tanışmak tüm bunları değiştirdi.

Ayrıca deli olma ihtimalim de var, bu yüzden iltifatımı bir tuz tanesi ile alın.

Seninle bir anlaşma yapalım. Sen benim deliliğimi sorma, ben de seninkini sormayayım. Sorma, söyleme. Ordu için yıllarca işe yaradı, bizim gibi iki deli için de işe yaramalı.

Bugün bir dur levhasının arkasında "Bazen kalbinin sesini dinlemek aklını kaybetmek demektir" yazan bir çıkartma gördüm. Beni ağlatmadan hemen önce gülümsetti.

Geri dön, Theo. Eğer gitmenin sebebi bensem, geri dön. Geçenlerde bilge bir adam bana seni kıran şeyin, seni tekrar bir araya getirebilecek tek şey olduğunu söyledi. Eğer birbirimizin çekiçleriysen, belki de aynı zamanda birbirimizin tutkalıyızdır.

Megan

Gönder'e bastıktan sonra garip ve ezici bir rahatlama hissediyorum. Başım yastığa değer değmez uykuya dalıyorum ve rüya görmüyorum.

Şafaktan önceki karanlık saatlerde bir sarsıntıyla uyanıyorum, tenim artık yalnız olmadığımı fark etmekle karıncalanıyor.

Yatakta doğruldum, karanlığa kulak kabarttım. Vücudum adrenalinle dolup taşıyor. Kalbim çarpmaya başlıyor ve ellerim titremeye başlıyor. Yağmur damlalarının pencereleere hafifçe vuruşundan ve sörfün huzursuz iç çekişinden başka bir şey duymuyorum.

Ve sonra.

O tanıdık elektrik çatırtısı tenimin üzerinde geziniyor.

O burada.

Onu göremiyorum ama Theo'nun yakınlarda bir yerde olduğunu iliklerime kadar biliyorum.

Kendimi bir tüy kadar hafif hissettiren vahşi bir coşkuya kapılıyorum, sanki her an yerçekiminin sınırlarından sıyrılıp bir balon gibi tavana doğru süzülebilirmişim gibi.

Bir parçam bunu bekliyordu. Ne olsa onu ben çağırdım. Mektubumla bir büyü yaptım, sihrinin işe yarayacağını ve onu geceleyin bana getireceğini biliyordum, evimin dışındaki ve kalbimin içindeki karanlığı takip eden gece yarısı sevgilimi.

Titreyen ellerimle yorganı kenara itip yataktan çıkıyorum. Odadan yalınayak çıkıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, sinirlerim çılgık atıyor, kafamın içinde gök gürültüsü gibi bir uğultu var. Merdivenlerin dibinde, bir elim tırabzanda duraklıyorum. Gözlerimi kapatıp zihnimi açıyorum ve tekrar hissedene kadar bekliyorum.

Gözlerimi açtım ve ön kapıya baktım.

Ve o kapalı kapının görüntüsü beni çarptı. Lanet şeyler hakkındaki tüm şifreli ileri geri konuşmalarımıza rağmen, Theo'nun da benim de kaçırdığımız bir şey vardı.

Bazı kapıların içeriden açılması gerekir.

Antreden geçiyorum, kilidi açıyorum, kolu çeviriyorum ve çekiyorum- Ve işte orada.

Sırılsıklam ve titriyor, başı öne eğik, kollarını çerçevenin iki yanına dayamış, burnunun ucundan yağmur damlıyor. Islak saçları kafatasına yapışmış. Ayaklarının etrafında bir su birikintisi parıldıyor.

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yüzü yağmurdan daha fazla ıslanmıştı.

Ağlıyor.

Tek kelime etmeden ceketini tuttum ve onu kollarıma çektim.

Bir iniltiyle üzerime yığılıyor, şiddetle titriyor. Bana öyle sıkı sarılıyor ki nefesim kesiliyor. Giysileri dondurucu soğukta ama teni sıcak. Boynuma bastırıldığı yüzü ateş gibi.

" yok," diye fısıldıyorum ona sarılarak. "Her şey yoluna girecek."

Hangimize güven verdiğimden emin değilim.

"İçeri gel. Yağmurdan korunmak için içeri gel, Theo. Islanmışsın. Sana yardım edeyim. Sana yardım edeyim."

İsteksizce onu kapıdan geçirmeme izin veriyor ama beni bırakmayı reddediyor. Dehşete düşmüş bir hayvan gibi, açlıktan ölüyor ve kafese kapatılmaktan korkuyor ama içerideki yiyeceğe de muhtaç. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve gölgeli fuayede durup birbirimize sarılıyoruz, titriyor ve düzensiz nefes alıyoruz, yağmur çatıda mermi yağmuru gibi ses çıkarana kadar şiddetini artırıyor.

Elleri saçlarımda. Saçlarımı avuçluyor, yüzünü saçlarıma gömüyor ve nefes alıyor. Acı dolu anlaşılmaz bir ses çıkardığında, onu tekrar nazikçe susturuyorum.

Üzerime bir dinginlik çöküyor, o kadar güçlü bir dinginlik ki, bir an için beni şaşırtıyor, ama sonra bunun yukarıda yatakta hissettiğim şeyle aynı olduğunu fark ediyorum. Ruhum havayla doluyormuş ve ben yükseliyormuşum gibi bir his.

Uzun süre umutsuzluk içinde boğulduktan sonra nihayet nefes alabilme hissi.

"Seni kurutmamız gerek. Tamam mı? Bir dakika burada kalabilir misin?"

Nefesini tutup başını sallıyor ama elleri saçlarımda kalıyor ve uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Kendimi onun kollarından nazikçe sıyırmak zorunda kalıyorum. Onu orada bir heykel gibi dikilmiş, yere bakarken bırakıyorum ve kalın banyo havluları bulmak için aceleyle yukarı çıkıyorum. Aşağı indiğimde, onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı.

Sırılsıklam ceketini çıkarıp yere düşmesine izin veriyorum. Sonra havlulardan birini omuzlarına örtüyorum. Bir diğerini başına geçirip saçlarını nazikçe ovmaya başladığımda gözlerini kapatıp iç geçiriyor.

O iç çekişte dünyanın yükü var. İçini çektikten sonra omuzlarının çöküşünden benim hissettiklerimi onun da hissettiğini anlayabiliyorum. Ruhun o garip yükten kurtuluşu. Sonunda bırakmanın verdiği acı mutluluk.

Yüzündeki ve saçlarındaki suyu silerken sessiziz, ellerim ona bir bebekmiş gibi saygılı ve şefkatli. Kırılğanlığı o kadar beklenmedik, savunmasızlığı o kadar çiğ ki, neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum. O kocaman elleriyle, o güçlü kaslarıyla beni ezebilirdi ama bunun yerine duygusal olarak çıplak duruyor ve ona bakmama izin veriyor.

Onun güveni yıkıcıdır.

"Ateşin var," diye fısıldıyorum, alnına dokunurken kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Theo, yanıyorsun."

Başını avucuma doğru eğiyor ve elini avucuma bastırıyor. Bu çok tatlı bir jest ve çok samimi. Kendimi durduramıyorum: Parmak uçlarımda yükseliyorum ve usulca dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Çenemi kavrayarak alnını alnıma değdiriyor. Her yeri titriyor, elleri de diğer yerleri gibi ateş içinde.

Onu tekrar öperim. Öpmek . Başka seçeneğim yok. Onun ağzı hayatta kalmak için ihtiyacım olan oksijen ve artık bundan başka hiçbir şey umurumda değil:

Yumuşak, titreyen
dudakları. Onun alçak,
tatlı iniltisi.

Onun sıcaklığı, tadı ve tüm bunlardan ne kadar hoşlandığımın şaşırtıcı yoğunluğu, ağzının benimkine karşı hissine ne kadar çabuk bağımlı hale geldiğim.

Her şey yok oluyor. Yağmur, gece ve tereddütlerimin her zerresi, geleceğe ya da bundan sonra olabileceklere dair her korku. Sadece şimdi var. Şu an. Burası, biz, *bu*.

Tiştörtümü başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum.

Theo irkilerek nefesini içine çekti. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakıyor, bakışları çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor. Donup kalmıştı, hareket etmek istemiyor ya da edemiyordu, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım ve ıslak gömleğinin eteklerini kavradım. Gömleği yukarı ve başının üzerine doğru çekiyorum, çenesini geçecek şekilde çekiyorum, elleri kollarına takılınca daha sert çekiyorum. Gömlek ve havlu yere yuvarlandı.

Sonra karşımda cırılçıplak duruyor, gözleri bir gece hayvanınıninki gibi akkor halinde, karanlıkta gümüşü bir parlaklıkta.

Ellerimi göğsüne koyuyorum. Parmak uçlarımla yara izlerini, etin kıvrımlarını ve büzüşmelerini, eski travmaların yol haritasını izliyorum. Suzanne doğru tahmin etmiş: yanmış, hem de çok kötü bir şekilde. Vücudunun omuzdan kalçaya kadar olan sol tarafı, konuşmasını çalan kazanın bir kanıtı.

Ama bana göre yaraları çok güzel. Acısının bu anıtları çok anlamlı. Sapıkça ama keşke benim de böyle yaralarım olsaydı. Keşke aynada vücuduma bakıp şöyle düşünebilseydim. *İşte çektiğim acının fiziksel kanıtı. Hepsi kafamda olamaz, çünkü işte orada, cam üzerindeki gravürler gibi derime kazınmış.*

Elimde somut hiçbir şey yok. Tüm yaralarım içimde, asla iyileşemeyecekleri yerlerde saklı.

Göğsüne, zonklayan kalbinin tam üstüne bir öpücük konduruyorum. Sonra başımı arkaya yatırıp alev alev yanan gözlerine bakıyorum. "Deli olmamız umurumda değil. İnanmayı bıraktığım her şeyin gerçekten var olabileceğine beni inandırırıyorsun. Bana inanç veriyorsun, Theo. Onu kaybedene kadar, onsuz yaşamının ne kadar imkânsız olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Göz kapakları kapanıyor. Yavaşça nefes veriyor. Sonra gözlerini açıyor, beni kollarının arasına alıyor ve merdivenlere doğru yöneliyor.

Zahmetsizce merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. Güçlü omuzlarına yapışıyorum, profilini izliyorum, zihnim berrak, içindeki dırdırcı ses merhametli bir şekilde sessiz. Yatak odasına vardığımızda, doğruca yatağa doğru ilerliyor. Sonra beni şiltenin üzerine yatırıyor, yatağın yanına diz çöküyor, bir kolunu altına, diğerini kalçalarımın doluyor ve başını karnıma yaslıyor.

Sonra sadece nefes alır.

Nemli saçlarına dokunuyorum, parmaklarımı saç tellerinde gezdiriyorum. Yağmur, gözyaşları gibi uzun, gümüşü izler halinde veranda pencerelerinden aşağı kayıyor.

Başını çeviriyor, böylece dudakları karnımın üzerinde. Sanki dua ediyormuş gibi hızlı ve sessizce hareket ediyorlar.

Şakaklarımdan suyun kaydığını hissedince ağladığımı fark ediyorum.

Theo başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri de teni kadar sıcak yanıyor.

"Lütfen" diye fısıldıyorum ama ne istediğimi bilmiyorum.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni nazikçe öpüyor. Bu saygılı bir öpücük, yumuşak ve iffetli, en azından ilk başta. Tereddütlü, dudakları dudaklarımı zar zor sıyrıyor, ta ki ben ellerimi boynunun arkasından geçirip onu daha da yaklaştıranaya kadar.

Bedenimi onunkine doğru kıvırıyorum ve dilini ağzıma alıyorum. Arzu bir patlama gibi üzerimde parlıyor.

Boğazının derinliklerinden bir zevk sesi çıkarıyor. Parmakları saçlarımda dolaşıyor.

Dışarıda, gök gürültüsünün gümbürtüsü camları sarsıyor. Dalgalar, kalbimin çarpıntısıyla eşleşen vahşi ve güçlü bir sesle kıyıyı dövüyor.

Sonra dudakları kayboluyor, ama onları başka bir yerde tekrar buluyorum - iç uyluğumun hassas etinde. Açık ağzının etimdeki sıcaklığı şok edici. Emiyor ve dişlerinin keskin sıyrıkları nefesimi kesiyor.

"Theo. Theo."

Onun adı bir yakarış, yağmurun davul sesi altında yumuşak, kırık bir ses. Parmaklarını şortumun kemerine sokuyor, sonra şortumu ve külotumu yavaşça kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Sonra iri, sert elleri vücudumun her yerinde. Dolaştıkları her yerde dudakları onları takip ediyor.

Göğüslerim, karnım, kalçalarım, boynum... Titreyen elleri ve açgözlü ağzı vücudumun hatlarını belirliyor. Beni yutarken titriyorum, gözlerim kapalı ve dudaklarım ayrık, havayı ciğerlerime sürüklüyorum. Ağzını bacaklarımdan arasında hissettiğimde, parmaklarını kırıma sokmasına neden olan alçak, gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Keder gibi, zevk de dalgalar halinde gelir. Yükselir, alçalır ve üzerinize çökene kadar tekrar yükselir. Sonra ya yüzersiniz ya da boğulursunuz. Yüz metre yüksekliğindeki keder dalgalarına bindim - tepesine tırmandım, böylece dibe yuvarlanmadan ve yolculuğa yeniden başlamadan önce yuvarlanmayı bekleyen sonsuz dalga hattını görebildim - bu yüzden batmadan nasıl hayatta kalacağımı biliyorum.

Beklemediğim şey, o keder dalgalarının yüksekliğini ve gücünü aşabilecek bir zevkti. Boğulmak için suda yürümeyi bu kadar seve seve bırakacağımı beklemiyordum.

Tırnaklarım omuzlarına batarken ve teslimiyet çılgılığım boğazımda düğümlenirken, bacaklarımdan arasındaki o parlak, yakıcı zevk noktasının etrafında sarsılıyorum. O zevkin o kadar derinlerine batıyorum ki, bir tür ölüm gibi - başka hiçbir şey yok. Yok oldum.

Sonra çıplak vücudunu benimkinin üzerine indiriyor. Bir şekilde soyunmuş. Ben ölmekle meşgulken olmuş olmalı.

Sıcak, ağır ve bir yaprak gibi titriyor ve ben hepsini seviyorum. Bunun benim için olduğu kadar onun için de çok önemli olmasını, bu yıldırımın yakıcılığını ve gücünü en az benim kadar derinden hissetmesini seviyorum.

Kalçalarımı onun kalçalarına doğru açıyorum. Yüzünü boynuma bastırıyor. Sonra nefes almak kadar doğal ve zahmetsiz oluyor. Bir eğilme ve esneme ile sertliği içime kayıyor ve ikimiz de inliyoruz.

Onun öpücüğünde olduğu gibi, nazikçe başlıyor ama hızla tutkuya dönüşüyor. İkimiz de çılgınca, açgözlü ve kavrayışlıyız, ihtiyaçtan çılgınız. Kalçalarının her hamlesine kendi hamlemlerle karşılık veriyorum, onu daha derine çekmek için kışını kavriyorum. Kıpırdanmaya başlayınca ellerinin üzerine kalkıyor ve başını geriye atıyor. Dizlerimi beline doğru çekiyorum ve güzel vücuduna hayretle bakıyorum, tüm kasları gerilmiş ve gerilmiş, boğazının güçlü sütunu bulutların arasından süzülen bir parça ay ışığından soluk boyanmış.

İnliyor, bocalıyor.

"Neyin var?"

Dirseklerine kadar alçalarak üzerime oturuyor ve boynumu okşuyor. Bir eliyle bedenlerimizin arasına uzanıyor ve elini karnımın üzerinde düzleştiriyor. Sonra başını kaldırıyor ve gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Endişelenmene gerek yok," diye fısıldıyorum, anlayışla. "Yapamam... biz güvendedeyiz."

İkimiz de hastalıklardan bahsetmediğimizi biliyoruz.

Başımı okşuyor ve beni öpüyor; öpüşünde onun üzüntüsünü hissediyorum.

Bu da yine gözyaşlarını beraberinde getiriyor. Ben de üzgünüm, kaybettiklerim ve artık sahip olamayacaklarım için üzgünüm, eğer Theo hayatını babalık dahil hayal ettiyse, bu varsayılan olarak hayatının beni içermeyeceği anlamına geldiği için üzgünüm.

Islak yanaklarımı öyle şefkatle öpüyor ki, paramparça olacaktım gibi hissediyorum. Sonra gözlerimin içine bakıyor ve kısa sürede nefes nefese kalmama neden olan küçük, mükemmel itişlerle tekrar hareket etmeye başlıyor.

Her şey yüzlerimiz arasındaki boşluğa kadar daralıyor. Oda da, dışarıdaki fırtına da, direncimin son kırıntıları da yok oluyor.

Ondan önce ben uçurumun kenarına . Gözlerim kapanıyor, başım yastığa gömülüyor, bedenim onunkine yaslanıyor. Sanki çok uzaklardan onun adını haykırdığımı duyuyorum. İçimde şişiyor ve zonkluyor, tüm vücudu sertleşirken sesler birleşip uzun, titrek bir inilti haline gelene kadar daha hızlı ve daha hızlı homurdanıyor.

Şimşek gece yarısı gökyüzünde pürüzlü beyaz bir yara açarken ve ruhum bir diriliş şarkısı söylerken, sıcak, titreşen bir dalgalanmayla kendini içime döküyor.

Sabah gözlerimi açtığımda gökyüzü açıktı.

Theo gitti.

Komodinin üzerindeki su bardağında bir demet mor bezelye var.

Yatakta kıpırdamadan uzun süre onlara bakıyorum. Dalgaların kırılışını, martıların çığlıklarını dinliyor, nabzımı ve vücudumdaki ağrıları hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez zihnim berrak ve durgun.

Doğrulup bardağı burnuma götürüyorum ve çiçeklerin bal gibi tatlı parfümünü içime çekiyorum. Ekim ayındayız. Bezelyelerin mevsimi değil ama bir şekilde yatak odamdalar.

Nasıl olduğunu sormayacağım.

Sorma, söyleme. Anlaşma böyleydi.

Sanki bir rüyadaymışım gibi kalkıyorum, duş alıyorum ve giyiniyorum. Mutfakta taze bir cezve kahve beni bekliyor. Theo'dan bir başka hediye. Gülümseyerek kendime bir fincan dolduruyorum ve mürekkepli sıvının içine bakıyorum, tenimdeki ellerini hatırlıyorum.

Telefon çaldığında, bulutların üzerine uzanmış bir şekilde ona doğru süzülüyorum. "Alo?" "Merhaba, Bayan Dunn'la mı görüşüyorum?"

"*Bayan Dunn*," diye düzeltiyorum hülyalı bir şekilde. "Bu kim?"

"Seaside Eczanesi'nden arıyorum. Reçeteniz hazır."

Cevap vermeden önce kahveden bir yudum alıyorum, fındıklı güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Sade ve sert, tam da sevdiğim gibi. "Doğru. Çılgın haplarım. Onları birkaç gün benim için saklar mısınız? Onlara gerçekten ihtiyacım olmadan önce çılgın nehirde ne kadar ilerleyebileceğimi görmek istiyorum. Bu sabah akıntıya karşı kürek çekiyorum."

Diğer uçtaki genç kadın cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

* * *

Sabah saat 11:00'de biri ön kapımı çaldı. Verandanın penceresinde durmuş okyanusa bakıyordum, zihnim temiz bir kâğıt boştu. Kapıyı açtığımda Coop ve ekibini verandamda toplanmış buluyorum. Hepsi alet kemeri takmış ve beslenme çantaları taşıyor. Sokağın iki yanında iş kamyonları sıralanmıştı.

"Günaydın Megan," diyor Coop. Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme geziniyor.

"Hey, Coop. Hey, çocuklar."

Adamlar ciddiyetle başlarını sallıyorlar. Onlara bakıp bekliyorum ama kimse bir şey söylemiyor.

"Kayıp mı oldunuz? Sabah gezintisine çıktınız ve yanlış yola mı ?"

Coop'un gülümsemesi daha da genişledi. "Yanlış dönüş yok."

Yüzüm ısınıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Fısıldıyorum, "Theo?"

Coop'un gözleri çok mavi. Gökyüzü kadar mavi. Şimdi sırtarak başını sallıyor. "Tek ve biricik. Herkesi bir araya getirir getirmez Buttercup üzerinde çalışmaya başlamamız için haber gönderdi. Ben de bizi bir araya getirdim. İşte . Önce ana yatak odasından başlayacağız. Theo her şeyden önce bunun bittiğinden emin olun dedi."

Adamlar bana bakıyor. Yanaklarım sıcaktan yanmaya başladı. Coop, "Bizim için hazır mısınız?" dedi.

Yutkunuyorum, hızla başımı sallıyorum. "Evet. Lütfen, içeri gelin." Kapıyı açtım ve adamlar içeri girdi.

Eşikten en son Coop geçti. Durdu ve bana baktı. Sesini alçak tutuyor, böylece sözlerini sadece ben duyabiliyorum. "Anladığım kadarıyla Theo'yla sorunlarınızı halletmişsiniz."

Gülüştüm biraz titrek. "Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu. O... o geliyor mu?"

Coop yavaşça başını sallıyor. "Ama daha iyi görünüyor. En azından e-postalarından anladığım kadarıyla. Eminim bunun için sana teşekkür borçluyum."

"Ne derler bilirsin, Coop. Seni kıran şey, seni tekrar bir araya getirebilecek tek şeydir."

"Evet, sanırım bunu Einstein söylemişti, değil mi?"

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip yanağından öperek kızarmasını sağlıyorum. "Evet. Kesinlikle Einstein'dı."

Coop kıkırdayarak kolumu dostça sıktı. "Kutsal Ruh tarafından kovalanıyormuş gibi kiliseden kaçtığından beri Suzanne'la konuşuyor musun?"

"Hayır." Bir an düşündüm. "İlginç bir gösteri yapmış olmalıyım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Megan ama sonrasında herkesin konuşabildiği tek şey buydu. Kasabadaki yeni kız vaazın başında sırtlan gibi gülmeye başlıyor, sonra saatte yüz mil hızla kapılara doğru kaçıyor - genel kanı ya uyuşturucu kullandığın ya da ateist olduğun yönünde. Uyuşturucu daha iyi bir seçenek bu arada. Buradaki insanlar oldukça önyargısızdır ama kimse bir ateisti sevmez. Tanrı'ya inanmayan bir insana güvenemezsiniz."

Buna gülümsedim. "Sana dürüstçe söyleyebilirim ki Coop, bu sabah ateist değilim."

"Uyuşturucu o zaman," diye dalga geçiyor. "Sanırım uyuşturucu bulundurmaktan hapse girme ihtimaline karşı iş için sana ön ödeme yapmalıyım. Böylece sen hapiste kururken biz de burası üzerinde çalışmaya devam edebiliriz."

Gülüyorum, bir elimi alnıma bastırıyorum çünkü beynim kafatasımın altından çatlıyormuş gibi hissediyorum.

Coop başını sallayıp iç geçirdi. "Tamam, ahmak, çekil yolumdan. İşe gitmem gerek." Burnumu cimcikledi ve botları ahşap zeminde gümbürdeyerek yanımdan geçti.

* * *

O gece bekledim ama Theo gelmedi. Bir sonraki gece de gelmedi, bir sonraki gece de. Cuma günü, hayal kırıklığı içinde duvarlara tırmanıyorum, onu görme ihtiyacım bir termit istilasına gibi içimi kemiriyor.

Akıntıya karşı kürek çekmek buraya kadarmış.

Bu arada, Hillrise İnşaat'ın adamları Buttercup Inn vizyonumu gerçeğe dönüştürmek için çok çalışıyorlar.

Bir ekip banyo lavabosunu, küveti ve duşu sökerek ana yatak odasında çalışırken, diğer ekip çatıda çalışmaya başlar. Bir inşaat çöp konteyneri kiralama şirketi, açık kasa kamyonlar üzerinde iki büyük çöp kutusu getiriyor ve bunları kaldırım kenarına park ediyor. Her gün daha fazla işçi ve ekipman geliyor, ta ki her yer her ikisiyle de dolup taşana kadar. Coop beni tüm planlardan ve ilerlemeden haberdar ediyor, ama ben onun verdiği bilgileri yarım akılla dinliyorum.

Diğer yarısı ise Theotown'da, umutsuzca adaşını arıyor. Bir düzine kez, ona bir e-posta yazmak için bilgisayarın başına oturdum, ama her seferinde siliyorum. Onu aramak için telefonu elime alıyorum ama hemen kapatıyorum, soğuk terler döküyorum. Kafamın içindeki bir ses, hediye edilen atın ağzına bakmakla ilgili histerik uyarılarda bulunmaya devam ediyor.

E-postamda birbirimizin deliliği hakkında konuşmayacağımızı söylediğimde bir anlaşma yapmıştım. Sözümü tutmalıyım, bu beni daha da delirtecek olsa bile.

Sonunda, Cuma gecesi, geri döndü.

Akşamın en karanlık vaktinde, yatakta uzanmış tavana bakarken alt kattan gelen ayak seslerini duyuyorum. Nabzım yükseliyor, irkilerek doğruluyorum ve kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum. Birkaç uzun dakika boyunca, karanlıkta bir odadan diğerine dolaşmasını, devam etmeden önce kısa bir süre duraklamasını dinliyorum.

O olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Yokluğunda tamamlanan işleri kontrol ediyor.

Ağır botlar merdivenleri çıkmaya başladığında, kalbim öyle bir çarpıyor ki, acı veriyor.

Kapının dışında, ayak sesleri duraklıyor. Elektrik tenimde cızırdıyor. Sonra yatak odamın kapı kolu döndü.

Kapının açılması bir ömür sürer. Kapı birkaç santim aralandığında Theo sessizce odaya giriyor. Uzun, soluksuz bir an boyunca gölgelerin arasından birbirimize bakıyoruz ve onun gözlerindeki ateşli bakışı gördüğümde olduğum ya da olduğumu düşündüğüm her şey çözülüyor.

Kendimi yataktan fırlatıyorum ve onun açık kollarına uçuyorum.

Ani saldırım onu bir santim bile kımıldatmadı. Bacaklarını iki yana açmış, beni havayı tutar gibi tutuyor. Bacaklarım beline dolanmış, kollarım omuzlarına sarılmış, benim

Yüzüm boynuna gömüldü. Ürpererek nefes alıyorum ve onun odunsu kokusunu burnuma çekiyorum. "Buradasın."

Başını sallıyor. Nabızı dudaklarımda zonklıyor. Göğsümde, onun kalbi de benimki gibi çılgınca atıyor.

Fısıldıyorum, "Bekliyordum. Sanki sonsuza dek bekleyecekmişim gibi geliyor."

Şakağıma en yumuşak öpücüğü konduruyor, dudakları tenime tüy kadar hafif bir fırça gibi değiyor. Sonra beni yavaşça yatağa doğru taşıyor.

Beni yere yatırıyor, şortumu ve tişörtümü çıkarıyor ve alçak bir hırıltıyla onları fırlatıp atıyor. Kendi gömleğini ve ceketini de aynı hızla yırtıp atıyor. Kot pantolonunun üst düğmesini açıyor, elleri beceriksizce çalışıyor ama benim sabırsızlığım çok büyük. Ayağa kalkıyorum, ellerini yolumdan çekiyorum ve fermuarını açıyorum.

Ereksiyonu, beyaz boxer külotunun altında büyük, gergin bir şişkinlik oluşturuyor. Yanağıma ona doğru bastırıyorum, altından geçen ve nabız gibi atan damarı okşuyorum. Theo titreyen ellerini saçlarıma gömüyor.

Boxer külotunun kemerini aşağı çekiyorum ve muhteşem siki serbest kalıyor. Onu kavıyorum ve tabanından tepesine kadar yalıyorum, dilimi dolgun başının etrafında döndürüyorum. Theo dişlerinin arasından sert bir nefes çekiyor.

Boğazıma kadar aldığımda inliyor. Saçlarıma yumrukluyor ve kalçalarını esneterek onu daha derine almam için beni zorluyor.

Daha fazla inlemesini istiyorum. Serbest kalmasını istiyorum, benim çiğ ve aç.

Taşaklarının kadife gibi ağırlığını iç çamaşırından çıkarıp bir elimle okşarken, diğer elimle nabız gibi atan shaftını okşuyor, hâlâ tepesini emiyorum. İstedğim o iniltiyi hemen alıyorum, derin, gırtlaktan gelen bir inilti, istemsiz bir ürpermeyle eşleşiyor. Başımı kaldırıp baktığımda saçları yüzüne dökülmüş, gözleri puslu bir merakla dolu bir şekilde bana baktığını görüyorum.

Ve karanlık, tehlikeli bir şehvet. Yoğunluğu kalbimi yerinden oynatıyor. yendi.

Geri çekiliyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımı kaldırdı ve iki ayak bileğimi de omuzlarına asıyor. Sonra ellerini inciklerimden kalçalarıma doğru kaydırıyor. Yanan gözlerle bana bakarak başparmağını ıslaklığımın üzerinde ileri geri gezdiliyor, ta ki ben nefes nefese kalıp onun vuruşlarıyla kalçalarımı sallayana kadar.

"Theo. Lütfen. Ağzını."

Tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöküyor ve bana ihtiyacım olanı veriyor.

Nefes nefese yatağa doğru eğildim. Dilini evirip çeviriyor, büyük bir parmağını içime sokuyor, sonra bir başkasını. Titreyen ellerim saçlarını buluyor. Yumuşakça inliyor ve terlemeye başlıyorum, dilinin darbelerine karşı kalçalarımı esnetirken onu kavıyorum. Oda serin ama ben neredeyse dayanılmaz derecede sıcakım. Tenim çok gergin. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyor.

"Henüz değil, sen içimdeyken."

Kelimelerim kırık dökük ve gergin. Kendimi zor tutuyorum, zar zor kontrol edebiliyorum. Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı, çünkü yalamayı bırakıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni yatağın kenarına sürüklüyor. Botlarını çıkarıyor, kotunu ve külotunu yırtıyor, girişime yerleşiyor, sonra içime dalıyor, o kadar derine ki, çığlık atmak için başımı geriye atıyorum.

Hiçbir şey . Zevk sesimi çaldı. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlarken, saçlarımı çekerken ve sert bir meme ucunu emerken, dişleriyle kazırken ses çıkaramıyorum.

Bedenim ve ruhum onunmuş gibi beni beceriyor.

Ve öyle. Ama ben de ona sahibim. Her bakış ve dokunuş onun tam teslimiyetinin kanıtı. Her öpücük zincire eklenen bir halka daha.

Göğsümden ayrılıyor ve sert, sahiplenici bir öpücükle ağzımı alıyor. Göğsünün derinliklerinden inanılmaz erotik bir hayvan sesi çıkarıyor. Doruk noktasına yaklaştı ve dağılıyor.

Önce ben dağılırım.

İçimdeki ilk sert kasılmayla birlikte inliyor. İkinci kasılda bedenimin kontrolünü kaybederek çırpınmaya başlıyorum. Sesimi buluyorum ve inliyorum, yüksek sesle ve uzun uzun, kasların sert, ritmik kasılması ve gevşemesi ve nefes kesici derecede yoğun zevkin ağrıyan zonklaması.

Ben onun altında kıvrılırken o sıcak bir kabarışla, sarsılarak ve nefes nefese geliyor. Parmakları saçlarımda dolaşıyor. Tıraşsız çenesi, bana doğru hareket ederken tenime hoş bir kaba sıyrık gibi geliyor.

Bittiğinde ve ikimiz de bitkin düştüğümüzde, birbirimize karşı terlediğimizde ve nefes nefese kaldığımızda, titremelerle sarsıldığımızda ve tamamen tükendiğimizde, gözyaşlarına boğuldum.

Theo'nun göğsüne kıvrıldım ve bir bebek gibi ağladım.

Sırtımı ve saçlarımı okşuyor, yanağımı ve boynumu nazikçe öpüyor. Beni sıkıca tutuyor, kolları bir mengene gibi ve ağır bir bacağına üzerime atıyor, böylece odamın mehtaplı gölgelerinde yarattığımız küçük cennet diliminde kendimi kozalanmış, güvende ve rahat hissediyorum.

En kötüsü sona erdiğinde ve kollarında sessizce hıçkırmaya başladığımda fısıldıyorum, "Hâlâ asla arkadaş olamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

Yüzümü avucunun içine alıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Sonra beni öyle derin bir duyguyla öpüyor ki gözlerimden taze yaşlar geliyor. Önce ben kopuyorum çünkü ne kadar acı verdiğine zar zor dayanabiliyorum ve yüzümü göğsüne saklıyorum.

Ben onun derin ve eşit nefes alışının sesiyle uykuya dalana kadar birbirimizin kollarına kilitlenmiş halde öylece kalıyoruz.

Sabah yine gitmişti. Bir kez daha, yatağımın yanında bir bardak suyun içinde taze bezelyeler duruyor. Ama bu sefer başka bir şey daha var. El yazısıyla yazılmış ve yastığımın üzerine bırakılmış bir haiku.

Ne kadar basit değil mi?

*Ne olursak olalım ya da
olmayalım, sadece sen
varsın.*

Tekrar tekrar okudum, gözlerim doldu. Sonra şiiri özenle düğün albümüme koyuyorum ve Suzanne'ı aramak için telefonu elime alıyorum.

Theo'nun nerede yaşadığını öğrenmenin zamanı geldi.

Suzanne sesimi duyunca sert bir şekilde "Vay, vay, bu Usain Bolt değil mi?" dedi.

"Merhaba, Suzanne."

"Kilisede yaptığın koşu dünya çapında bir koşuydu, kızım. Olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?"

"Evet, benim hatam. Özür dilerim. Ama kendimi savunmak için, sana büyük biri olmadığımı söylemiştim. fan."

Homurdanıyor. "Hayranı olmamanın kıkırdamaya başlayacağın anlamına geldiğini bilseydim

Zavallı papaz konuşmaya başladığı anda bir psikopat gibi lastik yaksaydım, seni asla getirmezdin!"

Biraz karga yemem gerekeceğini biliyordum, bu yüzden Suzanne'ın oldukça kızgın olan tüylerini biraz olsun yatıştırmayı umarak tekrar özür diledim. "Haklısın, tamamen haddimi aştım. Saygısızca ve yersizdi. Gerçekten çok özür dilerim."

"Asıl üzülmen gereken şey başlattığın dedikodular. Şimdi herkes senin bir kaçık olduğunu düşünüyor!"

"Herkes haklı."

Suzanne cevap vermeden önce nefes almak için bile duraklamıyor, sesi umursamaz.

"Lütfen tatlım, sen deli değilsin. Ayrıca, deli olsaydın böyle düşünmezdin. Gerçekten deli olanlar tamamen normal olduklarını ve hepimizin aklını kaçırdığını düşünürler. İnan bana, amcam Roy tımarhaneye kapatıldı çünkü tam bir kaçıktı. Devlet gözetimi ve derisinden çıkan örümcekler hakkında çılgılık atıyordu. Onunla kıyaslandığında, sen akıl sağlığının parlak bir örneğisin."

Gülmeye başladım. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi. Roy Amca kadar deli olmadığım sürece hâlâ bir şansım var."

"Aynen öyle. Her şey görecelidir, bebeğim." Sesi ekşidi. "Şimdi sana bir sürü mesaj bıraktıktan sonra neredeyse bir hafta boyunca beni aramadığın için özür dileyeceğin kısma geldik."

Ciddi bir ton takınıyorum ve mümkün olduğunca pişman görünmeye çalışıyorum. "Ben de bunun için üzgünüm. Çok, gerçekten, içtenlikle, tamamen ve tamamen üzgünüm.

."

"Tanrı aşkına, sus artık," diye sözünü küskünce kesiyor. "Korkunç özürlerinizi kabul ediyorum." İç geçiriyor ve konuyu değiştiriyor. "Yemek yedin mi? Booger's'da brunch yapmayı düşünüyordum."

"Aslında bazı ayak işlerini halletmeyi planlıyordum. Ve sana birinin nerede yaşadığını sormak istedim."

"*Biri mi?*" diye tekrarlıyor gülerek. "Tanrım, kim acaba?" "Lütfen benimle dalga geçme."

"Üzgünüm, top toplayıcılar böyle yapar. Son konuştuğumuzdan beri Theo'dan haber aldın mı?"

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, Suzanne çığlık atıyor. "Bekle, onunla yattın mı?"

yükseltme sırası bende. "Neden beynin tam oraya gidiyor? Cidden, on beş yaşında bir çocuk gibisin."

"*Yaptın,*" diyor, sesinde bir heyecanla. "Cennetteki tatlı bebek İsa, bana *her şeyi* anlat!"

"Hayır," dedim ısrarla. "."

"Killjoy," diye mırıldanıyor. Sonra, parlak *bir* şekilde, "Tamam, şu şeye ne dersiniz

."

"Sana yataktaki hünerinden ya da yatağının büyüklüğünden bahsetmeyeceğim. penisi."

"Sen nasıl bir kız arkadaşsın? Ve kim 'penis' diyor? Doktor gibi konuşuyorsun."

"Lütfen konuya geri dönebilir miyiz?"

"Theo'nun ev adresi konusunu mu kastediyorsun?" diye soruyor. "Sende olmayan ama bende olan? Sana vermemi istediğin? Hem de hiçbir karşılık beklemeden?"

Bir nefes çektim. "Peki. Sana *bir* şey söyleyeceğim." Mutlu bir şekilde ciyakladığında, inanamayarak başımı sallıyorum. "Tamam, bir düşüneyim." Gözlerimi kapatıyorum, çok açık olmayan ama Suzanne'ın azgınlığını tatmin edecek bir şey hatırlamaya çalışıyorum. Bir anda Theo'nun anlamlı gözleri, güçlü, sahiplenici elleri ve inanılmaz yoğunluğuyla ilgili anıların içinde kayboluyorum.

"O kadar güzel ki, kalbim kırılıyor" diye mırıldanıyorum.

Suzanne avazı çıktığı kadar "BENİMLE ŞAKA MI YAPIYORSUN?" diye bağırır.

Gülmeye başlıyorum, bu da onu daha çok kızdırıyor.

"Bana bir şeyler vermelisin Megan!" diye bağırıyor. "Yaklaşık YÜZ YILDIR biriyle yatmadım ve hiç havamda değilim."

'penis' şöyle, 'güzel' böyle diye cıvıldamanı dinlemekten bıktım! Adamın siki ne kadar büyük?"

Kahkahalarım arasında cevap vermek zorunda kalıyorum. "Bu muazzam. Büyük, kaslı ve bir şampiyon gibi çalışıyor. Tatmin oldun mu?"

Nefesinin altında boktan arkadaşları, hayatın adaletsizliği ve daha birçok şey hakkında mırıldanmaya başladı, ta ki ben onun tiradını kesene kadar.

"Bana sadece adresi ver, Suzanne. Lütfen."

"Nerede yaşadığını bilmediğin halde nasıl birlikte?"

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Biz, şey, aslında... hiç gelmedi yukarı."

O da homurdanıyor, "Doğru. Çünkü sen inanılmaz şeylerle meşguldün, bencilce kız arkadaşınla ayrıntılarını paylaşmadığın akıllara durgunluk veren bir seks."

"Suzanne. Adres. Lütfen."

"Bekle bir dakika, daha çok sorum var!"

"Tabii ki var." diye mırıldandım.

"Son duyduğumda Theo şehri terk etmişti - senin yüzünden, bunu da eklemeliyim - ama sonra bir hafta içinde geri döndü ve pantolonunun içinde mi? Bu nasıl oldu? Burada neyi kaçıyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin tahminin de benimki kadar iyi."

Telefonun içinden gözlerini devirdiğini duyabiliyorum neredeyse. "Coop'un sana Theo'nun bıraktığı bir mektubu ya da notu verdiğini biliyorum. Kiliseden sonra seninle ne hakkında konuşmak istediğini söylemesi için onu sıkıştırdım. Peki notta ne yazıyordu?"

"İncil'den bir alıntı."

Bu onu on beş saniye kadar susturur. Sonra umutla soruyor, "Seksi bir alıntı mıydı?"

"İncil'de böyle şeyler var mı?"

"Bilmiyorum, lanet şeyi *okumadım!*"

"Ama her hafta bir kilisede oturuyor ve bunu yapan birini dinliyorsunuz."

Sesinden alaycılık akıyor. "Papaza soracağım, bütün ilginç kısımları atlıyor mu diye."

"Kapılarla ilgili bir sözdü, eğer bilmen gerekiyorsa, daha önce tartıştığımız bir şeyle ilgiliydi." *Ayrıca ölen kocamın sırtındaki bir dövmeyle de ilgiliydi ama deli olmamak için kendimi zor tutuyorum, o yüzden o konuya girmiyoruz.*

Açıklamamı duyan Suzanne kuşkulandı. "Yani sana kapılarla ilgili bir not bırakıyor, sonra bilinmeyen bir yere gidiyor, sonra da

"Jiffy, kadınlık organlarını gıdıklıyor mu? En parlak ampul ben değilim tatlım, ama bu hikayede göğüslerimden daha büyük delikler var."

"Yarma ve gıdıklama arasında ona bir e-posta yazdım." Bir süre bunu düşündü. "Bir e-posta olmalı."

"Evet, . Yani... detayları atlayarak-" "Kötü arkadaş!"

"-Size söyleyebileceğim tek şey, sözde kasabadan ayrıldığından beri onu iki kez gördüğüm, ancak Buttercup'ta çalışmak için ekibin geri kalanıyla birlikte her gün gelmiyor-"

"Whoa, whoa, geri sar! Hillrise Buttercup üzerinde mi çalışıyor?" "Oh. Evet. Bunu atlamış mıyım?"

Öfkeyle inliyor. "Kız arkadaş olayını *nasıl* yapacağını biliyor musun, kız arkadaş?"

"Tekrar özür dilerdim ama sanırım özürlerim seni rahatsız ediyor."

"Berbat hikaye anlatıcılığınız da öyle! Hayali evcil tavşanı Bay Nibbles hakkında daha tutarlı hikayeler anlatan beş yaşında bir yeğenim var!"

"Tamam. Baştan başlıyoruz. Kilisede sinir krizi geçirdiğim yere kadar geldin. Coop'un bana Theo'nun notunu verdiğini biliyorsun ve şimdi içinde ne olduğunu biliyorsun. Sonra eve gittiğimde Theo'ya her şey hakkında nasıl hissettiğimi açıklayan bir e-posta yazdım. Sonra o gece geldi ve... biz..."

Suzanne alay ediyor. "'Beynimizi dağıttık' demenin hassas bir yolunu bulmaya çalışırken damar patlatma prenses."

Yumuşak bir sesle, "Ama yapmadık Suzanne. Seviştik. Tatlı, samimi, tutkulu bir aşk."

"Yüce Tanrım, ben bu boku hak edecek ne yaptım?" diye mırıldanıyor.

"Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum ve devam ediyorum. Her iki seferde de

Seviştik ve ortadan kayboldu. Sabahları uyandığımda gitmişti."

Öfkeyle nefesi kesiliyor. "O *yapmadı!*"

Sesi o kadar dehşete düşmüş gibi geliyor ki, Theo adına kendimi savunmaya geçiyorum. "Ama bana çiçek ve bir şiir bıraktı." Cevap vermeyince iç geçiriyorum. "Haklısın. Yüksek sesle söylediğimde kulağa kötü geliyor."

Alaycı bir şekilde "mi dersin?" diyor.

"Kasıtlı olarak beni daha kötü hissettirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü işe yarıyor."

"Yani planın ne yapmak? Evine gidip 'tatlı, samimi' sevişmenizden sonra neden bir pislik gibi davrandığı ve sizi terk ettiği konusunda onunla yüzleşmek mi?"

Haklı. Bir planım yok, sadece onu görmek istiyorum. Ama ya beni evinde istemiyorsa? Ya onu yalnız bırakmamı istiyorsa?

Tanrım, ya onun gece ziyaretlerine maruz kalan tek kadın ben değilsem? Belki de şehrin dört bir yanındaki yastıklara bıraktığı haikulardan oluşan bir izi vardır!

Suzanne karanlık düşüncelerime sinirli bir şekilde "Alo? Orada kimse var mı?"

"Hâlâ buradayım," diye cevap veriyorum ama zihnim Paranoiaville'e doğru bir yolculuğa çıkıyor.

"Dinle, sana onun adresini vereceğim ama neden önce ona sihirli e-postalarından birini daha göndermiyorsun?"

"Onu rahat bırakmaya çalışıyordum."

"Uzay mı?" diye tekrarlıyor, inanamayarak. "Hayır, onun alanı yok, *O senin içindeydi!* Onu istediğin kadar sıkıştırabilirsin!"

"İyi bir noktaya değindin."

"Oh, ben onlarla doluyum. İşte bir tane daha: Bir erkeğin evine habersizce gelmek ona alan tanımak sayılmaz. Alana sahip olmasına izin verildiğinden değil, çünkü zaten pipisini bal küpünüze daldırdı, sadece söylüyorum."

"Cinsel organlar için pipi ve bal küpü gibi saçma sapan örtmeceler kullanırken penis dediğim için benimle alay mı ediyorsun?"

Endişeli arkadaş moduna geçerek beni görmezden geliyor. "Şimdi bana gerçeği söyle, tatlım. Sen iyi misin? Senin için endişelendim."

Yatağımın kenarında oturduğum yerden kalkıp verandanın pencerelerine doğru yürüyorum. Huzursuz okyanusa bakarak, "Tamam tanımla." diyorum.

"Bu gerçekten içimin rahat etmesine yardımcı olmuyor."

"Sanırım kafam karıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Kocam öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadım." Gülüşüm küçük ve rahatsız edici. "Ondan önce de kimseyle birlikte değildim."

Hattan şiddetli bir küfür geliyor, ardından Suzanne ateşli bir şekilde, "Ve Theo seks yaptıktan sonra seni terk etme cüretini gösteriyor!" diyor.

Hayalet. Bu kelime kulaklarımda sarsıcı bir akor oluşturuyor. Sanki tıslayan bir yılanmış gibi ondan uzaklaşıyorum. "Kendin söyledin, Suzanne- O kendi halinde değil."

aklı başında. Eminim bu benim için olduğu kadar onun için de zor ve beklenmedik bir durumdur."

"Öyle olsa iyi olur," diyor şiddetle. "Yoksa taşaklarını kendim koparırım."

Ne kadar tedirgin olsam da gülümsemek zorundayım. "Kısa bir süre önce ona pislik dediğimde onu savunuyordun. Şu haline bak."

"Evet, not al. İşte böyle kız arkadaş olursun, kız arkadaş. Onlara karşı biz. Fahişeler kardeşlerden önce gelir. Şimdi bir kalem al da sana sevgilinin adresini vereyim ve ondan haber alır almaz beni ara! Bununla tek başına uğraşmana izin vermeyeceğim."

* * *

Suzanne bana adresi verdikten ve bağlantıyı kestikten sonra, yarım saatimi yeni favori egzersiz biçimimle geçiriyorum: volta atmak. Yatak odamın zemininde bir ileri bir geri yürüyor, başparmağımın tırnağını çiğniyor ve kendimi çılgına çeviriyorum.

Neden ona buradayken nerede olduğunu sormadım? Neden onu tekrar ne zaman göreceğimi sormadım? Bugünlerde biriyle çıkmak böyle bir şey mi? Beklemem gereken şey bu mu, yoğun, ruh yakan bir seks ve ardından Houdini'yi gururlandıracak bir kaybolma hareketinin yanı sıra çiçekler, taze bir fincan kahve ve yastığımın üzerinde şifreli bir şiir mi?

Tamam, çiçekler ve şiir hoş dokunuşlar. Çiçeklere "hoş bir dokunuş" diyorum, böylece onları gerçekte oldukları gibi adlandırmak zorunda kalmıyorum: birincil büyülü düşünme malzemesi. Ama kayboluş hakkında düşündükçe, bu beni daha çok rahatsız ediyor.

Umarım yüksek sesle horladığım için gitmemiştir.

Öte yandan, başka ne olabileceği ile karşılaştırıldığında, bu o kadar da kötü bir neden değil.

"Tanrı aşkına Megan, Suzanne haklı," diye kendimi azarlıyorum. "Sen ve Theo birlikte yattınız. Eğer kendini garip hissetmeni istemiyorsa, gecenin bir yarısı kaçıp gitmemeliydi. Sadece onunla iletişime geç!"

Bu kararı verdiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Bilgisayarımı alıyorum ve Theo'ya onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı belirten kısa bir e-posta yazıyorum. Daha sonra beş dakikamı her kelimesi için kendimden nefret ederek geçiriyorum, çünkü tekrar okuduğumda kulağa çaresiz geliyor.

Theo'nun e-posta sunucusundan ofis dışında olduğunu ve e-postalara yanıt vermediğini belirten otomatik bir yanıt aldığında tüm çaresizliğimi unutuyorum.

Midemde garip bir his oluşuyor. Theo'nun telefonunu denemeye karar verdim. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdiğinde, garip his endişeye dönüşüyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir var.

Dışarıdaki caddeden gelen alçak motor gürültüsünü duyduğumda aşağıya iniyorum. Bugün Cumartesi, ama Hillrise yağmur mevsimi tüm şiddetiyle başlamadan önce projeyi mümkün olduğunca ileri götürmek için hafta sonları çalışıyor. Ön kapıyı açtığımda Coop çoktan verandanın basamaklarını tırmanmış, yüzünde alamet-i farikası olan gülümsemesiyle karşımda duruyordu.

"Günaydın, Megan!"

"Günaydın, Coop. Sana bir sorum var: Hillrise'a yatırdığım çek neden hâlâ hesabıma geçmedi?"

Her zamanki flanel gömlek ve kot pantolonunu giymiş, kapının pervazına yaslanmış ve bana sırtıyor. "Çünkü ben yatırmadım."

Yüzünü inceliyorum. "Bankaya gitmeye vaktin olmamasından başka bir neden olduğunu hissediyorum."

Gülümsemesi genişliyor. Cevap vermeyince kafamın içinde bir alarm zili çalıyor.

"Hayır. Oh, hayır, Coop, bu !"

"Sen neden bahsediyorsun?" Göz kırıyor, masumiyet timsali.

"Pazartesi sabahı *ilk iş* o çeki yatıracaksın. Bu adamlara ödeme yapılması lazım. Senin de paranı alman lazım. Bu projede bedavaya yapılamayacak kadar çok malzeme ve işçilik maliyeti var!"

"Çok tatlısın. Ama ben ve çocuklar için endişelenme. Paramızı alıyoruz. Malzeme ve ekipman faturaları da ödeniyor. Hillrise'ın bolca parası var."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer paramı almazsan, seni kovarım!"

Bir kahkaha patlatır. "İşte kadın mantığı diye buna derim! Biri bana evimi hiçbir ücret ödemedenden yenileyebileceğimi söyleseydi, ön bahçede takla atardım!"

"Ben ciddiym Coop, bu saçmalık!"

Sanki durumla ilgili yapabileceği bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. "Üzgünüm hanımefendi, bu kararları ben vermiyorum. Bunu sahibiyile görüşmeniz gerekecek."

Öfkelenerek sert bir nefes verdim. "İsterdim ama sahibine e-posta ya da cep telefonundan ulaşamıyorum. Ona nasıl ulaşabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?"

Bir süre bana bakıyor, gözleri düşünceli. "Posta güvercini mi?"

Ona sert bir kaş çatma gönderiyorum. "Oh, çok komiksin. Ha. Lanet olsun. *Ha.*"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Coop, oluyor? *Theo nerede?*"

İşçiler birbirleriyle konuşup şakalaşarak ön kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Coop beni kenara, sessiz bir köşeye çekip sesini alçalttı. "Yardım alıyor, tamam mı?"

"Yardım mı? Bu da ne demek oluyor?"

Coop bir elini sarışın başının üzerinde gezdirip iç geçirdi. Sonra ellerini kalçalarına dayayıp gözlerimin içine baktı. "Yani Melville'deki bir tesise giriş yapmış."

Tesis. Yutkunuyorum, yukarıda hissettiğim aynı endişeyle savaşıyorum. "Ne tür bir tesis?"

Nazıkçe, "Ne tür olduğunu biliyorsun."

dedi. Dehşete kapılarak, "Akıl hastanesi mi?" diye fısıldadım.

"Acadia'da iyi bir programları var. Başarı oranı yüksek. Ve tam zamanlı değil, isterse geceleri ve hafta sonları gidebilir." Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettiğimde rahatsız görünüyor. "Mahkeme kararıyla falan değil. O gönüllü oldu."

Evdeki sandalye eksikliğine lanet ederek merdivenlere doğru tökezliyorum. Ağır bir şekilde ikinci basamağa oturuyorum ve tırabzanı kavrayarak odanın dönmesini engellemeye çalışıyorum.

Theo kendini akıl hastanesine yatırmış. Coop'un kilisede bana söylediğine göre, ben buraya taşınmadan önce dengeliymiş ama şimdi

komik bir çiftlikte bir tatil.

Görüntüler mide bulandırıcı bir netlikle aklıma geliyor: Theo'nun bana neredeyse her baktığında gözlerinde beliren ısırap; kapımın önünde ıslak bir şekilde durup ağlaması; gecenin bir yarısı onu bana getiren e-posta, kalbinin sesini dinlemek için aklını kaybetmek, birbirimizin deliliklerini sormamak ve birbirimizin çekiçleri ve yapıştırıcıları olmak hakkında yazdığım her şey.

"Aman Tanrım," diyorum, titriyorum ve midem bulanıyor. "Bunu ben mi yaptım?"

Coop yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Şimdi beni dinle. Kazadan sonra Theo değişti. Sanki bambaşka bir insan oldu. İhtiyacı olan yardımı hiçbir zaman alamadı, çünkü çok inatçıydı."

Dr. Singer, Theo ve benim birçok ortak noktamız olduğunu söyledi. Gülüyorum ve kulağa dengesiz geliyor.

"Bu iyi bir şey Megan. Sonunda kendine yardım etmek için bir şeyler yapıyor. İlk gittiğinde bunu bana itiraf etmemiştii ama ben onu ikna ettim. Ve umarım bunu yanlış anlamazsın ama... evet. Senin sayende. İyileşmeye çalışması için ona ilham verdin. Şeytanlarından sonsuza dek kurtulmak istiyor."

Şeytanlar.

Theo *şeytanlarından* kurtulmak istiyor.

Kanım kutup gibi soğuk akıyor.

Beynimin çatlak ve gölgeli koridorlarında bir teori filizleniyor ve hızla kontrolden çıkıyor. Bu teori, Theo'yu ilk gördüğüm ve varlığıma garip bir şekilde tepki verdiği andan, sanatoryumda gönüllü olarak kalmasına kadar her şeyi baştan sona açıklıyor.

Bu, Dr. Singer'a kriz geçirecek bir teori.

Bu, yanıp sönen neon ışıklarıyla büyük harflerle yazılmış Büyülü

Düşünce'dir. Şöyle bir teori:

Belki de ölmüş kocamın başka bir adamın bedeninde bana geri döndüğünü düşünen tek kişi ben değilimdir.

"Megan? Yüzün çok tuhaf. Su ister misin?"

Coop endişeli. Öyle olmalı, çünkü tam bir çöküşe iki saniye . Theo'nun bana yazdığı kelimeler sanki bir hayalet tarafından üflenmiş gibi zihnimde buhar gibi beliriyor.

Bu sorun hakkında konuşsaydık söyleyeceklerim romantik ya da komik olmazdı. Cehennem kadar korkutucu olurdu.

Ve şu ödüllü zihin sikiciyi de unutmayalım: *Hiç tanışmadığınız birini nasıl hatırlayabilirsiniz?*

Akıl hastalığım kendini beğenmiş bir cevap veriyor: *Çünkü onları başka bir hayatta tanıyordun.*

"Artık gitmem gerekiyor." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım.

Coop da ayağa kalktı, hâlâ elimi tutuyordu. "Gitmek mi? Nereye gidiyorsun?" "Eczaneyi... almam gerekiyor."

Coop daha tutarlı bir açıklama umuyorduydu, bunu bulamayacak. Zihnim, her biri bir öncekinden daha rahatsız edici, parçalanmış düşünce ve anılardan oluşan bir karmakarışık. Asla çıkamayacağımdan korktuğum bir tavşan deliğinden aşağı yuvarlanıyorum. Ben Alice'im, ama burası Harikalar Diyarı değil.

Burası Çılgınlar Şehri ve az önce kendimi belediye başkanı seçtim.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp arabama yöneliyorum, aceleden ayaklarım takılıyor. Eczaneden reçetemi alır almaz Dr. Anders'arayıp acil bir randevu alacağım.

Beynime artık direksiyon başında güvenemiyorum. Dar bir dağ yolunda düzensiz bir şekilde ilerliyor, virajları çok hızlı alıyor, tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyor.

Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi kasabanın içinden geçiyorum, eczanenin önünde çılgılık atarak duruyorum ve panik içinde içeri koşuyorum. Kasa mağazanın en arkasında, bu yüzden tebrik kartları ve ağrı kesiciler, vitaminler ve fitiller, raflardaki tozlu şişelere gözlerini kısarak bakan küçük yaşlı kadınlarla dolu koridorları aşmak zorundayım. Reçete teslim alma penceresini bulduğumda, kendimi son cankurtaran salına atlayan *Titanik* yolcusu gibi oraya atıyorum.

"Megan Dunn merhaba, ben Megan Dunn, benim için bir reçete hazırlamış olmalısınız?" Parmaklarımı sabırsızca tezgâha vurarak uzun, nefes nefese bir aceleyle ağızımdan geçiriyorum.

Eczacı yaklaşık yüz yaşlarında, soğuk pekmez hızında hareket eden zayıf, kel bir adam. Bana bakıyor, yavaşça gözlerini kırıştırıyor, sonra gözlüklerini burnunun kenarından aşağı çekiyor. "Sıraya girmeniz gerekiyor hanımefendi."

İşte o zaman arkamda duran ve bana farklı derecelerde kızgınlıkla bakan bir sıra insan olduğunu fark ediyorum.

"Ah. Çok özür dilerim." Göz temasından kaçınarak, arabanın arkasına doğru Hat.

"Megan?"

Kafamı kaldırdığımda, delici mavi gözleri olan güzel bir esmerle karşılaştım. Gözler.

"Merhaba. Colleen Elliott. Sunday Anderson'ın partisinde tanışmıştık, hatırlıyor musun?"

Yüce Tanrım. Theo'nun eski nişanlısı.

Kekeliyorum, "Oh-uh-h-hi! Nasılsınız? Seni tekrar görmek ne güzel!"

Sesim çok yüksek çıkıyor. Colleen kaşlarını ve gülümsemesi bozuluyor. Önündeki sıradaki kadın dönüp bana kibirli bir bakış atıyor ve onaylamaz bir tavırla burnunu çekiyor.

Acaba kilisedeki performansımı gördü mü?

Colleen, "Seni görmek de güzel. Partide seninle konuşma fırsatım olmadı. Sanırım geldikten hemen sonra ayrılmıştın, değil mi?"

Colleen'in önündeki kadın eğilir. "Bunu o yapıyor."

Evet, kesinlikle bir kilise müdavimi. Lanet olası küçük kasabalar. "Sen kendi işine bak, Meraklı Parker!" diye bağırdım.

Başını sallayarak bir kez daha koklayarak arkasını döner.

Colleen şimdi sanki merhaba dediği için üzgünmüş gibi görünüyor ama sırada sıkışmış ve kaçamıyor. Gülümsemesi kırılmanlaşıyor. "Ee, nasıl yerleşiyorsun? Hillrise'in Buttercup üzerinde çalıştığını duydum?"

Vay canına. Gülüyorum. "Evet, evet, Hillrise Buttercup üzerinde çalışıyor ve bu adamlar çok iyi!" Sesimi kontrol edemeyerek gürlüyorum. O kadar çok gülüyorum ki yüzüm çatlayabilir.

Gözleri irileşen Colleen bir adım geri atar. "Evet," diyor belli belirsiz, eli boğazında. "Theo her zaman harika bir iş çıkarır."

Zihnimde Theo'nun üstüme çıkıp inlediği kristal berraklığında bir görüntü oluşuyor. Bir dengesiz kahkaha daha atıyorum, çünkü elbette atarım.

Meraklı Parker omzunun üzerinden bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor. Tamamen dağılmadan önce konuşmayı kendimden uzaklaştırmam gerekiyor. "Her neyse, *nasılsın?*"

Colleen'in yüzü , gizli bir ifadeye bürünür. Kollarındaki sepete ve gülümsüyor. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Sepetine bakıyorum, hamilelik testi kitini görüyorum ve kusmak istiyorum. Colleen usulca gülüyor, yanakları pembeleşiyor. "Bu dördüncü

Satın aldım. Bu şeylerin bana ne söylediğini teyit etmek için birkaç gün içinde doktorla randevum var, ama onları almayı bırakamıyorum." Kirpiklerinin altından bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor. "Her zaman anne olmak istemişimdir."

Ben de öyle. "Tebrikler." Sesim tüm canlılığını yitirdi ve artık ölü gibi geliyor.

Meraklı Parker tekrar eğiliyor. "*Benim zamanımda* bir kadın evlenmeden hamile kalırsa, bu tebrik edilecek bir durum değildi."

Colleen ve ben ona dönüp "İşine bak!" diye bağıırıyoruz.

Kadın burnunu havaya kaldırarak arkasını döndüğünde Colleen, bunun Seaside kadınlarının dar görüşlü yargılarına maruz kalacağı ilk sefer olmayacağını düşündüğünü belli eden bıkkın bir oflama sesi çıkardı. Bu beni ona karşı daha nazik ve biraz da korumacı hissettiriyor.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi dar bir çıkıntıda duran bir kadından başka bir şeymiş gibi çıkarmaya çalışıyorum. "Sabah bulantıların ne kadar kötü?"

"Oldukça kötü," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "Bu iyi bir şey."

Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Hormon seviyelerinin yüksek olduğunun bir işareti. Bende de çok kötü olmuştu." İtirafım karşısında şok olmuş bir halde dilimi ısırdım.

Colleen kara kaşlarını bir araya getirerek kaşlarını çattı. "Oh, çocuklarınız olduğunı bilmiyordum."

Boğazımı tekrar temizliyorum, ölmek istiyorum. "İstemiyorum." bakıyoruz. Bağlantıyı kurduğu anda anladım.

Yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm." diyor.

Gözlerindeki sempati dayanılmaz. "Eski tarih," diyorum, sesim çatlayarak.

"Şey, sen hala gençsin. Yani, çok geç değil..."

Muhtemelen çok perişan göründüğüm için emin olamıyor. Nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yemek aşermeye başladın mı?"

"Hayır. Şu anda hiçbir şeyi zar zor tutabiliyorum."

Eczacı sıradaki ilk kişiyi tezgâha çağırıyor ve geri kalanımız öne doğru ilerliyoruz. "Tuzlu kraker ve maden suyu alın. Taze zencefili de çaya demleyin. Ve doğum öncesi vitaminlerinizi aldığınızdan emin olun. Bu gerçekten çok önemli."

"Teşekkürler," diyor Colleen nazıkçe.

Tanrım. Bana sarılmak ister gibi bakıyor.

Ama sıra tekrar ilerledi, beni bağışladı. Colleen ve ben beklenmedik bir itirafta bulunana kadar birkaç dakika garip bir sessizlik içinde durduk.

"Dürüst olmak gerekirse, endişelendiğim şey sabah bulantıları değil. Erkek arkadaşıma söylüyor."

Erkek arkadaş mı? Suzanne, Colleen'in hâlâ Theo'nun özlemine çektiğini söyledi. "Sanırım bu ilişkinizde beklenmedik bir gelişme?"

İç geçiriyor, bir tutam siyah saçını parmaklarının arasında döndürüyor. "Evet. Ve bu da yepyeni bir ilişki, yani..."

Yani büyük bir bebek-anne dramamız var. "Sence bunu sorun etmez mi?"

Dudaklarını bükerken kendinden pek emin değildi. "Bilemiyorum. Onu bir aile babası olarak tanımlamazdım. Kafayı işine takmış durumda. İlk kez gerçekten bir ilişki yaşıyor. Dürüst olmak gerekirse, benim tipim olarak düşünebileceğim biri değil." Gülüşü sessiz. "Sanırım sadece müteahhitlerden etkileniyorum."

Çatıda bir yıldırım patlıyor ve beni bir milyon voltluk süperşarjlı elektrikle vuruyor. "Müteahhitler mi?"

Kızarak bana hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Portland'da Capstone İnşaat'ın sahibi. Adı Craig."

O kadar şaşkınım ki konuşamıyorum. Colleen'e dehşet içinde bakıyorum, o da bunu ilgi olarak algılamış olmalı ki konuşmaya devam ediyor, sesi sadece biz kızlar arasında bir tona düşüyor.

"Geçen Cuma beni çok güzel bir otele götürdü. Beni sevdiğini ilk kez o zaman söyledi."

Geçen Cuma beni yemeğe götürdüğü ve evlenme teklif ettiği geceydi. O günden beri beni her gün aramaya çalışıyor ama ben cevap vermekten kaçınıyorum.

Onu tereyağı bıçağımla tehdit ettiğimde, *toplarımın bende kalmasını istiyorum*, dedi. *Eğer işler umduğum gibi giderse, onlara ihtiyacımız olacak.*

Şansım varken o çalımlı horozu kısırlaştırmalıydım.

Öfke sesimi sertleştiriyor. "Biliyor musun Colleen, ben olsam ona söylemek konusunda endişelenmezdim. Aslında, onun için hiç endişelenmezdim. Kendine, seni iyi hissettiren şeylere, bebek için iyi olan şeylere odaklan. O seni kaybetmekten endişelenmeli, tam tersi değil. Ve ona bebekten bahsettiğinde bir pislik gibi davranırsa" -ki *kesinlikle davranacaktır*- "onu sıcak bir patates gibi bırak ve hayatına devam et. Saçmalıklara katlanamayacak kadar iyisin."

Colleen benim sert konuşmam karşısında irkilmiş görünüyor.

Nosey Parker arkasını dönmeden yüksek sesle "Amin" dedi.

Çantamdan bir kâğıt ve kalem çıkarıp üzerine numaramı karalıyorum ve Colleen'e veriyorum. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara. Gerçekten iyi bir dinleyiciyimdir."

"Bu çok tatlı. Teşekkürler, Megan."

Şaşırmış görünüyor, sanki tüm kasabanın hakkında konuştuğu kızın bu kadar iyi olabileceğine inanamıyormuş gibi. yine ilerliyor ve çok geçmeden sıra Colleen'e geliyor. Kasaya gitmeden önce bana korktuğum o hızlı ve garip sarılmayı yapıyor, sepetini göğsüme sokuyor.

"Ve eğer konuşmaya ihtiyacın olursa beni de arayabilirsin," diyor usulca. "Suzanne'da numaram var. Ciddiyim, ne zaman istersen."

Sonra eczacıyla sohbet ediyor ve ben de Craig'le yemek yediğimizi öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Daha da önemlisi, o değersiz, egoist, polka seven tavus kuşuna yapacağım telefon görüşmesine kaç tane küfür ve bedensel parçalama tehdidi ekleyebileceğimi.

Bekleyen zihinsel çöküşümden bir süreliğine uzaklaşarak reçetemi alıyorum ve yola geri dönüyorum. Kendimi Buttercup'ın sapağından geçerken bulana kadar nereye gittiğimi fark etmedim.

Yolu bilmiyorum, bu yüzden yolun kenarına çekip Theo'nun ev adresini GPS'ime giriyorum.

* * *

Ne beklediğimden emin değilim ama okyanusa bakan ve diğer üç tarafı sık ormanlarla çevrili sarp bir kayalıktan sarkan modern bir cam ve çelik şaheseri değildi. Maskülen, sade ve son derece güzel olan bu yapı *Architectural Digest*'ten fırlamış gibi.

Sürücü tarafındaki kapıyı kapattıktan sonra yavaşça eve doğru yürüyorum, ayaklarımın altında çakıllar çıtırdıyor. Denizden esen rüzgâr sert, saçlarımı yüzümün etrafına savuruyor. Güneş göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor. Evden yaklaşık yüz metre geride, eski moda tarzı ve bakımsız haliyle yersiz duran eski bir ahır var. Sanki yüz yıldır ormanın kenarında aynı yerde bakımsız bir şekilde duruyormuş gibi görünüyor. Sürgülü kapıların kollarına asma kilit ve zincir takılı olmasaydı -her ikisi de yeni basılmış çeyreklikler kadar parlak- onlarca yıldır içine kimsenin girmediğini düşünebilirdim.

Her iki tarafı da gürül gürül akan bir dereyi andıracak şekilde inşa edilmiş bir suyla çevrili beyaz mermer patikadan yukarı doğru yürüyorum. Su ön kapıdan akıp gidiyor ve araba yolunun kenarındaki mermerde neredeyse görünmez bir çukurda kayboluyor. Kapının kendisi en az üç metre boyunda devasa bir çelik levha ve aynı yükseklikte ince bir çelik kolu var. Kapının iki yanındaki pencerelerden içerisi görülebiliyor; içerisi de en az dışarısı kadar modern ve tamamen beyaz renkte dekore edilmiş. Mobilyalar seyrek ama havadar ve çağdaş mekâna mükemmel uyum sağlıyor. İç duvarlarda sanat eseri ya da resim bulunmuyor. Pencereler baskın özelliktir.

Batıya bakan duvarın tamamı camdan yapılmıştır ve izleyiciye evin okyanusun üzerinde havada süzüldüğü izlenimini vermektedir.

Garip bir şekilde korkmuş hissederek kapının zilini çaldım.

Birkaç dakika geçtikten ve evde kimsenin olmadığı belli olduktan sonra evin yanından dolaşmaya karar veriyorum. Bambu, atkuyruğu ve Zen benzeri taş bahçelerin arasından geçerek evin etrafından dolaşıyorum.

yüksek bir cam duvara. Kapı yok. Duvarın ötesinde deniz manzaralı dikdörtgen bir sonsuzluk havuzu var.

Şık beton güvertede mobilya olmaması, bu havuzun hiç kullanılmadığından şüphelenmeme neden oluyor. Sadece gösteriş için.

Benim hissettiğim kadar yalnız görünüyor.

Dalgınca adımlarımı geri takip ediyorum. Burada ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Belki de Theo Valentine'ın gizemine dair bir ipucu. Ama bu ev, sakinlerinin doğası ya da karakteri hakkında hiçbir ipucu vermiyor. Rahatsız edici derecede steril, sanki sahibi boş bir tuvalin içinde yaşayabilsin diye inşa edilmiş gibi.

Ya da boş bir tuval *olmak* istedim.

Belki bu kemer sıkma politikası bir ipucudur. Belki de en çok ihtiyaç duyduğunuz şey temiz bir sayfa açmak olduğunda satın aldığınız ya da inşa ettiğiniz türden bir evdir bu. Geçmiş yokmuş gibi davranabileceğiniz bir yer.

Yeniden doğmak için bir yer.

"Kes şunu," diye kendimi azarlıyorum, sesimin sert tınısı sessizlikte sarsıntı yaratıyor. Burada ağaçların arasından geçen rüzgârın fısıltısı ve aşağıda kayalık sahilde kırılan dalgaların şırıltısı dışında başka hiçbir ses duyulmuyor.

Ve deliliğimin karanlık, tanıdık sesi, Theo'nun neden eskimiş bir ahır kapısında asma kilit ve zincir bulundurduğunu merak ediyordu. Kimi dışarıda tutmaya çalışıyor olabilirdi?

Ya da içinde neyi saklamaya çalışıyor olabilir?

Uzun bir süre ahıra bakıp duruyorum, hayal mi görüyorum yoksa sabahın serin havasını koklayan bezelye kokusunu gerçekten *alabiliyor* muyum diye merak ediyorum.

Dr. Singer'ın bana reçete ettiği ilacın yan etkilerinden biri mide bulantısı. Şiddetli mide bulantısı, deniz tutması gibi inişli çıkışlı, şiddetli bir tür, sadece daha kötü çünkü asla geçmiyor. Kulaklarımda çınlama ve rahatsız edici bir baş dönmesi hissiyle birleşince ilaç beni işe yaramaz hale getiriyor.

Bağırsaklarımı kusarak ve sisin içinde tökezleyerek geçen altı günün ardından, hapların geri kalanını tuvalete atıp sifonu çektim. Başka bir reçete yazdırmak için Dr. Singer'ı arıyorum ve sekreterinden tatile çıktığını ve iki hafta dönmeyeceğini öğreniyorum.

İstediğim zaman konuşabileceğim biri olması buraya kadarmış.

Dr. Anders'in birkaç gün daha boş yeri yok, o yüzden bu arada benim sızdıran zihinsel botum köpekbalıklarının istila ettiği sulara sürükleniyor.

Hasta olduğumu biliyorum. Theo'ya tehlikeli bir şekilde takıntılıyım ve onun sürekli yokluğu durumu daha da kötüleştiriyor. Orada olmasını umarak saatlerce evinin önünden geçiyorum ama hiç gelmiyor. Melville'e bir yolculuk yapıyorum ve kendini kaydettiği tesisi buluyorum, sonra arabada oturuyorum ve bir güvenlik görevlisi ne yaptığımı bilmek isteyerek temkinli bir şekilde yaklaşıma kadar binaya bakıyorum.

Ona bilmediğimi söyledim, çünkü gerçekten bilmiyorum.

Theo'ya e-posta üstüne e-posta yazıyorum, hiçbirini gönderilmiyor. Onları taslaklar klasörüne kaydediyorum, silmek istemiyorum, sanki bu bir şekilde işleri daha da kötüleştirebilirmiş gibi.

Tüm bunlar olurken Coop ve işçileri, Theo'nun planlarını rehber olarak Buttercup'ı çirkin ördek yavrusundan güzel bir kuğuya dönüştürmekle meşguldür.

Beni kendimden geçiren muhteşem bir süit ana yatak odası rekor sayılabilecek bir sürede tamamlandı. Çatı ve sıva onarım işleri de olağanüstü bir hızla ilerliyor. Her gün ilerleme karşısında hayrete düşüyorum ve gecenin bir yarısı alt katta tanıdık bir ayak sesi duyarsam, bunun sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu biliyorum, çünkü Theo asla ortaya çıkmıyor.

Sonra, Cadılar Bayramı'nda, sonunda yapar.

* * *

"Bu bir Cadılar Bayramı partisi, Megan. Bu da kostüm giymen gerektiği anlamına geliyor, haftanın diğer günleri giydiğin kıyafetleri değil!"

Suzanne ellerini kalçalarına dayamış. Yüzünde tiksinti ifadesiyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Salı gecesi, evine yeni geldim ve Booger'ın yıllık Spooktacular etkinliği için yola çıkmamız gerekiyordu, ancak Suzanne'ın giydiği gibi saçma bir kıyafet giymeden beni evinden çıkaracağından emin değilim.

"Toplum içinde tuvalet kağıdı rulosu gibi görünmeyi reddediyorum, Suzanne."

Şaşkınlıkla kendine bakar. "Ben *mistik* bir *mumyayım*!"

"Mistik mi? Bu göğüs dekoltesindeki tüm parıltıyı açıklıyor."

"Cidden, bu şekilde çıkmama izin veremem." Eliyle kot pantolonumu ve Bowie tişörtümü göstererek, trajik bir moda anlayışına sahip olan *benmişim* gibi yüzünü buruşturuyor.

"İnsanlara benim bir roadie olduğumu söyleyelim. Elinizin altında taşınabilir bir amfi varsa, onu dekor olarak taşıyabilirim."

Göz devirmesi abartılıdır. "Ah, doğru ya. Gidip taşınabilir amfimi alayım, eminim buralarda bir yerdedir."

"Peruğun altında olabilir."

Başındaki sarı kabarık peruk on galonluk bir kovboy şapkası büyüklüğünde ve vücuduna sardığı beyaz gazlı bezin parçalanmış parçalarıyla süslenmiş. Gazlı bezin mumyaları giydirmek için kullanılan keten bandajlara benzemesi gerekiyor, ancak genel etki Suzanne'ın yakın zamanda bir tuvalet kağıdı fabrikasında talihsiz bir kaza geçirdiği yönünde.

"Sakin peruğumu kötüleme. Bu şey bir servete mal oldu!" Yüksek sentetik elyaf duvarına vurarak sallanmasını sağlıyor. Sonra gözleri dönüyor ve "Oh!" diye bağıyor.

Bununla birlikte, koridordan yatak odasına doğru koşuyor ve arkasında gazlı bez parçaları bırakıyor.

De Niro, Pacino ve Stallone'ye bakıyorum, kanepeye uzanmışlar ve bana kedi gibi küçümseyerek bakıyorlar. "Merak etmeyin çocuklar. Burada *normal* olan anneniz."

Birkaç dakika içinde Suzanne yatak odasından elinde parlayan mor bir perukla çıkageldi. Bana doğru fırlattı, yakalamam için beni zorladı. "Tak şunu."

Dudağımı kıvırıyorum. "Bu renk doğada bulunmaz."

"Size doğada olmayan başka bir şey söyleyeyim, bu ayakkabılar!" Ayak bileğinden dizine kadar baldırını boydan boya geçen deri kayışları olan altı inçlik sivri topuklu bir sandalet giymiş bir bacağını uzatıyor. Ayakkabıların Mısır'a özgü görünmesi amaçlanmış ama dominatrix kıyafetleriyle çarpıcı bir benzerlik taşıyor. Bayan Charmin, mistik mumya.

"O zaman düz ayakkabı giy," diye önerdim ve onun öğürmesine neden oldum.

"Flats! Ha! Düz ayakkabı giydiğim gün, bir erkeği cezbetme umudumu yitirdiğim gündür!"

"Erkeklerden bahsetmişken," diyorum, rahat bir ses tonuyla, "sence Coop bu gece Booger'ın yerinde olacak mı?"

Suzanne el çantasını karıştırmakla meşguldür. Bir ruj ve pudra kâğıdı çıkartıyor, sonra da dudaklarını hiç de mumya olmayan bir kırmızıya boyuyor. "Coop? Bilmem ki. Belki."

"Yani... onu orada görmek istemez miydin?"

Elindeki pudradan başını kaldırıp gözlerini bana diyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Boyu uzun inşaat müfettişi Doug'ı bana ayarlamaya çalıştığında ne kadar sinirlendiğimi düşünürsek, dikkatli davranmak zorundayım yoksa ikiyüzlü olarak etiketlenme riskini göze almalıyım. "Hiçbir şey. Sadece..."

Suzanne elindeki pudrayı ve ruju çantasına geri , sonra kollarını kavuşturarak bana dönüyor. "Sadece ne?"

Zaten şüpheleniyor. Söylesem iyi olacak. "Eminim *seni* orada görmeyi çok ister."

Bunu anlaması bir dakika sürüyor, sonra suratına bir tokat atmışım gibi geriliyor. "Saçmalama!"

"Bu neden saçma olsun ki?"

"Preston Cooper benim gibi bir kızla ilgilenecek dünyadaki son erkek, işte bu yüzden! O *tatlı* kızlardan hoşlanır" -kirpiklerini kırıştırarak mırıldanıyor

- "Kimsenin hakkında dedikodu yapmadığı, pislikten daha sıkıcı ev kadınları, çünkü asla ilginç bir şey yapmıyorlar! Karısı gibi kızlar!"

"Eski karım."

"Tak şu lanet peruğu."

Konuşmanın gidişatından rahatsız oldu, ben de konuyu kapattım. "Bu partide başka kimler olacak?"

"Sizin hakkınızda konuşan kilise kadınları için endişeleniyorsanız, evet, çoğu orada olacak. Bu kasabadaki hemen hemen herkes de öyle. Booger'ın yıllık Spooktacular'ı popülerlik açısından Noel tekne geçit töreninden sonra ikinci sırada yer alıyor. İşte bu yüzden bir kostüme ihtiyacın var!"

Peruğu kafama geçiriyorum, tüm mor tellerin gözlerimden uzak durması için birkaç ayar yapıyorum ve "Ta-da. Kostüm."

"Sen en kötüsüsün." El çantasını tüllü omzuna atıyor ve kapıya yöneliyor. "Kediler tırmalama direği olduğuma karar verip beni parçalamadan önce buradan gidelim."

Arabaya bindiğimizde Suzanne profilime o kadar çok bakıyor ki tuhaflaşmaya başlıyorum. "Neye bakıyorsun?"

"Seni kiliseden beri görmedim. Kilo vermişsin."

"Belki de mumya olarak gitmeliydim," diye mırıldanıyorum, ben de bir köşeye çekilerek

Hızl

1. "Hasta mıydın?" "Tanrım, o kadar kötü mü görünüyorum?"

"Hayır, aslında harika görünüyorsun sürtük, sadece daha zayıfsın. Ve bir . perili."

Bir nefes çekiyorum ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Birkaç günlüğüne Lexapro aldım ama beni çok hasta etti, bıraktım. Hiçbir şeyi midemde tutamıyordum."

"Megan, sana deli *olmadığını söylemiştim*." Ses tonu, annemin çocukken dayak yemeden hemen önce kullandığı ses tonuyla aynıydı.

"Psikiyatristim aynı fikirde olmayabilir." "Siktir et onu!"

"O benim tipim değil."

"Alaycı olmayı bırak, bu ciddi! Zor bir dönemden geçiyor olmanız uyuşturucu kullanmanız gerektiği anlamına gelmez!"

"Bu ilaçlar insanların hayatını kurtarabilir, Suzanne."

"Onları öldürebilirler de!" diye öfkeli bir şekilde karşılık veriyor. "Şu antidepresanların korkunç yan etkilerinin listesini hiç gördünüz mü? Kontrol edilemeyen düşünceler

intiharın en tepesinde!"

Sanırım bu onun akıl hastanesinde yatan Roy Amcası ile yaşadığı bir deneyim, ama bu konuya giremeyecek kadar sinirliyim. Hiç depresyon geçirmemiş insanların bunun nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktur. İyi niyetli arkadaşlarım tarafından bana kaç kez "atlatmam" ya da "olumluya odaklanmam" söylendiğini sayamıyorum.

Ama sonra öyle bir şey söylüyor ki, sinirlenmemi durduruyor. "Yani, erkek arkadaşım kendini bir akıl hastanesine kilitlediyse, Ben de üzülürdüm, ama beni lanet olası... kendime ilaç verirken göremezdiniz..." Sessizliğe gömülüyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Theo'nun kendini bir akıl hastanesine kilitlediğini nereden biliyorsun?" "Um..."

Farkına varmak beni solar pleksusumdan vuruyor. "Aman Tanrım. Seaside'daki *herkes* Theo'nun nerede olduğunu biliyor, değil mi?"

Özür diler gibi bakıyor, omuzlarını büküyor. "Belki mi?"

"Nasıl?" diye bağıryorum.

"Şey, tatlım-şimdi üzülme-Leanne'in kuzeninin kuaförü Maxine'in şu anda Acadia'da olan bir üvey kardeşi var, kokainle çok uzun yıllar geçirdiği için beyni darmadağın olduktan sonra biraz dinleniyor. Maxine geçen hafta üvey kardeşini ziyarete gitmiş ve Theo'yu arazide dolaşırken görmüş. Kendinde değilmiş gibi görüldüğünü söyledi. O da kuafördeki tüm müşterilerine anlatmış, bunlardan biri Leanne'in kuzeniymiş, kuzeni de Leanne'e anlatmış, Leanne de -ki kendisi tam bir fiyaskodur, bu arada o kadına sır konusunda *asla* güvenmeyin- kitap kulübüne ve örgü çevresine anlatmış ve-"

"Ben hallederim!" Yüzüm kızarmış bir şekilde bağıryorum. Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum ama dedikodu hattının nasıl çalıştığını ve ilginç bir haberin bu hattı ne kadar hızlı yaktığını biliyorum.

"Özür dilerim. Berbat olduğunu biliyorum. Teselli olacaksa, ikiniz hakkında kimsenin bir şey bildiği yok."

İnledim. "Kendim için endişelenmiyorum, onun için endişeleniyorum! Bu onun işine ne yapacak? İnsanlar ona farklı mı davranacak? Herkesin onu yargıladığını ve arkasından konuştuğunu bilerek nasıl hissedecek?"

"Muhtemelen son birkaç yıldır onlar bunu yaparken hissettiği gibi."

Theo'nun bakışlara ve fısıltılara maruz kalacağı düşüncesiyle tekrar inliyorum.

Suzanne kolumu okşadı. "İster inanın ister inanmayın, herkes onu destekliyor. Belki de bu iyi bir şeye dönüşecek. Uzun zamandır yardıma ihtiyacı vardı."

Birkaç dakika sessizlik içinde bekledim, ta ki Suzanne kararsız bir şekilde "Peki, hiç onun evine gittin mi?" diye sorana kadar.

Bir rüzgârla nefes veriyorum. "Tanrım, bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Umarım güvenlik kamerası yoktur. Zavallı adamın ihtiyacı olan son şey, rastgele seks görüşmeleri yaptığı kadının tam bir deli gibi mülkünün etrafında dolaşmasıdır."

Arabayla yapılan tüm ziyaretlerden bahsetmeyi unuttum ama Suzanne itiraf ettiğim bir ziyaret için "Evet. Umalım da *Fatal Attraction* filmini hiç izlememiş olsun."

Suratımı ekşiterek,

"Teşekkürler." diyorum. "Şu seks aramaları hakkında-"

"Hayır."

"Hayır, onlardan bahsetmiyorsun, ya da hayır, en başta bahsetmediğin ikisinden başka kimse olmadı mı?"

"İkisi de."

İç çekiyor. "Bummer."

"Bir de bana sor."

"Onu tekrar ne zaman göreceğine dair bir fikrin var mı?" "Hayır."

"Ona sorduğunuzda bu konuda ne diyor?"

"Ona sormuyorum. E-postalara cevap vermiyor ve telefonu kapalı. Ayrıca, ilişkimizle ilgili sorma, söyleme durumunu ben ayarladım." Bana şaşkın şaşkın baktığında, iç çekme sırası bende. "Bu tür şeyler kafamın içinde her zaman yüksek sesle olduğundan daha iyi ses çıkarır."

Suzanne rahatsız görünmeye başladı. "Yani... ne? Sadece onun gelmesini mi bekleyeceksin?"

"Temel olarak."

"Oh, Tanrı aşkına, bunu yapamayız! Sen tüm güzel yıllarını parlak kotlu şövalyeni özleyerek geçiren aptal bir Disney prensesi değilsin!" Bir an düşünür. "Acadia'da ona bir mektup göndersen nasıl olur?"

"Sen olsan böyle mi yapardın?"

Alay ediyor. "Yok canım, ben olsam çoktan o lanet yere girmiş ve adamın iç çamaşırlarını çiğnemiştin."

"Tabii ki yaparsın." Booger'ın otoparkına çekiyorum, vale standının önünde duruyorum ve içeri giriyoruz.

Booger's tıklım tıklım. Duvardan duvara zombiler ve cadılar, hayaletler ve korsanlar, periler ve vampirler. Birkaç Star Wars ve Marvel çizgi roman karakteri de karışımı tamamlıyor. Herkes gülüyor, kaynaşıyor, dans pistini dolduruyor ve içkilerini yudumluyor. Suzanne beni izdihamın içinden geçirerek odanın uzak köşesindeki bir masaya sürüklüyor, bir köşeye misafir akınına idare etmek için kurulan geçici barın yanına. Barın başında Joker gibi giyinmiş, parlak mor takım elbiseli bir adam var. Ona peruğumu vermek istiyorum.

Ben de gitmek istiyorum.

Çok kalabalık, çok gürültülü ve sosyal anksiyetem şiddetle devreye giriyor. Bunu neden kabul ettim ki? Partilerden *nefret ederim*.

"Hayır," diyor Suzanne, yüz ifademi inceleyerek. "Hiçbir yere gitmiyorsun kızım. Otur şu sandalyeye ve eğleniyormuş gibi yap. Ben bir içki alacağım, sen ne istersin?"

"Zencefilli gazoz."

Beni bir sandalyeye itiyor ve kar gibi gazlı bezler bırakarak Joker'in yanına gidiyor. O gider gitmez, bir adam benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor.

Ben Craig.

Mekanda normal kıyafetler giyen tek kişi o. Onun durumunda, taba rengi pantolon ve siyah kaşmir kazak. Saçları mükemmel. Gülüşü mükemmel. Gözleri bir timsahınki kadar aç.

Evrenin benimle dalga geçmeyi ne kadar sevdiğine inanamayarak dişlerimi sıkıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Çok doğru. Yalancı, zampara bir hıyarla konuşmak istemem ne kadar komik."

Düşmanlığıma şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. "Ben nasıl yalancıyım?"

"Git başımdan."

"Yoksa bir zampara mı?"

"İşitme engelli misin? Sana *git* dedim."

Çenesinde bir kas esniyor. "En azından bana bir açıklama yapma nezaketini göster. Yemek yedikten sonra seni evine bıraktığımda

her şeyin harika olduğunu düşündüm. Aramızda gerçek bir bağ olduğunu düşündüm."

Gülüşümde gözlerini karartan bir alay var. "İyisin, hakkını vermeliyim. 'Ben oyun oynamam' ve 'Benimle nerede duracağını her zaman bileceksin' gibi laflar ediyorsun. Kadınlar bu saçmalıkları yutuyor olmalı. Yani, kulağa samimi geldiğini düşünmüştüm."

Duraksıyorum ve yüzümde saf bir tiksinti olduğunu umduğum bir ifadeyle ona bakıyorum. "Eminim Colleen de öyle düşünüyordur. Söylesene, beni kapımın önüne bıraktıktan sonra onu araman ne kadar sürdü? On saniye mi? Yirmi mi?"

Bir süre sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bacak bacak üstüne atıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor ve gülümsüyor. "Kıskandığında çok sevimli oluyorsun."

Kıskandığımı mı düşünüyor? Bu salağın egosu. Masada çatal bıçak olmadığı için şanslı, çünkü şu anda alnına bir çatal saplanmış olurdu.

Dondurucu bir sakinlikle, "Siktirip gitme zamanı, Craig. Ve *kız arkadaşın* Colleen'e ne kadar büyük bir pislik olduğunu söylememi istemiyorsan, elini çabuk tut."

"O benim kız arkadaşım değil."

"Beş saniye içinde yüzümden çekilmezsen, seni bıçaklayacak bir şey bulurum."

Gülümsemesi hoşgörülü bir hal alıyor, sanki mızızlanan sevimli bir bebekle ilgileniyormuş gibi. "Saçmalama. Öyle bir şey yapmayacaksın."

Dirseklerime yaslanıyorum, çenemi ellerime dayıyorum ve tüm dişlerimi göstererek ona gülümsüyorum. "Duymadın mı Craig? Ben. Lanet olası. *Deliyim.*"

Gözlerini kırptığında, sonunda aştığımı anlıyorum.

"Oh, Craig! Selam! *Seni* burada görmek ne güzel!" Suzanne masanın kenarında durmuş, elinde iki içki tutuyor ve Craig'e bir buzdağının tüm sıcaklığıyla bakıyor.

Ona eczanede Colleen'le yaptığım konuşmadan bahsetmedim, o yüzden tepkisi üçümüz akşam yemeğindeyken Colleen'in beni terslemesiyle ilgili oldu. Kin tutabilen kadınları hep sevmişimdir.

"Merhaba Suzanne," diyor usulca, ayağa kalkarak. "Seni tekrar görmek ne güzel. Çok güzel görünüyorsun." Kadının göğüs dekoltesine bakıyor, bu konuda en ufak bir ihtiyatlı davranma zahmetine girmiyor.

Yüce İsa. Bu adam insanlığa olan inancımı tek başına erozyona uğrattıyor.

"Biliyorum," diyor Suzanne kesin bir ifadeyle ve için onu itiyor.

Sonra evren bu akşam yeterince eğlenmediğine karar verir ve Colleen'i yaratır.

Dar siyah bir Kedi Kadın kostümü giyiyor ve harika görünüyor. Görünürde bir bebek yumrusu bile yok. "Merhaba hanımlar," diyor gülümseyerek. Yüzünde sabitlenmiş plastik sırtışıyla orada duran Craig'e bakıyor. "Craig'le tanıştınız mı?"

Suzanne ve ben "Evet!" dedik ve ona ters ters baktık.

Colleen'in yüzünde havadaki tuhaf gerilimden kaynaklanan bir şaşkınlık belirirken müzik değişir. Hareketli bir pop şarkısıyken, Etta James'in yavaş ve boğucu sesiyle kendine özgü blues aşk şarkısı "At Last "ı söylemeye başlıyor. Gözlerimi kapatıp şarkının tutkulu vokallerini ve etkileyici kemanlarını içime çekiyorum. Aptal mor peruğumu çekip çıkarıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum,

Keşke dünyada başka bir yerde olsaydım da gözyaşlarına boğulabilseydim.

"Tatlım," diyor Suzanne, elime dokunarak. " var?" "Bu şarkı," diyorum sesim titreyerek.

"Ne olmuş ona?"

Kahkahadan çok hıçkırığa yakın küçük, acı dolu soluklarla kıkırdamaya başlıyorum. "Bu *bizim* şarkımızdı. On beş yaşındayken bana söz yüzüğünü verdiğinde radyoda çalmaya başladığı andan düğünümüzdeki ilk dansımıza kadar benim ve Cass'in şarkısıydı. Her çaldığında beni sevdiğini söylerdi."

Seni seviyorum, tatlı bezelye. Seni sonsuza kadar seveceğim.

Sesini sanki tam yanımda duruyormuş gibi duyuyorum. Gözyaşları, sıcak ve yakıcı, hızla gözlerimin arkasında oluşuyor. *Kahretsin*, ağlayacağım. Sinir krizi geçirmeden önce bu odadan çıkmalıyım.

Ama gözlerimi açtığımda kaçmak yerine donup kalıyorum, kaçma dürtüsü sert, refleksif bir hareketle geri çekiliyor, tıpkı yumruk olmuş bir el gibi.

Dans pistinin karşısında, bir kapının gölgesinde yarı gizlenmiş halde Theo duruyor.

Bana doğru bakıyor.

Gülümsüyor.

Oda karanlığa gömülüyor. Diğer her şey ve herkes kayboluyor ve geriye sadece o kalıyor, orada hareketsiz duruyor, gülümsemesi çok sıcak ve kalbi gözlerinde çok parlak bir şekilde parlayarak bana bakıyor.

Yeni tıraş olmuş. Çenesinin sert açısı bir bıçağın kenarı gibi parlıyor. Bot, siyah deri ceket ve kot pantolondan oluşan her zamanki kıyafetini giyiyor ama saçları taranmış ve kesilmiş. Temizlenmiş görünüyor. Yenilenmiş.

Bayıltıcı, nefes kesici, rahim yakıcı güzellikte.

Birisi "Bu Theo mu?" diye soruyor. Sonra adı her yerde duyuluyor, odanın her köşesinde fısıldanıyor, *TheoTheoTheo*'nun düzinelerce kısık sesle hayretle tekrarlanması, hiçbirinin taşınması amaçlanmıyor ama hep birlikte bir çan kadar gürültülü.

Kapının gölgesinden çıkıp dans pistini zarıfça geçiyor ve bakışları benimkine kilitleniyor. O masaya yaklaşırken insanlar yolundan çekiliyor, ona yer açmak için aceleyle birbirlerini itip kakıyorlar. Sandalyemin yanında durdu. Göz temasını kesmeden elini uzatıyor.

Parmaklarımız buluştuğunda, tenlerimiz arasında o tanıdık statik elektrik kıvılcımları çakıyor. Elimi sıkıyor ve ben nefes nefese ayaklarımın üzerinde süzülüyorum.

Theo beni dans pistinin ortasına götürüyor ve kollarına alıyor, sonra orada kıpırdamadan duruyoruz, müzik kreşendoya yükselirken ve Etta'nın sesi kalbimin atışına yükselen bir soundtrack olurken birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Merhaba" dedim.

Yanıt olarak başını boynuma doğru eğiyor ve derin derin içine çekiyor.

Kollarımı omuzlarına doluyor ve yüzümü göğsüne saklıyorum, yüzlerce şaşkın şahidimiz olmasını umursamıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum. "Nasıl giriş yapacağını iyi biliyorsun, Günişığı."

Göğsünden alçak bir gümbürtü geçiyor. Kıkırdama mı?

Ağırlığını değiştiriyor, sonra hafifçe sallanıyoruz. Bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, müzikle birlikte yavaşça hareket ediyoruz, bir iç çekiş kadar zahmetsizce.

"Seni özledim."

Bir parmağını çenemin altına koyuyor ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırıyor, sonra göğsüne vuruyor ve iki parmağını kaldırıyor. *Ben de öyle.*

"Daha iyi görünüyorsun."

Yavaşça başını sallıyor. Göz bebekleri büyümüş. Gözlerini kırptıyor ve bu da Başı onunki kadar tembelce.

nı

salla iyi.

. Buz gibi bir su gibi, damarlarımda soğuk bir dehşet dalgası dolaşıyor. Ne zaman Kollarının arasında kaskatı kesiliyor, başını eğiyor ve yarı kapalı gözlerle

bana bakıyor. "Theo, şu anda kafan iyi mi?"

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra başını sallıyor. Ağzından bir şeyler kaçırıyor ve ne söylemeye çalıştığını anlamam bir anımı alıyor:

İlaçlar.

İlaç tedavisi görüyor. Bunun neden bu kadar şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum, çünkü genellikle bir kişi temel psikiyatrik bakım için bir tesise yattığında ilaç tedavisi söz konusu olur.

Fısıldıyorum, "Sen... iyi misin?"

Hülyalı bir şekilde gülümseyerek tekrar başını sallar. Şakağına vuruyor ve eliyle bir *puf* hareketi yapıyor. Başka biri olsaydı bunun ne anlama geldiğini bilemezdim ama bu adam bir zamanlar bana sesler duyduğunu ve hayaletler gördüğünü söylemişti. Onların gittiğini söylüyor. İlaçlar onları kovmuş.

Çok güçlü ilaçlar olmalı.

İblisleri öldürecek kadar güçlü.

Korku soğuk parmaklarını kalbime batırıyor. Şarkı bitiyor, müzik değişiyor ve birden o kadar büyülü olan her şey sarsıcı ve tuhaf bir hal alıyor. "Gitmek istiyorum, Theo. Benimle eve gelir misin?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe öptüğünde, bunu bir evet olarak kabul ediyorum. Ona olduğu yerde kalmasını, masaya geri dönmesini ve Suzanne'a gideceğimi söylemesini emrediyorum.

İçkisini yudumluyor ve sırtıyor. "Tatlım, hâlâ burada olmana şaşırdım." "Eve nasıl gideceksin?"

Bir el sallıyor. "Taksi. Ya da belki Joker-çok tatlı biri." Kadehini kaldırıp barmene kadeh kaldırıyor ve ona göz kırptıyor.

Göz kırpıp kırpmadığına bakmaya zahmet etmiyorum. Ona bir öpücük veriyorum ve her hareketimi takip eden gözleri görmezden gelerek Theo'ya koşuyorum. Elini tutup onu dans pistinden çıkarıyorum ve yolumdan çekilemeyecek kadar yavaş olan herkese hırlıyorum.

Şu anda kibar olmak umurumda değil. Bu adamla yalnız kalmak zorundayım, yoksa cinayet işleyebilirim.

Eve dönüş normal sürenin yarısı kadar sürüyor çünkü var olan tüm trafik kurallarını çiğniyorum. Tüm bu süre boyunca Theo sadece bana bakıyor, saçlarımı okşuyor ve gülümsüyor, virajları o kadar hızlı dönüyoruz ki lastikler gıcırıyor.

Onun doğal olmayan sakinliğini sevmiyorum. Gözlerindeki camsılıktan, bir zamanlar çok keskin olan her şeyin yerini alan o garip yeni bulanıklıktan hoşlanmıyorum. Sağ elinin düzenli aralıklarla titremesinden, omuzlarının ara sıra seğirmesinden ya da sanki ağzı kurumuş gibi yutkunup durmasından hoşlanmıyorum.

Akıl sağlığı için her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır, ancak bu durumda, bunun çok yüksek olabileceğini düşünüyorum.

"Theo, hangi ilacı kullanıyorsun?"

Ceketinin cebine uzanıp iki küçük turuncu şişe çıkarıyor ve bana uzatıyor. Tepedeki ışığı yakıp etiketlere gözlerimi kısarak bakıyorum. Biri valium - muhtemelen gözlerinin camsı olmasının nedeni bu, ama sabaha kadar vücudundan atılmış olması gerekiyor. Diğerisi ise daha önce hiç görmediğim kadar uzun bir isim taşıyor. Tüm bu seğirmelere sebep olan şeytani katil olmalı.

Şişeyi kaldırıyorum. "Bu sürekli kullanman gereken bir şey mi?"

Başını sallıyor.

Sikeyim.

İşğa basıyorum ve şişeleri bardak tutucuya bırakıyorum. Endişeli bir nefes verdiğimde, eğilip başını kucağıma yaslıyor, kalçalarımına sokuluyor ve dizimi okşayarak memnuniyetle iç çekiyor. Buttercup'a vardığımızda derin bir uykuya dalmıştı.

Garaj yoluna çekiyorum, arabayı kapatıyorum ve karanlıkta oturup motorun tik taklarını ve Theo'nun derin, eşit nefes alışını dinliyorum.

Booger'ın yerine nasıl gitti? Araba kullanmayı başarmasının imkânı yok. Coop, Theo'nun isterse geceleri ve hafta sonları Acadia'dan ayrılabilceğini ama personelin hastaların durumunu takip etmesi gerektiğini söyledi. Uçurtma gibi uçarak kapıdan çıkmasına izin verdiklerine inanmıyorum!

Birdenbire sinirlendim. Acadia'daki çalışanlara kızgınım, evrene kızgınım, onun aptal ilaçlarına ve aptal yan etkilerine kızgınım.

En çok da kendime kızgındım.

Seaside'a hiç taşınmamış olsaydım, Theo iyi olacaktı. Belki istikrarlı değil, belki tam olarak akli başında değil, ama iyi. Hayatta kalmak. Ki bu da

bu boktan, berbat dünyada makul bir şekilde bekleyebiliriz. Ama şimdi burada, kucağımda sızmış, sersem bir kuzuya dönüşmüş bir aslan.

Ne aradığımdan tam olarak emin olmadan ceketini karıştırıyorum. Sonra iç cebinde bir şey hissettim ve çıkardım. Üzerinde Theo'nun "*Eğer bulunursa, lütfen eve dönün*" yazdığı küçük beyaz bir kart.

Altına da adımı, adresimi ve telefon numaramı yazmış.

Yüzüm buruşuyor. Sıcak gözyaşları sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kartı cebine geri koyuyorum, sonra uzun bir süre arabada oturup düşünüyorum, zihnim bundan sonra ne olması gerektiğine dair olası tüm senaryoları tekrar tekrar gözden geçiren karanlık bir hırıltıya dönüşüyor. Sonunda, gerçek ne olursa olsun -ister bir mucizeyle, ister akıl hastalığından muzdarip iki insanla karşı karşıya olayım- Theo'nun artık benim de evim olduğuna karar veriyorum. Ve bu dünyada onun yanından ayrılmama neden olabilecek hiçbir şey yok.

Deli ya da değil, bu bokun içinde beraberiz.

Bu kararı verdikten sonra Theo'yu içeri soktum, üst kata çıkardım ve Yatak.

Sonra bilgisayarımı açtım ve Google'da Acadia'nın iletişim numarasını aradım.

* * *

Theo'nun doktorunun müsait olmasını beklemiyordum. Gece resepsiyon görevlisi dışında kimsenin müsait olmasını beklemiyordum ama telefonu açan kadına Theo Valentine'ın eşi olduğumu söylediğimde uzun bir duraksama oldu ve sonra "Hatta kalın lütfen" dedi.

Bekleyiş o kadar ki, kendime bir viski doldurup içmeye ve bardağımı yeniden doldurmaya vaktim oluyor. Sonra kaba Boston aksanlı ve buna uygun tavırları olan bir adam telefonu açıyor.

"Bu Dr. Garner. Bu kim?"

"Megan Du-Valentine. Theo Valentine'ın karısı."

Bu saçma bir kumar. Theo'nun beni tıbbi belgelerinde irtibat kişisi olarak kaydetmiş olabileceğine inanmak için hiçbir nedenim yok, hatta beni eşi olarak kaydetmiş olabileceğini düşünmek için daha da az nedenim var. Ama beni Noel ışıkları gibi tesadüfleri bir araya getirmeye iten aynı sihirli düşünce, bunu yapmış olma ihtimali olduğunu düşündürüyor.

Elbette, haklıyım.

"Merhaba, Bayan Valentine," diyor Dr. Garner. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

O kadar rahatlamıştım ki bacaklarım . Yere kayıyorum ve bir elimde telefon, diğerinde viskim, titreyerek . Beni ayakta tutan tek şey sırtımı dayadığım mutfak tezgahı. Boğazımı , sonra gerçekte olduğum gibi havlayan bir meyveli kek gibi değil de mantıklı bir insan gibi konuşmaya çalışıyorum. "Seninle Theo'nun tedavi planı hakkında konuşmak istiyorum."

"Bunu tartışmaya yetkim yok."

"Bu çok ilginç Dr. Garner, çünkü HIPAA Gizlilik Kuralı bir doktorun hastanın sağlık durumunu ailesiyle görüşmesine özellikle izin veriyor."

Federal sağlık gizliliği yasaları hakkındaki bilgimden etkilendiyse de bunu belli etmiyor. Toz kadar kuru bir sesle, "Evet. Tartışmaya *izin veriyor*. Bunu gerektirmiyor; açıklama doktorun takdirine bağlı."

Hay sikeyim. Bu adam tam bir tuğla duvar. "Theo'nun iyileşmesine yardımcı olmak için elinden geleni yapmak istersin diye düşünmüştüm."

Bir süre duraksadıktan sonra Dr. Garner, "Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın Bayan Valentine, ama ben de aynı şeyi sizin için söyleyebilirim" dedi.

Tıslayan bir kedininki gibi, tüylerim diken diken oldu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kocanızın halüsinasyonlarının doğasının farkında mısınız?"

Yutkunuyorum, savunmacı tavrım ortaya çıktığı anda yok oluyor. "O... o hayaletlerden bahsetti. Seslerden."

"Şizofreni sanrılarla karakterize edilir-" "*Şizofreni mi?*"

Dehşet dolu haykırışım Dr. Garner'ın sözünü kısa kesti, sonra daha keskin bir tonla devam etti. "Ağır ruhsal hastalıklara ne kadar aşinasınız bilmiyorum Bayan Valentine ama Theo'nun hayatının geri kalanında hastalığının semptomlarını yönetmek için bakıma ihtiyacı var. Bu da ilaç tedavisi, terapi ve

-En önemlisi de aileden ve arkadaşlardan gelen destek."

Doktorun sesi daha da sertleşiyor. "Sizinle durumu hakkında konuşamayacağını açıkça belirtti, bu yüzden açıkçası, sizinle konuşmaya meyilli değilim.

sen de bu konuda."

Bardağımdaki viskinin kalanını boşaltıyorum. Boğazımda ateşli bir yol açıyor, beynimi kavuran delilik alevini yansıtıyor.

Belki de Theo'nun halüsinasyonları hakkında benimle konuşamamasının nedeni, bu halüsinasyonlarda benim başrol oynamamdır. Belki de halüsinasyon sandığı şey tamamen başka bir şeydir.

Örneğin, anılar.

Titreyen bir sesle, "Dr. Garner, reenkarnasyona inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi açıkça, "Noel Baba'ya ya Diş Perisi'ne de inanmıyorum. Eğer kocanıza yardım etmek istiyorsanız, onu Acadia'da kalmaya devam için ikna edin."

"Devam mı? Yani..."

"Kayıt yaptırdığı tedavi süresini tamamladı. Kendisi ya da başkaları için bir tehdit oluşturduğuna inanmıyorum, bu nedenle onu burada tutmak için yapabileceğim bir şey yok, ancak burada sunduğumuz gibi istikrarlı, terapötik bir ortamın onun yararına olacağına kesinlikle inanıyorum."

Ayağa kalkıyorum, destek için kendimi mutfak tezgahının üzerinde dengeliyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve topraklayıcı bir nefes alıyorum. Nefesi üflediğimde yeni bir kararlılıkla doluyorum.

"Sana onun için en ne olduğunu söyleyeyim. Benimle evde olması."

Telefonu kapatıyorum, yukarı çıkıyorum ve yatağın Cass'in tarafında ölüm kadar sessiz ve hareketsiz uyuyan Theo'nun yanındaki yorganın altına giriyorum.

* * *

Şafaktan önceki sessiz gri saatlerde uyanıyorum, yanıyorum ve kafam karışıyor. Rüya ve gerçeklik arasındaki o puslu boşlukta bir an geçiriyorum, uzuvlarım ve göz kapaklarım ağırlaşıyor, kalbim yavaş ve sabit bir hızla atıyor.

Bir el, güçlü ve sert, uyluğumdan yukarı kayıyor.

İşte tüm bu sıcaklığın kaynağı: Theo beni bir battaniye gibi sarmış. Bacaklarını arkama çekmiş, göğsünü sırtıma bastırmış, kaslı bir koluyla başımı yastıklıyor. Dudakları enseme okşuyor.

Ereksiyonu farklı bir sıcaklıkta, kaya gibi sert ve popomda zonkluyor.

Elini kalçamın ve göğüs kafesimin üzerinden kaydırıp göğsümü avuçluyor ve meme ucumu sertleşene kadar tembelce okşuyor. Sıcak ve ıslak ağzı omzumun üzerinden açılıyor.

Fısıldıyorum, "Günaydın."

Buna karşılık dişlerini hafifçe tenime bastırıyor. "İyi uyudun mu?"

Az önce dişlerinin olduğu yeri emiyor, elini karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına kaydırıyor. En hassas yerime dokunduğunda sessiz bir nefes çekiyorum. Yavaş, okşayıcı dairelerle parmakları sihrini konuşturuyor. Birkaç dakika içinde usulca inliyor, öpücüğü için başımı çeviriyorum.

Ağzımı alıyor. Öpücük derin ve erotik, tıpkı elleri gibi telaşsız. Çok geçmeden boğazımdan bir miyavlama sesi geliyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Bana veriyor.

Diziyle bacaklarımı aralıyor, ereksiyonunu kalçalarımın arasından kaydırıyor ve ıslaklığımın arasına yönlendirmek için elini kullanıyor. Ama içeri itmiyor; ileri geri okşuyor, parmaklarıyla beni çalıştırmaya devam şaftı kıvrımlarımın arasından kayıyor.

Küçük bir zevk sesi çıkarıyorum, kalçalarımı onun yumuşak, eşit vuruşlarına göre sallıyorum.

Bu şekilde devam ediyor, çıldırtıcı bir yavaşlıkla, ben düzensiz nefes almaya başlayıp ona doğru daha sert itene kadar. Göğsünden bir ses yükseliyor, derin ve karanlık, arzusunun sesi. İç uyluğumu kavırıyor, bacağımlı yukarı kaldırıyor ve doğru açıyı yakalayana kadar kalçalarını oynatıyor. Kesin bir hamleyle içeri kayıyor.

Eğiliyorum, inliyorum, titriyorum. Elini karnımın üzerinde düzleştiriyor ve beni vücuduna yaslayarak pompalamaya başlıyor, ilk başta sıkı şekilde, kalçalarımın açgözlü hareketi onu daha derine zorlayana kadar.

Sonra beni karnımın üzerine yuvarlıyor, bir elini saçlarıma atıyor ve nefesim kesilene kadar beni beceriyor.

Sertçe boşalıyorum, parmaklarım yatağı kazıyor, boğazımdan hayvani zevk sesleri yükseliyor. Onaylarcasına homurdanıyor, nefesi kesik kesik, vücudu ağır ve sert bir şekilde sırtıma yaslanıyor. Sanırım da boşalacak, ama yavaşlıyor, geri çekiliyor, sonra beni ters çeviriyor. Sonra kendini kalçalarımın arasına indiriyor ve içeri iterken beni derinden öpüyor.

Çok güzel. Çok doğal. Cennet gibi hissettiriyor. Benim gibi hissediyor.

Ayak bileklerimi sırtına doluyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, sertçe çekiyorum çünkü onu yeterince derine, yeterince yakına sokamıyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Her şeyden daha fazlasını.

Kendini kaybetmeye başlıyor. Bunu kollarının titreyişinde hissediyorum, nefesinin derin hırıltılarında duyuyorum, kaşları neredeyse acı verecek kadar keskin bir zevkle birbirine yaklaşırken yüzünde görüyorum. Pelvisinin her itişinde meme uçlarım göğsüne sürtünüyor. Başını eğip birini ağzına alıyor, sonra sertçe emiyor ve kontrolsüz bir şekilde kasılmaya başlıyor, derine pompalıyor ve etimin etrafında inliyor.

"Ah-Theo!"

Tüm vücudu sarsılıyor. Ölüyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Orgazmı dudaklarından başka bir ses çıkarırken elleri başıma doğru seğiriyor. Yeni bir ses, daha önce hiç duymadığım bir ses.

Bu bir isim.

Benim adım.

"Megan!"

Akıl sağlığımla ilgili süregelen tüm şüpheler ve beynimin bir araya getirdiği imkânsız bulmaca, Theo'nun konuşmasını nihayet duyunca yok oldu.

Çünkü artık neden konuşmayı bıraktığını biliyorum. Sesi kendisine ait değil.

İlk kez altı yaşındayken tanıştığım, gök mavisi gözleri ve güneş ışığı gibi bir gülümsemesi bir adama ait.

Öyle histerik hıçkırıklara boğuluyorum ki Theo şok içinde donup kalıyor. Kollarımdaki tüm güçle ona tutunarak yüzümü boynuna gömüyorum ve coşkumu kontrol edilemeyen gözyaşı dalgaları halinde .

"Biliyordum!" Feryat ediyorum, sesim teninde boğuklaşıyor. "Bana geri döneceğini biliyordum!"

Theo'nun donmuş kasları gevşiyor. Nefes veriyor ve boynuma bir öpücük konduruyor.

Mırıltıyı andıran bir sesle, göğsünden alçak bir kahkaha yükseliyor.

"Tatlım," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma yakın. "Sadece birkaç haftalığına gitmiştim." Ses tonu hafifçe alaycı bir hal alıyor. "Seksten sonra hep böyle duygusallaşacak mısın?"

Sözler Theo'ya ait, ama ses iyi tanıdığım bir ses, tınısı biraz daha boğuk, ama başka bir şey değişmemiş. Bu sesin yankısı beş uzun yıl boyunca zihnimde yaşadı. Nerede olsa tanırım.

"Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun!" Başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Cass, Cass, seni seviyorum! Hiç durmadım, bir saniye bile! Geri döneceğini hep biliyordum!"

Theo nefes almayı bırakır. Bir ceset gibi hareketsiz kalır. Gözlerinin içine saf bir dehşet bakışı gelir. "Ne?"

O kadar çok ağlıyorum ki, neredeyse göremiyorum. Sevinçten çılgına dönmüş bir halde boynuna çılgınca öpücükler konduruyorum. "Neden benden uzak durmaya çalıştın? Neden bana daha önce söylemedin? Neden gelip beni Phoenix'te bulmadın?"

Aniden benden uzaklaşıyor, vücudunu ve sıcaklığını o kadar hızlı bir hareketle geri çekiyor ki gözleri kamaşıyor. Ayağa fırlıyor ve yatağın ayak ucunda çırılçıplak duruyor, geniş, vahşi gözlerle bana bakıyor, elleri titriyor.

"Sen neden ?" diye fısıldar. Zaman durur.

Dünyadaki tüm saatler durur.

Yerçekimi üzerimdeki etkisini bırakıyor ve beni siyah, donmuş uzaya fırlatıyor.

Yatakta doğrulup yorganı çıplak göğüslerimin üzerine çekiyorum ve ben konuşacak cesareti bulana kadar odanın sessizliğinde birbirimize bakıyoruz. "Numara yapmana gerek yok. Ben... Ben kimseye söylemem." Gülüşüm küçük, korkuyla boğulmuş. "Zaten bize kim inanır ki?"

Kalbimin her atışını duyduğum bir aradan sonra Theo dişlerini sıkarak, "Kim bize *ne* konuda inanır ki?" diye soruyor.

Kanım kristalleşip buza dönüşüyor.

Hayır.

Hayır, bu olamaz.

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama artık onları hissedemiyorum. Artık nasıl göz kırpağımı, hareket edeceğimi, hatta nefes alacağımı bile bilmiyorum.

"Cass-"

"Ben senin ölü kocan değilim!" Theo ölü kocamın sesiyle kükrüyor.

Safranın asit ısıırığı boğazıma doğru ilerliyor. Kontrolsüzce titreyerek yutkunuyorum. Hava o kadar soğudu ki, bir mahzende olabilirdik. Kısık sesle "Neden yalan söylüyorsun?" diyorum.

Tüm ışık Theo'nun gözlerini terk eder. Ölüyorlar. Fırtına perdelerinin pencerelere çarpmasını izlemek gibi. "Beni bu yüzden mi istiyorsun? Benim o olduğumu düşündüğün için mi?"

Bu kelimeleri bu sestten dinlemek beynimde bir çatlağa neden oluyor. Hissediyorum; hızlı, sert bir kırılma, buzun ayak altında çatlaması *gibi*.

Sarsılarak ayağa kalktım, tam yatağın üzerindeydim. Çarşafı göğsüme bastırarak öyle düzensiz bir nefes çekiyorum ki, ölüm çingırağı gibi geliyor. Sesim daha da kötü, sanki mezarın ötesinden konuşuyormuşum gibi boş ve ürkütücü.

"Senin o *olduğunu* sanmıyorum, sen osun. *Ve* sen de sensin. İkisisin ve mükemmelsin."

"Kes şunu," diyor sertçe.

"Hayır. Kazadan sonra neden konuşmayı bıraktın Theo? Neden beş yıldır kimseyle tek kelime konuşmadın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Kazada duman solumam nedeniyle ses tellerim hasar gördü. Sesim değişti ve sesimin bu kadar tuhaf çıkmasından nefret ettim."

Boğazımdan histerik bir kahkaha kopuyor. "Duman hasarı mı? Acadia'da sana böyle mi açıkladılar? Çünkü sanırım ikimiz de bunun başka bir şey olduğunu biliyoruz."

"Megan, *dur*-"

"Buraya taşınmadan önce beni hiç gördün mü Theo?"

Yüzündeki tüm kan çekiliyor. Avucumda tuttuğum çarşaf kadar beyaz. Fısıldıyor, "Ben... Ben bir beyin hasarı geçirdim, Megan. Halüsinasyonlarım... gerçek değiller."

"O zaman neden Coop'a hiç tanımadığın birini nasıl hatırlayabildiğini sordun?"

Theo yutkunuyor, kısa bir süre gözlerini kapatıyor. Kısık bir sesle, "Doktorum tekrar konuşmaya başlamazsam, kendimi *zorlamazsam* iyileşemeyeceğimi söyledi. Bunu ilk kez dün gece partide herkesin önünde yapmak istemedim-"

"Beni nereden tanıyorsun, Theo?"

Theo boğuk bir çığlık atarak yatağın kendi tarafında, yerde yığın halinde duran kıyafetlerine doğru koşuyor. O kot pantolonunu, gömleğini ve ceketini çekiştirirken ben de zihnimin içinde sel suları gibi yükselen kara sayıklamalara daha da batıyorum.

Onu uyuşturdular. Acadia'daki o orospu çocukları, o ruhsuz piç Dr. Garner, ona uyuşturucu verdiler, şizofren olduğunu söylediler ve bir mucizenin akıl hastalığı olduğuna inanması için beynini yıkadılar.

Bunu kabul etmiyorum. Hiçbirini kabul etmiyorum. Bu benim ruh eşim ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Yine mi?

"Sarı balonlardan korkuyorsun!" diye bağıriyorum.

Theo sanki karnına yumruk atmışım gibi irkiliyor. Yavaşça yatak odasının kapısına doğru geri çekilirken, ben avazım çıktığı kadar bağırarak onun kim olduğuna tanıklık ederken bana bakıyor.

"Annenin adı Mary'ydi! Babanın adı Dan'di! On yaşındayken bir beagle aldın ve adını Snoopy koydun!"

Theo ellerini kulaklarına kapatır. Başını sallayıp geriye doğru hareket etmeye devam ederken yüzü buruşur ve ağlamaya başlar.

"Sosisli sandviçleri, ayı pençelerini ve Mad Max filmlerini severdin! Yıldırımların fotoğrafını çeker ve yağlı boya manzara resimleri yapardın! Bana ilk kez on altı yaşındayken seviştığımız yerde evlenme teklif ettin, Salt Nehri'nin kıvrımındaki en sevdiğimiz noktada, çiçek açan akasyanın altında! Sırtında Matta'nın yedinci ayetinin dövmesi vardı, çünkü sen gerçeğe ulaşmanın tek yolunun onu bulana kadar her kapıyı çalmak olduğuna inanan bir arayıcıydın!"

Hiçkırıkları kalbimde bir delik açıyor ama devam etmek zorundayım. Ne kadar istese de duramam. Bu inkâr duvarını sonsuza dek yıkmak zorundayım.

Şilteden inip ona doğru ilerliyorum, tökezleyerek attığı her adımda bir adım öne çıkıyorum, vücudum titriyor ve

sesi bir ıgıa yükseliyor.

"Kabul etsen de etmesen de gerçek şu ki, beş yıl önce Mayıs ayının on yedisinde sabah saat 12:02'de öldün - adın Cassidy Michael Dunn'dı ve *sen benim hayatımın aşkıydın!*"

Artık açıkça ağlayan Theo döner ve koşarak odadan çıkar.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağıya doğru gürültüyle inerken bacaklarımdaki gücü kaybediyorum. Dizlerimin zerine çöküyorum, oda dönüyor. Birkaç dakika içinde n kapı, camları sarsan bir gümbürtüyle çarpıyor. Bir araba motorunun gürültüsü dışarıdaki sabahın durgunluğunu bozuyor, ardından kaldırıma çarpan lastiklerin öfkeli gıcirtısı geliyor, sonra araba son sürat caddeden aşağı inerken bir kkreme daha. Arabanın benim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Theo belli ki çantamdan anahtarlarımı almış.

Uzun bir süre aynı yerde diz çöküyorum, boş ve bitkin. Uzaklardan gelen siren seslerini duyana kadar zihnim netleşmiyor.

Sonra boşluğun yerini öyle güçlü bir dehşet alıyor ki, telefon almaya başladığında hala olduğum yerde donup kalıyorum.

* * *

Koşuyorum.

O kadar dikkatle koşuyorum ki Coop'un kırmızı kamyonetinin şehre giden bulvarda yanımdan hızla geçip gittiğini görmüyorum. Hiçbir şey göremiyorum, hastaneden arayan genç adamın vakur sesi dışında hiçbir şey duyamıyorum. Kelimeler kafamın içinde karanlık, korkunç bir tekrara dnşiyor.

"Numaranızı kıyafetinde bulduk. Bir kaza olmuş."

Kaza.

Hayatları mahvetme gücüne sahip üç basit hece.

Kollarımı ve bacaklarımı gidebildikleri yere kadar pompalıyorum, göğsüm kabarıyor, yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Yalınayağım ama ayaklarımın altında yolun soğuk asfaltını hissetmiyorum. Sabahın puslu havasını üzerimde hissetmiyorum.

Yüzümü göremiyor, sert, soluk soluğa nefes alışlarımı duyamıyor ya da deniz melteminin kokusunu alamıyorum. Ben zaten yarı ölüyüm.

Hastaneye vardığımda Theo gitmiş olursa, geri kalanım da peşinden gelir.

"Megan!"

Adım sanki suyun altından bana bağırlıyormuş gibi geliyor. Boğuk, bozuk, çok uzaklardan. Koşmaya devam ediyorum.

"Megan!"

Sokakta kırmızı bir kamyon yanıma yanaştı. Camı açıktı. Coop adımı haykırıyordu. Arabam olmadığı için gelip beni alması için onu aradığımı hatırlıyorum ve rahatlayarak hıçkırıyorum.

Kapıyı çekip açacak kadar yavaşladım ve kendimi içeri attım. Coop kapının kapanmasını beklemeden ayağını gaz pedalına vurdu ve caddede hızla ilerlemeye başladı.

"Ne kadar kötü?"

Dişlerim o kadar çok gıcırıyor ki Coop'un sorusunu güçlükle yanıtlatabiliyorum. "Bilmiyorum. Bir şey söylemediler. Sadece çabuk gel dediler."

"Siktir."

Başka bir şey konuşulmadı. Birkaç dakika içinde Seaside'daki tek hastanenin acil servis kapısının önünde gıcırdayarak durduk. Coop motoru kapatmaya vakit bulamadan kamyonetten indim.

Kapıdan içeri daldım ve panik içinde nefes nefese etrafıma bakındım. Kendimi kabul masasına atıyorum ve bağırıyormuş gibi başladığımda arkasında oturan tumbul esmer kadını ürkütüyorum.

"Theo Valentine! Theo Valentine için geldim! Nerede o? Nerede o? Onu görmem lazım!"

"Hanımefendi, lütfen sakın olun!" Ayağa kalkıyor, elleri havada, gözleri kocaman.

Deli bir kadın gibi göründüğümü biliyorum ama umurumda değil. Öfkeyle yumruklarımı masaya vuruyor ve "*Beni hemen ona götürün!*" diye bağırıyorum.

Coop omuzlarımdan tutup beni masadan kaldırdı.

"Günaydın Angela," diyor esmer kıza, beni kolunun altına sıkıca sıkıştırarak. "Bunun için üzgünüm. Hepimiz üzgünüz - Theo'yu getirdiklerine dair bir telefon aldık."

Coop'a yaslanıp pazen gömleğinin içine ağlıyorum, o kadar ki sayıklıyorum.

"Evet, kısa bir süre önce," diyor esmer kadın, sesi sarsılmış gibi. "Bakalım dışarı çıkıp sizinle konuşacak birini bulabilecek miyim? Neden şuraya oturmuyorsunuz?"

bekleme

odasında?"

"Teşekkürler."

Coop beni masadan uzaklaştırıp kısa bir koridora sürüklüyor, her tökezlediğimde beni yakalıyor, beni ayakta tutan tek şey onun kolu oluyor. Köşeyi dönüp sıra sıra sandalyeler ve bir köşede can çekişen hastalıklı bir bitkiyle dolu steril, parlak ışıklı bir odaya girdiğimizde Colleen'in Kedi Kadın kostümüyle oturmuş ağladığını görünce şoke olarak kısa kesiyorum.

Başını kaldırıp beni ve Coop'u kapının önünde görünce daha çok ağlamaya başladı.

"Bunu tekrar yaşayamam Coop!" diye feryat ediyor.

Neler olduğunu anlamıyorum. Zihnim bozuldu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Coop beni nazikçe karşısındaki sandalyeye oturtuyor, sabit durduğumdan emin olduktan sonra önünde diz çöküp ellerini tutuyor. "Ne oldu Colleen?"

Hıçkırıkları arasında hikayeyi anlattı. "Booger'daki Cadılar Bayramı partisindeydik. Craig ve ben... Kavga ettik. Oradaki her kızla flört ediyordu, bu konuda iğrenç davranıyordu. Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama çok kızmıştım, ona bebekten bahsettim-"

"Bebek mi?" Coop irkilerek, "Bebeğim," dedi.

Colleen omuzları titreyerek başını sallıyor. "Çok uzun süredir çıkmıyoruz. Mutlu değildi" -hıçkırarak elinin yüzünü sildi- "ve muhtemelen onun bile olmadığını söyledi."

Coop sert bir sesle, "Bu salağı tanıyor muyum?" diye sordu.

"Craig Kennedy. Capstone İnşaat'tan," diye fısıldadı. Coop nefesinin altından küfrediyor. "Pekâlâ. Devam et."

"Partiden geç saatte ayrıldık ve evime geri döndük. Kavga etmeye devam ettik. İçiyordu. Çok içiyordu."

Mide bulantısıyla savaşıyor gözlerimi kapatıyorum. *Bir daha olmasın. Lütfen Tanrım, yine olmasın.*

"Giderken onu durdurmaya çalıştım. Anahtarlarını aldım ama beni itti ve gitti. Birine zarar vereceğinden korktuğum için arabamla onu takip ettim ve... 911'i aradım."

"Bu iyi," diye mırıldandı Coop. "Doğru yaptın."

Colleen ona bakar. Maskara yanaklarından aşağı uzun siyah çizgiler bırakıyor. Yüzü kırmızı ve ıslak, gözleri ise perili. "Yine de fark etmedi," diye fısıldıyor kısık sesle. "Yine de kırmızı ışıkta geçti. O küçük arabaya büyük sedanıyla frene bile basmadan çarptı. Ben gördüm

Her şeyi. Şoktan öleceğimi sandım. Arabamı kontrol edemedim Broadway'de kaldırıma çıktım."

Yüzü buruşuyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarıp sallanmaya başlıyor. "Sedanın yanına gittiğimde Craig'in yüzü kanıyordu ama hava yastığı açılmıştı. Sanırım sadece kafası karışmıştı, kötü yaralanmamıştı. Sonra diğer arabaya gittim... ve... Theo'yu içeride gördüm. Craig kavşağın ortasında onun arabasına çarpmıştı, tıpkı geçen sefer Theo'ya olduğu gibi."

Kendi içine kapandı ve gürültülü, bedenini parçalayan hıçkırıklara boğuldu. "Tanrı bunu bana neden tekrar yapsın Coop? Bana bunu *tekrar* nasıl yaşatabilir?"

Çünkü Tanrı bir canavar, ona söylemek istiyorum. İkimizden de nefret eden bir canavar.

Coop ona sarılmak üzereyken Colleen'e doğru sendeleyerek yaklaştım ve kollarımı ona dolayıp sıkıca kavradım. Bana sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kimin için daha kötü hissettiğimden emin değilim. Tanrı en çok hangimizi mahvetti?

Fısıldıyorum, "Bu sefer bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin Colleen. Bunu birlikte aşacağız."

"Theo'yla çıktığınızı biliyorum," diye hıçkırıyor. "Sizi partide birlikte gördüm, sonra Suzanne bana onunla görüşüğünü söyledi ve çok üzgünüm... Çok üzgünüm-"

Nefesi kesiliyor ve edemiyor.

"Tamam, şimdi sakın olun kızlar," diye mırıldandı Coop. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Theo iyi olabilir."

"Affedersiniz."

Kapı aralığından gelen bir adam sesi hepimizi yerinden sıçrattı. Bu bir doktor, uzun boylu, gümüş saçlı, asık suratlı. Yorgun gözlerle üçümüze bakıyor. "Hanginiz Bay Kennedy ile birliktesiniz?"

Colleen titreyerek ayağa kalkar. "O benim."

"Dışarı çıkar mısınız hanımefendi? Polis burada. Sizinle konuşmak istiyor."

Colleen'in beti benzi attı. "O nasıl?"

Doktor iç çekerek bir eliyle saçlarını düzeltiyor. "Fiziksel olarak iyi durumda. Yüzünde sadece birkaç küçük kesik var. Ama bir avukatı varsa, onu aramalısınız."

"Alkollü araç kullanmakla mı suçlanıyor?" diyor Coop.

Doktor bir an için Coop'a baktı, bakışları sabitti. "Şimdilik."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Kısık, acı dolu bir inilti duyuyorum ama Coop omuzlarıma sarılana kadar bunu çıkaranın ben olduğumu fark etmiyorum.

"Peki ya Theo Valentine? Onun durumu nedir?" Coop'un sesi kara tahtaya kazınan tırnaklar kadar serttir. Doktor tereddüt edince Coop, "Söylesene lan, biz aileyiz!" diye çıkışıyor.

"Korkarım iyi görünmüyor."

Colleen yeni bir hıçkırığa boğuluyor, Coop küfrediyor ve ben yine o sesi çıkarıyorum, ölmekte olan bir hayvanın sesini.

Doktor, "İç yaralanmaları şu anda güvenli bir şekilde hareket ettirilemeyecek kadar ağır, ancak durumu stabilize olur olmaz onu Portland'daki kardeş hastanemize uçurmamız gerekecek" diyor.

"Neden?" diye bağırıyor Coop, odadaki konuşma yeteneğine sahip tek kişi.

"Orada bir beyin cerrahisi ünitesi var. Subdural hematomun basıncını azaltmak zorundayız-"

"Ben doktor değilim!" Coop kükrer.

Bir süre sonra doktor sessizce şöyle der: "Beyni kanıyor. Dalağı yırtılmış. Yarım düzine kırık kemiği var, bunların arasında bir akciğeri delip çökerten parçalanmış bir kaburga kemiği de var. Kan plevral boşluğa doluyor, bu da diğer akciğeri çökertebilir. En önemlisi, beyin dalga aktivitesi minimum düzeyde. Durumu çok vahim. Bunu sormak zorunda olduğum için üzgünüm ama DNR'si var mı?"

Coop öfkesini dizginlemiş olsa gözlerinde tehlikeli bir bakışla doktora bakıyordu. "DNR nedir?"

Aynı anda Colleen ve ben fısıldadık, "döndürmeyin."

Helikopterde pilot, bir acil yardım görevlisi ve Theo'dan başka kimseye yer yoktu, bu yüzden sonunda durumu stabil hale geldiğinde Coop, Colleen ve ben helikopterin hastanenin çatısından kalkışını ve ufukta kaybolana kadar doğruya yönelişini izledik.

Onu görmemize izin vermediler. Bunu kötü bir işaret olarak algıladım. Ancak Craig'i gördük.

Polis alkol testi için kan ve idrar tahlili yaptıktan ve Colleen'le görüştüktan sonra Craig'i acil servisten elleri kelepçeli, üstü başı dağınık bir halde çıkardı. Coop ona saldırmamam için beni fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldı.

Zavallı Angela, masanın arkasındaki kadın. Craig'e saldırırken attığım çığlıklardan ve vahşi hareketlerimden o kadar korkmuştu ki, koridora doğru kaçtı ve bir daha arkasına bakmadı. Yerine uzun boylu, iri yarı bir görevli oturdu ve bana sert bir bakış attı.

Seaside'daki ünüm efsaneleşiyor olmalı.

Colleen benimle ve Coop'la birlikte Portland'a gitmek için ısrar etti ama ben ona eve gidip dinlenmesini söyledim. "Kendine iyi bakmalısın," diye fısıldadım. "Bebek için, tamam mı? Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Otoparkta uzun süre kucaklaştık, birbirimizin kollarında ağladık.

Theo'nun iyileşme ihtimali vardı ama Tanrı'yı tanıdığım için daha fazla mucize beklemiyordum. O size şeker veren bir zorbaydı, sırf şekerinizi çaldığında gözyaşlarınıza gülebilmek için.

Coop'la birlikte Portland'daki hastaneye giden uzun yolu sadece radyoda çalan blues müziğinin bozduğu bir sessizlik içinde kat ettik.

"At Last" çıktığında, kapatmak zorunda kaldım.

Bir insan ancak bu kadar acıya dayanabilir.

* * *

Ameliyat on iki saat sürdü, hayatımın en uzun ve en karanlık ameliyatlarından biriydi. Doktor ameliyattan çıktıktan sonra Coop'la beni bekleme odasında bulduğunda saat neredeyse gece yarısıydı.

"Elimizden geleni yaptık," dedi, o sırada dizlerim tutmadı ve Coop beni bir sandalyeye taşımak zorunda kaldı. Geri kalanını, hepsi birbirine kaynaklanmış ve kış toprağı kadar sert plastik hastane koltuklarında sırtüstü yatarak sessizce ağlayarak dinledim.

"Tıbbi olarak komada. Beynindeki şişlik nedeniyle bu gerekliydi. Birkaç saat içinde daha fazla bilgi sahibi olacağız ama size karşı dürüst olmak zorundayım... en kötüsüne hazırlıklı olun."

Başka bir şey daha söyledi ama ben artık dinlemiyordum. Hıçkırıklarımın sesinden hiçbir şey duyamıyordum.

* * *

Ertesi sabah saat onda sarışın güzel bir hemşire geldi ve onu görebileceğimizi söyledi.

O sırada kendimi ölmüş gibi hissediyordum ve Coop da oldukça berbat görünüyordu. İkimiz de ne yemek yemiş ne de uyumuştuk. İkimizin de umurunda değildi. Theo'nun odasına birlikte girdik, nefesimizi tutarak ve el ele tutuşarak, bulacağımız şeyden korkarak titriyorduk.

Ona bir kez baktım ve boğuk bir dehşet ıgılığıyla Coop'a doğru yığıldım. Kimse bu kadar kötü görünüp hala hayatta olmamalı.

Siyah, mavi, mor ve yeşilin çeşitli tonlarındaydı. Her iki gözü de şişmişti. Kesikler yüzünde ve kollarında çirkin kırmızı çizgiler oluşturmuştu. Dudakları morarmış ve şişlikten şekli bozulmuştu. Kafasının bir tarafı tıraş edilmişti ve kafatasından sarı bir sıvı sızdıran bir tüp çıkmıştı. Solunum cihazına, çeşitli plastik tüplere ve bip sesi çıkaran makinelere bağlıydı ve göğsünün yavaş ve istikrarlı bir şekilde inip kalkması olmasaydı öldüğünden emin olabilirdim.

Coop nefesini tuttuktan sonra gergin bir sesle, "Daha iyi görünüyordu," dedi.

Gözyaşlarına boğuldum ve yüzümü onun göğsüne gömdüm.

"Hadi, şimdi," diye fısıldadı bana sarılarak. "Gözyaşlarını sil ve gidip merhaba de."

Kalbim küt küt atarken yatağa doğru süründüm. Theo'nun eline dokunduğumda soğuktu. Eğilip alnından öptüm, o da soğuktu.

Titreyerek fısıldadım, "Sakin beni bırakayım deme. Sıkı tutun. Sana ihtiyacım var.

Seni seviyorum. Bana geri dön."

Theo hiç tepki vermedi. Yüzünde en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Vücudu hâlâ oradaydı ama geri kalanı hakkında şüphelerim vardı.

Sonra en zor kısmı başladı.

Beklemek.

"Sadece eve git, Coop. Burada yapabileceğin başka bir şey yok. Doktoru duydun, onu en erken birkaç gün daha komadan çıkaramayacaklar. Evine, çocuklarının yanına git, hayatına geri dön. Ekibinin oturma odama bar yapmadığından emin ol. Bir haber alır almaz seni arayacağım."

Coop iç geçirdi, elini yüzünde gezdirdi ve başını salladı. Theo ameliyat olalı üç gün oldu. Hayati belirtileri stabil ama durumu hâlâ kritik. Doktorlar ona hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorlarmış gibi bakıyorlar ve bu bende hepsinin suratına yumruk atma isteği uyandırsa da, içimde acımasız bir umut da yeşertiyor. Buraya kadar gelebildiyse, belki sonuna kadar gidebilir.

"Burada iyi olacak mısınız?" diye sordu Coop, yüzü endişeyle buruşmuş bir halde. "İyi ya da değil, hiçbir yere gitmiyorum."

Uzun bir süre bana baktı. "Biliyorsun, anne ve babası vefat etti. O tek çocuk, gerçek ailesi yok." Fısıldadım,

"Biliyorum. Sen söyledin."

"Demek istediğim, sana sahip olduğu için çok şanslı."

Gülüşümün sesi boş geliyor. "Hayır, Coop. Şanslı olan *benim*. Hiçbir fikrin yok."

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor ve ağır bir şekilde nefes vererek omzumu sıkıyor. "Eve giderken Buttercup'ı kontrol edeceğim, her şeyin nasıl gittiğine bakacağım. Seni bu gece daha sonra ararım."

Beni Theo'nun yatağının yanında oturduğum sandalyeden çekti ve bana bir ayı gibi sarıldı. Sonra veda etmek için Theo'nun elini sıkıyor. "Yakında görüşürüz dostum," diyor, sesi boğuk.

Dönüyor ve gözlerinde parlayan yaşlarla dışarı çıkıyor.

Suzanne bana kıyafet getirmek için çoktan dışarı çıktı ve Theo'yu görünce sinir krizi geçirdi. Nefes alabilmesi için onu koridora bir sandalyeye oturtmak zorunda kaldım.

Colleen ve ben her gün telefonda konuşuyoruz. Gelecekte ne olursa olsun çok iyi arkadaş olacağımıza dair içimde bir his var.

Craig alkollü araç kullanmakla suçlanmış ve iki gün hapistе kalmıştır. Theo ile ilgili sonuca bağlı olarak, başka suçlamalar da söz konusu olabilir.

Bana gelince, sandalyelerde uyuyor, çok fazla kahve içiyor ve hastanenin sessiz küçük şapeline dizlerimin üzerinde Tanrı ile pazarlık ederek çok zaman geçiriyorum. Bu, dünyanın ters yönde dönmesi için pazarlık yapmak kadar faydalı bir şey değil ama bana zaman geçirecek bir şeyler veriyor.

Üç gün dörde, dört gün yediye dönüştü. Hastaneye yakın bir otele yerleştim ve bir araba kiraladım. Doktorlardan günlük güncellemeler alıyorum ama yeni bir şey öğrenmiyorum. Floresan ışıkları ve kafeterya yemeklerinden oluşan garip bir alacakaranlık kuşağında, bitmek bilmeyen bir dehşet ve ezici bir suçluluk duygusu içinde yaşıyorum.

Zamanım varken Theo'ya söylemem gereken şeyler yüzünden kendimi çarmıha geriyorum.

Kader devreye girip yanıldığımızı kanıtlayana kadar her zaman bu değerli mala yeterince sahip olduğumuzu düşünüyoruz.

Sonra, Theo'nun kazasından sonraki onuncu günde Coop'tan erken bir telefon aldım.

"Nasıl gidiyor? Hastaneye mi?"

"Ben de tam oraya gidiyordum. Doktoruyla zaten konuştum. Hala bir değişiklik yok."

"Şey, uh... Bence yapmalısın, uh..." Boğazını temizliyor. "Bakmanı istediğim bir şey var. Bugün Seaside'a gel."

Duştan çıktığım için hâlâ ıslak olan saçlarımı tarıyorum ama Coop'un sesindeki tuhaf notayı duyduğumda hareketsiz kalıyorum. "Ne oldu?"

Coop derin bir nefes aldı. "Bu açıklayabileceğim bir şey değil. Bunu görmem gerek Megan. Gerçekten önemli olmasaydı onu terk etmene izin vermezdim."

"Düğün Çiçeği mi? Her şey yolunda mı?"

"Sorun Buttercup değil. Evde iyi ilerleme kaydediyoruz. Bu... çok daha önemli."

"Coop," dedim açıkça. "Gizemlerden nefret ederim. Ve sinirlerim daha fazla dram kaldıramaz. Görmek için Seaside'a dönmemi gerektirecek kadar önemli olan şey ne?"

Coop sessizce, "Theo'nun ahırında bulduğum şey" diyor.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Köhne ahırın kapı kollarına geçirilmiş o büyük, parlak zinciri düşünüyorum ve ürperiyorum.

"Theo evini Hillrise'in genel merkezi olarak kullanıyor - orası bir showroom gibi, çalışmalarının güzel bir örneği - ve bir müşteri için ofisten bazı evraklar almam gerekiyordu. Eski bir faturanın kopyası.

Vergiler. Her neyse, bilgisayarda bulamadım, ben de belki ahırda bir depomuz vardır diye düşündüm."

"Ve?" Konuşmayı kestiğinde sabırsızca soruyorum.

Cevabı kadar yumuşak ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Ve sanırım artık Theo'nun neden oraya gitmeme izin vermediğini biliyorum."

"Coop," diye bağıyorum, "beni biraz rahat bırakır mısın? Lanet ahırda ne var?"

Basitçe "Sen" diyor.

Sesi kadar tuhaf ki beni korkutmaya başladı. "Anlamıyorum." "Ben de anlamıyorum. Öğlen orada buluşuruz. Adresi sana mesaj atarım."

Zaten bende olduğunu söyleyemeden telefonu kapattı.

* * *

Seaside'a doksan dakikalık yolu bir saat on dakikada geldim. Theo'nun evinin garaj yoluna girdiğimde Coop çoktan oradaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kamyonetine yaslanmış, botlarına bakıyordu. Kafasını kaldırıp ön camda göz göze geldiğimizde kalbim duracak gibi oluyor.

Çünkü benim iri yarı, kendinden emin Coop'um korkmuş görünüyor.

Arabayı kapatıp dışarı çıkıyorum, anahtarlar ellerimde titriyor. Kulak misafiri olduğum anda konuştu.

"Buraya taşınmadan önce Theo ile hiç tanıştın mı?"

Birden nefesim kesildi. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Neden soruyorsun?"

Çenesini çalıştırıyor, bir süre uzaklara bakıyor. Sonra arabadan uzaklaşıyor ve cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor. "Hadi içeri girelim."

Coop ahıra doğru ilerlerken artan bir panikle onu takip ediyorum, çizmelerinin altında çakıllar çıtırdıyor. Parlak, güzel bir gün, hava açık ve soğuk.

Coop ahır kapılarının etrafındaki zincirin üzerindeki parlak asma kilidi açtı ve hantal ahşap kapıları sürükleyerek birbirinden ayırdı. Paslı menteşeler üzerinde inliyor, yaşlı adamlar gibi huysuzlanıyorlardı. Çenesini sallayarak takip etmemi işaret ettikten sonra içeride kayboluyor.

Gözlerimin loşluğa alışması bir an alıyor. Ahşap çatıdaki çatlaklardan süzülen puslu ışık huzmeleri içeriye uhrevi bir hava veriyor.

Uzun odanın bir tarafında boş at ahırları sıralanıyor. Diğer tarafta ise uzun, cılız bir ahşap merdivenle çatı katına çıkılıyor. Atılmış kereste parçaları toprak zemini kirletiyor ve çatıyı destekleyen geniş kirişlerden birkaçı su hasarı belirtileri gösteriyor. Havada bir hayvan miski-uzun zaman önce ölmüş atların kurumuş gübresi- fısıltısı dolaşıyor.

Yağlı boya ve asetonun daha keskin, daha yeni tınısı da öyle, gözüm kapalı tanıyabileceğim kokular.

"Belgeleri saklamak için iyi bir yere benzemiyor," diyorum Coop'a. Nabzım hızla atmasına ve terlemeye başlamama rağmen sesimi sabit çalışıyorum.

"Sanırım Theo gizli hobisine başladığında onları dışarı taşıdı."

Merdivenin yanında duruyor ve o tuhaf, tedirgin ifadeyle bana bakıyor. Hangi hobiden bahsettiğini sorma zahmetine girmiyorum, çünkü zaten biliyorum.

Önce çatı katına, sonra da Coop'a baktım. Sessizce, "Umarım kolay kolay ürkmersin, çünkü bu neredeyse ödümü patlatacaktı," diyor.

Tırmanmaya başladı.

En tepeye ulaşip merdivenden inene kadar onu izliyorum, sonra da peşinden gidiyorum. Tepeye vardığımda Coop inmeme yardım etmek için elimi tutuyor, sonra tek kelime etmeden geri çekiliyor ve tepkimi görmek için beni dikkatle izliyor.

Ama o çoktan ortadan kayboldu. Yalnızım, sadece bir tapınak olarak tanımlanabilecek bir yerde yapayalnızım.

Farklı boyutlarda yüzlerce, belki de binlerce yağlı boya tablo ahırın duvarlarına yaslanmış, dik bir şekilde istiflenmiş. Daha fazlası duvarların her santimini kaplamış, çivilere gelişigüzel asılmış. Daha fazlası uzun rustik ahşap masaların üzerine ve zemine dikkatsizce serpiştirilmiş, yığınlar ve yığınlar, bitmek bilmeyen bir tuval denizi.

Bazıları bitmemiş. Hepsi çerçevesiz. Ve her biri aynı özneyi çeşitli kıyafetler, pozlar ve soyunma aşamalarında tasvir ediyor:

Ben.

Bir üzüm bağında bir kadeh şarapla yürürken. Köpük banyosunda gülüyorum. Ata binerken, bulaşık yıkarken, kitap okurken.

Gelinliğimle koridorda yürürken, elimde mor bezelye buketi, gözlerimde gerçek aşkın ışığı parlıyordu.

Taraklı yaka ve korse üzerindeki tohum incilerin detaylarını bile doğru yapmış. Gözyaşlarım alt göz kapaklarımı tehdit ederken bir elimi gürleyen kalbimin üzerine .

Coop'un sessiz sesi şok ve anı kozamı zar zor delip geçiyor. "Tarihleri geçmiş. Hepsini kontrol etmedim ama tüylerimi diken diken edecek kadar var."

Başımı çevirip ona bakacak kadar kendime geldim.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Theo bunları sen Seaside'a taşınmadan *önce* çizdi, Megan. Köşedeki yığının en arkasında bulduğum en eski resim, beş yıl önce geçirdiği kazadan bir ay sonrasına ait. Bu nasıl mümkün olabilir?"

En yakın masaya doğru sürükleniyorum ve parmak uçlarımı yarım kalmış bir resmin üzerinde gezdiriyorum; uyurken, saçlarım yastığın üzerine yayılmış, dudaklarımda küçük bir gülümseme. Tarzında çılğınca bir kalite var, çok sayıda hızlı, kısa vuruş, sanki aceleyle bitirmiş ve memnuniyetsizlikle yarıda bırakmış gibi.

Bütün kırık parçalarımı .

Uyanık olduğu tüm saatlerde bir hayalet gibi ona musallat olan kişiyi sonunda kanlı canlı görmek onun için ne kadar korkunç bir şey olmalıydı. Cal's Diner'daki o ilk gece bana öfkeyle bakmasına şaşmamalı. Muhtemelen aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Mırıldanıyorum, "Belki de tanıştığımızdan beri onları boyadı ve yanlış tarihledi. Hastaydı, bunu biliyorsun."

Coop homurdanıyor. Kollarını iki yana açarak şöyle dedi. "*Bunların hepsini* Eylül'den beri mi çiziyor? Hiç sanmıyorum. Ayrıca evdeki ofisinde başka tuhaf şeyler de buldum."

"Ne gibi?"

"İki yüz tane lanet olası limonlu turta tarifi gibi. Denver omletlerinin resimlerinin olduğu dergilerden kesilmiş koca bir klasör gibi. Hollanda ve Japonya'daki hidroponik çiçek yetiştiricilerinin neredeyse beş yıllık faturaları gibi - her hafta dünyanın öbür ucundan buraya çiçek getirtiyordu! "Oregon'daki çiçeklerin nesi var böyle?"

Bezelye burada her zaman mevsiminde olmaz.

Yüzümü çatıdaki bir çatlaktan süzülen ışık huzmesine çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ve dolabında bir sürü süslü Fransız şarabı var.

-Ve o şarap bile içmez! Nefret ediyor!"

Cass ve benim yıldönümlerimizde her zaman içtiğimiz Château Corton Grancey'nin zarif etiketini zihnimde canlandırıyorum. İlk kez balayımızda tattığımız, bir köy yolunun kenarında bulduğumuz ve Fransa'nın en eski ve en iyi şarap imalathanelerinden birinin başında olduğu ortaya çıkan yaşlı adam tarafından bize servis edilen şarap. Fısıldıyorum, "Burgundy her zaman iyi bir yatırımdır. Özellikle de bir grand cruu."

Kısa bir duraksama oldu, sonra Coop, "Burgundy'den olduğunu hiç söylemedim," dedi.

Ona bakıyorum.

Gözleri yoğun, daha sessiz bir şekilde ekliyor, "Ya da büyük bir kruvaziyer."

"Bana tahsilat yaptığını söyledi," diye yalan söylediğimi duyuyorum, gerçeğin imkansız olduğunu biliyorum.

Birbirimize baktığımız uzun bir sürenin ardından Coop ayaklarına baktı. "Haklısın. O hastaydı. Bütün bunlar bunun kanıtı. Bana hiç tanımadığı birini nasıl hatırlayabildiğini sorması, Buttercup'a olan takıntısı ve kazadan sonra tek kelime bile konuşmaması... bunların hepsi de hastalığının bir parçası."

Alyansıma bakıyor, sonra bir kez daha gözlerimin içine bakıyor. "Öyle değil mi?"

Bir an, kısa bir an ona söylemeyi ve her şeyi olurlarına bırakmayı düşünüyorum. Ama o an, bu şeyin o kadar inanılmaz olduğuna, anlamaya çalışmanın ağırlığının Theo'yla beni neredeyse kırdığına ve Coop'a da bu bilgiyi yüklemenin yanlış olacağına karar verdiğimde geçiyor.

Bazı gizemlerin kalplerimizin karanlık, sessiz yerlerinde yaşaması, güvende ve kutsal tutulması gerekir.

"Sen iyi bir arkadaşsın Coop. Ve iyi bir adamsın. Şimdi gitmeliyim çünkü uyandığında yanında olmalıyım."

Ona sıkıca sarılıyorum, sonra merdivenden inip arabama koşuyorum, ruhum yükseliyor ve kalbim yanıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyor. Garaj yolundan o kadar hızlı çıkıyorum ki, lastiklerden bir çakıl püskürüyor.

Mümkün olduğunca çabuk hastaneye gitmeliyim.

Gece yarısı sevgilim bana geri döndüğünde orada olmalıyım.

Bir tek Theo geri gelmiyor.

Ne o gün, ne o hafta, ne de bir sonraki gün. Doktorlar onu komadan çıkarır ama uyanmaz. Ventilatörü çıkarırlar ve kendi kendine nefes almaya başlar ama uyanmaz. Şükran Günü geldiğinde, o kadar uzun süre aynı pozisyonda yattığı için yatak yaraları oluşmuştu ve ben de kendime karşı öyle bir nefret geliştirmiştim ki aynadaki yansıma bile bakamıyordum.

Bunu ben yaptım.

Onu o kadar zorladım ki tek seçeneği kaçmak oldu. Bunu kendi zamanında anlamasına izin verebilirdim ya da şizofreni tüm sorunlarının kaynağıymış gibi davranmak onu daha iyi hissettirecekse tedavi planına uyabilirdim. Gerçeği boğazına tıkmak zorunda değildim ama yaptım.

Kendimi çeşitli yaratıcı yollarla cezalandırıyorum, ama en sevdiğim kendimi yemekten mahrum bırakmak.

Bu da yaptığım kusmaları biraz garip kılıyor. "Yine mi hastasın, tatlım?"

Hastanede Theo'nun katındaki başhemşire Ana adında, iri, kahverengi gözlü ve rastgele sarılma eğilimi olan anaç bir Latin. Az önce bağırsaklarımı kustuğum koridordaki tuvaletin dışında endişeyle bana bakıyor.

Kapının pervazına yaslanıp elimin tersiyle alnımdaki boncuk boncuk terleri siliyorum. "Duydun, ha?"

Özür dileyen bir yüz ifadesi takınır. "Sanırım bütün kat duydu. Sanki burada şeytan çıkarma ayini yapıyorlarmış gibiydi."

"Kahvaltıda yediğim yumurtalı sandviç yüzünden olmalı." Gözlerini kaçırarak zayıf bir kahkaha atmaya çalışıyorum. "Lanet olası kafeterya yemekleri."

Ellerini kalçalarına dayayarak homurdanıyor. "Bence seni hasta etmeden önce biraz yemek yemelisin, *güzelim*."

Kaba bir şekilde mırıldanıyorum, "Ben yerim."

"Ai!" Kolumu çimdikliyor ve ona bakmam için beni korkutuyor. Parmağını yüzüme doğru salladı. "Bana yalan söyleme! Altı çocuğum var, yalan tespitinde siyah kuşağım var!"

Onunla tartışamayacak kadar yorgunum, bu yüzden iç çekiyorum. "Peki, tamam. Muhtemelen buralarda çok takıldığım için bir böcek kaptım. Değil mi?"

Hastanelerin insanları şeyden çok hasta ettiğini bir yerde okumuş muydunuz?" Gözleri yuvarlak. "Tanrım. Ateşin var mı?"

"Hayır."

"Vücut ağrıları mı?"

"Her zamankinden fazla değil."

"Garip bir kızarıklık mı? Büyümüş lenf bezleri? Aşırı halsizlik veya titreme?"

Burnumu tiksintiyle kırııştırıyorum. "Neden, buralarda veba falan mı dolaşıyor?"

Gözleri yuvarlaktan daralmaya başladı. Dudaklarını sıkıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sana şunu söyleyebilirim ki, başka ne sorunun olursa olsun, kesinlikle anemiksin." Bir tavuk gibi gıdaklayarak yanağıma hafifçe vuruyor. "Şuna bak, hayalet gibi solgunsun."

"Desteyiniz için teşekkürler," diyorum sert bir şekilde.

Kolumdan tutup beni koridorda asansöre doğru yönlendirdi. "Kan aldirmek için seni laboratuvardaki Tommy'nin yanına gönderiyorum."

"Hayır! Ben iyiyim Ana, gerçekten-"

Bana ters ters bakarak, keskin bir İspanyolca ile beni susturan bir şey söylüyor. "Tamam. Ama Tommy ilk seferde damarı vurmazsa taşaklarından."

Tekrar gıdaklıyor ve asansör için çağrı düğmesine basıyor. "Çok sinirlisin. Seaside Hastanesi'nin acil servisindeki performansını duydum, biliyorsun."

Başımı sallayarak tavana bakıyorum. "İnanılmaz."

Tommy kollarında pinup kızlarının dövmeleri olan, başparmaklarını gümüş yüzüklerle süsleyen ve gri fötr şapkasıyla kel kafasını gösterişli bir açıyla kapatan bir hipster çıktı. Ona baktığımı fark edince sırtıttı.

"Kafamı daha az yumurta gibi gösteriyor. Otursana."

Oturuyorum, kolumu küçük tezgâhındaki yumuşacık mavi kolçağa sokuyorum ve plastik bir ambalajdan ölümcül görünümlü bir iğne çıkarıp diğer ucunu boş bir şişeye batırdığında sandalyemde kıvranıyorum.

"Yumruk yap." Pazılarımın etrafına idrar renginde bir lastik bağlıyor ve iç kolumdaki küçük mavi şişkinliğe dokunuyor. "Güzel damarlar," diyor, etkilenmiş gibi.

"Teşekkürler. Ben de bir eşek kızıyım."

Bir dizi gamzesini göstererek gülüyor. "Sanırım hepimizin zayıf yönleri var."

Vücuduma saplanmak üzere olan çelik sivri uçtan dikkatimi uzaklaştırmak için, "Damar işine nasıl girdin Tommy?" diye soruyorum.

"On beş yaşımdayken kardeşim aşırı dozda eroin aldıktan sonra doktor olmak istediğime karar verdim."

Bu kişisel bilgiyi o kadar soğukkanlılıkla açıklıyor ki afallıyorum. "Tanrım, çok özür dilerim."

İğneyi ustalıkla eve kaydırıyor. Bir çimdik bile hissetmedim. "Evet. Berbattı. Onu tuvalete yığılmış ve kolu hâlâ bağlı halde bulan bendim. Böyle şeyler bakış açınızı gerçekten değiştiriyor."

Belli belirsiz, "Kesinlikle ." diyorum.

Bir şişeyi dolduruyor, diğeriyle değiştiriyor, rahat ve yetkin, çalışırken konuşuyor. "Portland State'te tıp öncesi programına kaydoldum ama bir yıl sonra bıraktım. Üniversite pek bana göre değildi. Sınavlara girme konusunda berbatım. Ama yine de tıp alanında bir şeyler yapmak istiyordum. Burada çalışan birini tanıyordum, maaşının iyi olduğunu ve iş başında eğitim verdiklerini söyledi, ben de sertifikamı aldım ve hepsi bu kadar."

Şimdiye kadar dört küçük şişeyi de doldurdu ve iğrenç iğneyi çıkardı. Kolumdaki küçük deliği kapatmak için mor bir yara bandıyla kaplı bir pamuk alıyorum, sonra işimiz bitiyor.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki sen tanıdığım en iyi flebotomistsin, Tommy. İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Bir an bana baktı. "İyi misin?"

Bu soru beni şaşırttı ve utanç içinde elimi saçlarımda gezdirdim. "O kadar kötü görünüyorum, ha?"

"O kapılardan bir sürü insanın girdiğini görüyorum. Onları hissedebiliyorsunuz."

Gülüşüm rahatsız edici. "Öyle mi? Peki benim titreşimim sana ne söylüyor? Sinir krizinin eşiğinde bir kadın mı?"

Dudaklarının kenarları küçük, gizemli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kadın bir şeyin eşiğinde. Kendine iyi bak. Mutlu Şükran Günleri."

Beni sandalyede oturur halde bıraktı, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Yaşamak için kan alan insanların tuhaf olduğuna karar verdim.

* * *

Theo'nun odasına döndüğümde, Coop ve Suzanne'in Theo'nun yatağının yanındaki boş yatağa derme çatma bir Şükran Günü yemeği masası kurduklarını görünce şok oldum.

"Çocuklar," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Burada ne işin var?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Suzanne, bana sarılmak için aceleyle yanıma geldi ve

Bir öpücük. Geri çekiliyor ve omuzlarımdan tutarak bana bakıyor. "Şükran Günü'nde aileden başka nerede olabilirsiniz ki?"

"Ama Coop..." Ona bakıyorum, sarışın cüssesi ve sırtışıyla odadaki alanın çoğunu kaplıyor. "Çocukların."

"Bugün anneleriyle birlikteler. Onları Noel için alıyorum.

Kayınvalideme tahammül edemediğimi düşünürsek, bu çok işe yarıyor."

"Eski kayınvalide," diyor Suzanne omzunun üzerinden.

Coop ona sırtıttı. "Doğru. Ex."

Suzanne bana dönüp baktığında yanakları kıpkırmızı, bu da bana Portland'da kaldığımdan beri bu ikisinin neler yaptığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"O kibar hemşire hanım Ana, bu kadar yemek varken bizi içeri almaması gerektiğini söyledi ama o kibirli doktorların çoğu tatil için gitmiş, o yüzden bizi içeri soktu. *Ve...*"

Kendine özgü gökdelen topuklu ayakkabılarını yere vurarak, televizyonun altındaki masanın üzerinde duran kâğıt torbaya doğru ilerliyor ve alüminyum folyoya sarılı bir tabak çıkarıyor. Onu bir kupa gibi havaya kaldırıyor. "Limonlu turta yaptım!"

Alt dudağım titremeye başladığında ve gözlerim yaşlarla dolduğunda dehşetle bakıyor.

"Kahretsin, sakın bana diyet yaptığını söyleme! Bu yüzden mi sokak kedisine benziyorsun?"

"Seni seviyorum Suzanne," diyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

"Tatlım, sorun yok." Turtayı Coop'a uzatmış olmalı çünkü kolları nazik bir sarımayla bana dolandı. Sonra ben memelerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlarken saçlarımı okşadı. Kulağıma mırıldandı: "Ben de seni seviyorum. Yeni ipek bluzumu sümüğünle mahvediyor olsan bile." İç çekiyor. "Neden en güzel kızlar en çirkin ağlayıcılar oluyor?"

Ben kendimi toparlayıp Suzanne'la birbirimizden ayrıldığımızda Coop yemeği hazırlamayı bitirmişti. Her şey orada: hindi göğsü, dolma, mısır, tatlı patates. Kızılçık sosu bile getirmişler. Bu beni yeniden gözyaşlarına boğmak istiyor ama şu anda odaklanmam gereken daha önemli bir şey var.

Yemek kokusu midemi bulandırıyor.

Coop çantasından kâğıt tabaklar çıkarırken bana yan yan bakarak, "Biraz yeşil görünüyorsun," dedi.

"Sadece yorgunum. Bu harika görünüyor çocuklar. Çok teşekkür ederim."

Her birimiz bir tabağı yemekle doldurduktan sonra sandalyeleri Theo'nun yatağının etrafına çektik ve sadece Theo'nun kalp monitörünün sürekli bip sesiyle bölünen bir sessizlik içinde yemek yedik.

Bir süre sonra Coop sessizce, "Zayıf biri," dedi.

"Tüm öğünleriniz sıvı olsaydı siz de öyle olurdunuz."

Coop battaniyenin altında, beslenme tüpünün Theo'nun karnına yerleştirildiği yerdeki yumruya bakıyor. Gözlerinde acı belirdi ve hemen tabağına baktı. "Yeni bir şey var mı?"

Meşgul görünmek için tabağımdaki dolmayı çatalımla karıştırıyorum. Bu kadar zahmete girmişler. Yemeyerek onlara hakaret etmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, yiyip her şeyi geri atarak. "Bir şey yok. Hayati değerleri stabil."

"Peki ya EEG?"

Fısıldıyorum, "Değişiklik yok. Beyin dalgaları bir gölün yüzeyi gibi görünüyor."

Suzanne, "Büyükannem Rhoda, komadan çıkmadan önce iki yıl komada kaldı. Bir gün uyandı ve çikolatalı puding istedi. Beyin dalgaları da yoktu. Sonunda hiçbir şey ifade etmedi. Eğer Tanrı uyanmanı istiyorsa, uyanırsın. O istemezse, sen de istemezsin."

Coop bitkin bir sesle, "Neden her şey için hep Tanrı suçlanıyor? Belki de Tanrı hayatın kendi bildiğini yapmasına izin veriyor ve nasıl başa çıkacağımızı görmek için bizi izliyordur."

"Satranç oyuncusunun aksine saatçi olarak Tanrı," diyorum. "Babam da böyle düşünüyordu."

Suzanne şöyle diyor: "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorum. Kötü şeylerin bile. Hepsi anlayamadığımız daha büyük bir planın parçası. Tanrı evrendeki en büyük sevgi gücüdür."

"Sanırım Tanrı salyangozların üzerine tuz serpmeyi seven bir çocuk" diye mırıldandım.

Sohbet başka konulara kayıyor. Coop, Hillrise'ın Buttercup'ta kaydettiği ilerleme hakkında beni bilgilendiriyor, ki bu etkileyici. Hava koşulları uygun giderse, Ocak ayı sonunda tüm işleri bitirmeyi planlıyorlar. Tam da Sevgililer Günü'nde pansiyonu açabileceğim zamana denk geliyor.

Lanet olası ironi.

Tabağımdaki yemek yığınının bir çentik atmak için elimden geleni yapıyorum ama sadece birkaç ısırık alabiliyorum. Bir saat daha kalıyorlar, sonra artanları toplayıp çöpü atıyoruz. Suzanne tuvalete gittiğinde Coop beklenmedik bir şekilde beni kucaklıyor.

Kısık bir sesle, "Ne yapacaksın?" dedi.

Sormama gerek kalmadan ne demek istediğini anlıyorum. "Bekle," diyorum, sesim kırılarak. "Ne kadar uzun sürerse sürsün."

Kendini geri çekiyor ve gözlerinde o kadar büyük bir acıyla bana bakıyor ki, bu korkunç. "Peki ya en iyisi buysa?" Yatakta hareketsiz ve tepkisiz yatan Theo'yu işaret ediyor. "O zaman ne olacak?"

"Umudumu yitirmeyeceğim," diyorum sessiz bir şiddetle. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Eğer bu lanet hastane odasında yaşlanmak zorunda kalırsam, yapacağım şey bu. Uyandığında bir fincan kahvenin IQ'suna sahipse ve hayatının geri kalanında giydirilmesi, yıkanması ve elle beslenmesi gerekiyorsa, yapacağım şey bu. Onu seviyorum, Coop. Ne olursa olsun. Bu adamı seveceğim ve ölene kadar ona bakacağım."

Boğazım kapanıyor, bu yüzden sonraki kelimelerim boğuluyor. "Ve o zaman bile, onu sevmeye devam edeceğim. Onu zamanın sonuna kadar seveceğim."

Coop bana sıkıca sarılıyor, nefesi kesiliyor, sonra ağladığını görmeyeyim diye aniden çıkıp gidiyor.

Suzanne banyodan dönüyor ve vedalaşıyoruz, sonra çok yorgunum, Theo'nun yatağının yanındaki sandalyeye yerleşiyorum ve sadece birkaç dakika kestirmek niyetiyle gözlerimi kapatıyorum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda dışarısı karanlıktı ve Ana başımda durmuş adımları fısıldıyordu.

"Megan. *Mija*, uyan."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Sırtım tutulmuş ve sol bacağım uykuya dalmış. Karıncalanmalar ve iğnelenmeler acı veriyor. "Saat kaç?"

"Gece yarısından
hemen sonra." "Her
şey yolunda mı?"

Tereddüt ettiğinde kalbim bir roket gibi fırlıyor. Ayağa fırlıyorum ve Theo'nun elini tutmak için acele ederken onu yolumdan çekiyorum. Panik içinde yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığına bakıyorum ama uyuduğum zamanki haliyle aynı durumda görünüyor.

"Tatlım, o iyi," diyor omzuma dokunarak. "Sorun, ah... sorun sensin aslında."

Dönüp ona bakıyorum. "Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

Theo'ya bakar. Sonra, her zamanki etkileyici kahverengi gözleri hiçbir şey göstermezken, çenesini kapıya doğru salladı. "Hadi gidip orada konuşalım."

Aman Tanrım. Bende korkunç bir sorun var. Kanser. Nadir görülen, bulaşıcı bir hastalık. Zika virüsü. Ebola. Lanet olası veba!

Ağzım açık, dehşet midemi yumruk gibi sıkarak ona bakmaya devam ettiğimde, Ana nazikçe kolumu tutuyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. Kapının eşiğinde duruyor ve sesini fısıltının biraz üzerinde tutuyor.

Bu yüzden ne dediğini anlayamıyorum. "Hamilesin."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sonra gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Affedersiniz? Ne dediniz?" "Hamile olduğunu söyledim, tatlım. Tebrik ederim."

Esriyi bekliyorum. Bir tane bile gelmeyince ve Ana sadece küçük, yumuşak bir gülümsemeye bana bakınca, şaka yapmadığını anlıyorum.

"Ana, bu mümkün değil. Hamile kalamam."

Omuzlarını kaldırıyor. "Kan testine göre yapabilirsin."

Şu hipster salak, Tommy. Benim test sonuçlarımı başkasının kilerle değiştirmiş! Zavallı hamile bir kadına sabah bulantılarının sadece anemi olduğu söylenecek!

Kesin bir dille, "Hayır Ana, yapamam. Sana söylüyorum, bu imkansız. Bu bir mucize olur."

Tüm yüzü bir gülümsemeye aydınlanıyor. "Tanrı mucize işinde tatlım, belki de ona teşekkür etmelisin."

Kafamın içinde dolunayda uluyan binlerce kurt gibi bir ses var. Düşünürken kendimi zor duyuyorum. İnanılmaz bir şekilde fısıldıyorum, "Ben... Ben hamile miyim? *Nasıl?*"

Kaşlarını kaldırıyor, yüzünde bir mizah ifadesi var. "Oh, okuldaki o günü kaçırdın mı? Bak, sperm denen bir şey var-"

Kollarından tuttum ve yüzüne doğru bağırdım, "HAMİLE MİYİM? BEBEKLE Mİ?"

Kahkahalara boğularak, "Hayır, bir piñata ile. *Tabii ki* bir bebekle!"

Theo'ya bağlanan makinelerden birinden yüksek sesli, çılgınca bir bip sesi geliyor.

İkimiz de donup kaldık, sonra ilk tepkiyi Ana verdi. Aceleyle yatağının yanına gitti, yeşil yanıp sönen rakamların olduğu siyah bir kutuya baktı, sonra arkasını dönüp yanımdan koşarak geçti ve bir doktor çağırmak için bağırdı.

"Ana!" Panikle bağııyorum. "Neler oluyor!"

Koridorun sonundaki hemşire odasına doğru gidiyor ve giderken omzunun üzerinden bağııyor. "Kalp atışları hızla artıyor!" Bir köşede kayboluyor.

Dönüp Theo'nun yatağının yanına koşuyorum, o kadar telaşlıyım ki ayağım bir sandalyenin ayağına ve neredeyse düşüyorum. Elini tutup yatağa yığılıyorum, nefes nefese, makinelerde gördüğüm yanıp sönmelerden dehşete düşmüş bir halde. Çılgına dönen sadece kalp atışı monitörü değil, diğer birçok cihaz da alarmlarla çığlık atıyor.

İşte bu kadar. O ölüyor.

KontROLSÜZCE Hıçkırmaya başladım. "Beni bırakmaya cüret etme, Theo! Sakın! Seni seviyorum! Sana ihtiyacım var! Beni yalnız bırakırsan seni asla affetmem!"

Elimin üzerindeki baskı, neredeyse hissedemeyeceğim kadar hafif, histerik çığlıklarımı sanki biri fişimi çekmiş gibi kesiyor. Donup kalıyorum, Theo'nun benimkine kenetlenmiş eline bakıyorum... zayıfça sıkın eline.

Zaman yavaşlıyor. Kalbimin her atışı kulaklarımda bir gök gürültüsü patlaması gibi. Yüzüne bakıyorum ve gecenin ikinci mucizesinin gerçekleşmesini büyük bir şaşkınlık ve sevinçle izliyorum.

Theo yavaşça gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

Bakışları önce bulanık ama birkaç dakika sonra odaklanıyor. Sonra beni tanıyıp tanımadığını görmek için nefes almadan beklerken sonsuz bir sessizlik boyunca birbirimize bakıyoruz.

O orada mı ki?

Elini sertçe sıkarak göğsüne doğru eğildim ve yalvardım, "Theo? Theo, beni duyabiliyor musun? Konuşabiliyor musun?" Cevap vermediğinde, gözyaşlarım yanaklarımdan tekrar akmaya başlıyor. Yüzümün parçalandığını hissediyorum ve son umudum da onun koyu, karanlık gözlerinde gördüğüm boşlukla çözülüyor.

Hıçkırarak yalvarıyorum, "Lütfen, eğer beni duyuyorsanız, lütfen bir şey söyleyin!"

Sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, dudaklarının kenarları hayalet bir gülümsemeye dönüşüyor.

Zayıf, cızırtılı bir sesle, sözcükler kesik kesik ve neredeyse anlaşılmaz bir şekilde, "Yeterli değildi," diye fısıldıyor.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Zar zor konuşabiliyorum, o kadar çok ağlıyorum ki. Tüm vücudum hıçkırıklarla yıkılıyor. Dudakları kıpırıyor ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyor, daha da yaklaşıyorum, kulağımı ağzına yaklaştırıyorum ve tekrar söylemesi için yalvarıyorum.

En ufak bir nefes verişte, veriyor.

"Seni sevmek için bir ömür yetmedi."

Doktor ve hemşirelerden oluşan bir ekip odaya daldığında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sonsöz

Theo

İki ay sonra

Kahrolası sarı balonlar.

Korkulacak en aptalca şey, değil mi? Evet, öyle. Bu yüzden, geçirdiğim kazadan sonra hastanede uyandığımda -ilk kazam yani- koridorda sarı bir balon taşıyan bir çocuk gördüğümde ve o kadar korktum ki kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettiğimde şaşkınlığımı hayal edin.

Bu, garip bir şeyler dair ilk ipucuydu.

İlk başta beyin hasarı olduğunu düşünmüştüm. Saatte seksen mil hızla giden çelik bir roketin kafanıza çarpması yaşlı bir beyin için iyi değildir, bu konuda hepimiz hemfikiriz. Ama sonra sesler başladı. Kulağıma hafif fısıltılar geliyordu. Biri kadın, biri erkek. Dürüst olmak gerekirse erkek olan tam bir baş belasıydı. Sürekli yıldırımlar, futbol istatistikleri ve pansiyonlar hakkında konuşuyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ama kadın sesi. Onu duymak bir meleği duymak gibiydi.

İnanılmaz bir gülüşü vardı, akan su gibi ipeksi ve pürüzsüz. O kahkaha çok seksiydi. Kulaklarımda müzik gibi çınılıyordu.

Evet, kafamdaki hayali ses için bir şeyim vardı. Yargılama.

Ben.

Ve beni kendi sesimin nasıl değiştiğinden ve Şimdi kafamın içinde fısıldayan diğer sesin, sinir bozucu erkeğin sesinin aynısıydı.

Her şey yeterince berbat görünmüyorsa, uymayan tüm bu anılarım vardı. Yapmadığım şeyler, hiç gitmediğim yerler, daha önce hiç tanışmadığım insanlar.

Sonra rüyalar başladı.

Kabuslar, teknik olarak, çünkü çok korkutucuydular. Korkutucu olan rüyaların kendisi değil, ne kadar canlı olduklarıydı. Sanki *oradaymışım*, içindeymişim gibiydi.

Sanki geceleri başka birinin hayatını yaşıyordum.

Sonra birdenbire sahip olduğum tüm bu yeni alışkanlıklar ve arzular vardı. Her gün kahvaltıda ayı pençesi mi? Tabii, neden olmasın. İki Fransız şarabı

Şişesi yüz dolar mı? Evet, ondan biraz almalıyım.

Daha önce elime hiç fırça almamış ve hayatımı kurtarmak için düz bir çizgi bile çizememiş olmama rağmen yağlı boya resim yapmak?

Getir bakalım.

Tüm bunlar yeterince kötü değilse, sahildeki bu eski, boş Viktorya dönemi evine karşı bir saplantı geliştirdim. Takıntıdan da öte bir *dürtü*. Yakınında olmak zorundaydım. Ondan en fazla bir gün uzak kalabiliyordum. Sanki o şey dev bir mıknatıs gibiydi, güçlü bir kara delik beni çaresizce içine çekiyordu. Bana neler olduğunu merak ederek saatlerce odalarında dolaştım.

Tek mantıklı sonuç deliriyor olduğumdu. Önseziden bahsetmeyi unuttum.

O gece Cal's Diner'da olacağını biliyordum. İliklerime kadar biliyordum. O zamana kadar, beş yılımı kafamda onun sesiyle ve tuvallerimde tekrar tekrar şekillenen yüzüyle geçirmiştım. Bir yanım onu resmederek ondan kurtulacağımı umuyordu, sanki onun sınırlı bir miktarı varmış ve eninde sonunda tükenecekmiş gibi, ama görünüşe göre arz sonsuzdu.

Onu tanışmadan çok önce sevmiştim.

Bu kulağa gülünç geliyorsa, öyledir. Ama aynı zamanda doğru.

Onun için çölün yağmura duyduğu acı gibi acı çekiyordum. Özlem daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, ama içimi öyle bir kaplamıştı ki neredeyse işlevimi yerine getiremiyordum. Sonra, yağmurlu bir gecede, o ortaya çıktı. Cal's'ın tezgâhında ekstra pastırmalı Denver omleti ve limonlu turta sipariş ediyordu.

Tam da yapacağını bildiğim gibi.

O anda hissettiğim korku, sarı balonun görülmesini utandırdı.

Çünkü bu mümkün değildi. Hiçbiri, *hepsi*.

Peki ne yapmam gerekiyordu? Yanına gidip "Merhaba! Beni tanıımıyorsun ama seni çıplak resmettim ve rüyalarımnda seninle seks yaptım ve daha önce evli olduğumuza eminim - sonunda seninle tanışmak harika!" mı ? sanmıyorum.

Ben de sinirlendim. Kızdım ve uzak durmak için elimden geleni yaptım. Denedikçe daha çok parçalandım, ta ki o kadar ince bir ipliğe tutunana kadar. Dr. Garner bana şizofren olduğumu söylediğinde çok rahatladım.

Yani, buna inanmıyordum ama alternatifinden çok daha iyiydi. sağlam bir şeydi. *Mantıklı* geliyordu. Beynimi düzeltmek için ilaç almak mantıklıydı. Megan o lanet olası sarı balonu getirene kadar her şey yine mantıklıydı ve ben artık rol yapamıyordum.

Gıcırdayan lastiklerin sesi.

Savaş ya da kaç tepkisi çok kötü bir şey. Ben kaçmayı seçtim ve yine bir *kaza* geçirdim.

Tanrım, çok sert görünüyorum.

"Tatlım, dur."

Yumuşak sesi arkamdan geliyor. Kollarını belime dolayıp çenesini yaslariken banyo aynasından başka bir yere bakıyorum.

"Neden en azından burnumu düzeltemediler? Yüzümde öylece asılı durduğu için kendimi kötü hissediyorum, çarpık ve üzgün."

Megan kollarını bana doluyor ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Burnun mükemmel."

"Burnum trajik."

"Çok güzel."

"Evet, öyle. Ama öyle değil." Onu tutup yüzüme doğru çekiyorum, böylece onu öpebiliyorum. O ağzın tadına doyamıyorum.

Aletimi anında sertleştiren o küçük iç çekişlerden biriyle bana karşı eriyor, ama kıcını sıktığımda şakacı bir kahkahayla geri çekiliyor.

"Bekliyorlar."

"Bırak beklesinler," diye mırıldanıyorum, sonra tekrar ağzıma alıyorum. Onu derinlemesine öperken, kaçamasın diye kollarımı etrafına doluyorum.

O çok tatlı. Çok tatlı. Onu ne kadar sevdiğimi bildiğini sanmıyorum. O gözümün önünde olmadığında nasıl nefes alamadığımı. Onun için seve seve ölebileceğimi, öldürebileceğimi, istediği büyük ya da küçük her şeyi yapabileceğimi.

Diğer tüm saçmalıklar bir yana, ben de ona normal yoldan aşık oldum. Kim olduğu için. Cesaretinden, gücünden, zekasından dolayı. Kibarlığı ve sert dış kabuğunun altında sakladığı yapışkan yumuşak merkezi yüzünden. Dürüst olmak gerekirse, nakavt olması onu incitmedi ama gerçek *anlamda* hayalimdeki kadın olmasaydı bile hayalimdeki kadın olurdu.

Bu konuda uzun bir konuşma yaptık ve o da bana aynı şeyi söyledi. Ben onun geçmişini için sadece bir yer tutucu değilim. Açıklaması zor ama biliyorum ki

Bana baktığında *beni* görüyor.

Ve ona baktığımda tüm dünyamı görüyorum.

"Theo," diyor Megan nefes nefese, o muhteşem gözleriyle bana bakarak. Okyanus rengindeler, mavi ve yeşilin birleşimi, ışıkla birlikte renk değiştiriyorlar. "Theo, eğer şimdi aşağı inmezsek, bir saat olacak ve Suzanne'dan bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Pfft. Ne olursa olsun bunun sonunu asla duyamayacaksın. Drama için yaşıyor."

"Hadi ama, bu partiyi hazırlamama yardım için gerçekten çok çalıştı!"

Yanağını okşuyorum, sonra eğilip boynunu içime çekiyorum. Tanrım, teninin kokusuna bayılıyorum. Ilık vanilya ve fırından yeni çıkmış kurabiye gibi tatlı bir şey. Her kokladığımda dişlerimi ona geçirmek istiyorum.

Elimi belinden yukarı kaydırıp dolgun bir göğsünü nazıkçe sıktığımda, "Tatlım," diye uyarıyor.

"Çabuk olacağım" diye fısıldıyorum ve kasıklarımın banyo lavabosu arasında sıkışana kadar kalçalarımı kullanarak geriye itiyorum.

Gülüştü gırtlaktan geliyor. Omurgamda bir şehvet heyecanı uyandırıyor.

"Hayır, tatlım." Ellerini çırparak beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Sırtarak bileklerini kavriyorum ve kollarını sırtına doluyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Taşakların dizimden gelecek kötü bir darbenin doğrudan ateş hattında," diyor tatlı tatlı gülümseyerek. "Sanırım bu işe yarar."

Kızarmış gibi yapıyorum. "Haksızlık." Sonra onu gıdıklıyorum, çünkü çığlık atmasını seviyorum.

"Dur! Hayır! Seni pislik!" Kollarımın arasında kıvranıyor, kaçmak için çırpınıyor ama ben çok güçlüyüm. Çaresizce gülene ve bana kitaptaki tüm küfürleri edene kadar rahatlamıyorum.

Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yanağımı karnına yaslıyorum. "Hey, küçük fasulye," diye fısıldıyorum, karnının küçük şişliğini ellerimle çerçeveleyerek. "Nasılsın bakalım?"

Megan'ın yumuşak elleri başımın üzerine geliyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve nasıl titrediklerini hissedebiliyorum. "Harika gidiyor. Babasını çok sevdiğini söylüyor."

Ona bakıyorum. Gözleri yumuşacık, gözyaşlarıyla parlıyor ve o kadar sevgi dolu ki beni öldürüyor.

Kısık sesle, "Ben de onu seviyorum. Ve annesini." Sesim kesildi. "Çok fazla."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ağlamamak için kendini zor tuttuğu zamanlarda yaptığı gibi hızlı hızlı göz kırpmıyor.

Alt katta bir yerlerden Suzanne'ın sinirli bağırışının sesi geliyor. "Tanrı aşkına, millet, geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Ayağa kalkıp Megan'ın gülen ağzına bir öpücük konduruyorum, sonra elinden tutup onu yatak odasından çıkarıyorum. Aşağıya indiğimizde Suzanne, Coop ve Hillrise'daki bütün çocuklar ana salondalar ve ellerinde içkilerle etrafta dolanıyorlar. Köşede bir bar var ve iki üniformalı garson bir kenarda durmuş, ellerinde partilerde servis edilen ve doymadan önce yüz tanesini yemeniz gereken küçük lokmalarla dolu gümüş tabaklar tutuyor.

İçeri girdiğimizde herkes dönüyor.

"İşte ! Misafirler gelmeye başlamadan önce buraya gel ve birkaç kelime söyle."

Suzanne'ın üzerindeki kırmızı elbise o kadar dekolte ki bazı eyaletlerde yasalara aykırı olabilir. Coop kocaman bir sırıtışla ona bakıyor ve kolunu omuzlarına dolamış, bize bakamayacak kadar manzaranın tadını çıkarmakla meşgul.

Megan ve ben şöminenin yanında yürüyoruz. Salonun pencerelerinden dışarıdaki caddede kaldırıma kurulmuş vale standını görüyorum. Buttercup Inn'in büyük açılışı için üç yüzden fazla konuk LCV yaptı, ama muhtemelen daha fazlasını alacağız. İnsanlar bedava içkiye bayılır.

Megan elimi sıkıyor, beklentiyle bana bakıyor ama ben başımı sallıyorum. Hâlâ başkalarının yanında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım.

Gülümseyerek tüm arkadaşlarımıza dönüyor. "Pekâlâ, Buttercup'ı bu kadar güzel hale getirmek için yaptığınız her şey için size çok teşekkür etmek istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, hayal ettiğimden daha iyi." Bir elini kalbinin üzerine bastırmak için duraklıyor. Bugün zorlanacağını bildiğim için bir kolumu omuzlarına atıp onu kendime yaklaşıtıyorum.

Acı tatlı kelimesi böyle zamanlar için icat edilmiştir.

Nefes alır ve devam eder. "Coop, Suzanne... siz bizim en iyi dostlarımızsınız. Siz olmasaydınız tüm bunları atlatamazdık. Sizi seviyoruz."

Suzanne gözlerini ovuşturuyor. Coop kocaman başını salladı, sırıtışı daha da büyüdü. "Ben de seni seviyorum, şekerim." Gözleri benimkilerle buluşuyor. Daha sessiz bir sesle, "Ve seni, kardeşim," diyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Belki bir gün Coop'la olanlar hakkında konuşurum. Bir gün yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve tüm torunlarımız arka verandadaki sallanan sandalyelerimizin etrafında koştururken. Ama şimdilik ikimiz de bunu kendi haline bıraktık. Hâlâ sindirmeye çalıştığımı anlayabiliyor. Böyle iyi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.

Megan şöyle diyor: "Hillrise'daki tüm çalışanlara, bu gece sıkı çalışmanızın ve yeteneğinizin bir kutlaması. Buttercup ile en az benim kadar gurur duyduğunuzu biliyorum, çünkü o mükemmel. Tüm kalbimizle teşekkür ederiz. Şampanya ile kadeh kaldırmak isterdim ama buna iznim yok."

Bir elini karnına koyup gülümsüyor ve herkes gülüyor.

Kalbim şişiyor. Tekrar kontrol altına almadan önce birkaç kez yutkunmam ve derin nefes almam gerekiyor.

Sonra dışarıya yanan ilk arabayı görüyorum ve Megan'ın omzunu sıkıyorum. O da bakışlarımı takip ediyor ve heyecanla alkışlıyor.

"Oh! İnsanlar gelmeye başladı!"

"Şimdiden mi?" diye bağıyor Suzanne, anında panikleyerek. "Kahretsin, yemek şirketinin hazır olduğundan emin olayım!" Coop'tan ayrılıp odadan koşarak çıktı, elleri havada, topukları yere vuruyordu.

"Beni bekleyin!" diye bağıyor Megan, çoktan takip ediyor.

Onu kolundan tutup geri çekiyorum ve son bir kez sıkı bir öpücük veriyorum.

Bana bakıyor, nefesi kesilmiş, gözlerinde mutluluk parlıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Başımı kulağına doğru eğdim. "Ben de seni seviyorum."

Bir kahkaha atarak gitti, ulaşamayacağım bir yerde dönüyordu. Odadan koşarak çıkışını izliyorum, saçları uçuşuyor, uzun bacakları parlıyor, dar kot pantolonunun içinde elma gibi bir kıcı var. Ve bana o gece Cal's Diner'da söyleyen altıncı hisle bu kadını sonsuza dek seveceğimi biliyorum. Ne olursa olsun, ruhumun her zaman işaret edeceği gerçek kuzey o.

Onu her hayatımda seveceğim.

Teşekkür

Bu kitap için planım, fikri tasarladığım andan son bölümü yazdığım ana kadar, Theo'nun sonunda ölmesiydi. Kazadan sonra hastanede öldü, organları bağışlandı ve aylar sonra Megan, Theo'nun kalbini alan adamla tanıştı. Dramatik, değil mi? Ama Theo'nun kalbinin durma zamanı geldiğinde bunu yapamadım. Parmaklarım onun ve Megan'ın hak ettiği mutlu sonu yazmaya başladı ve işte buradayız.

Reenkarnasyon konusu beni her zaman büyülemiştir. Bu kitap için araştırma yaparken, başka hayatlar yaşadıklarına ikna olmuş insanlar hakkında bazı inanılmaz hikayeler okudum. Belirli yerlere çekilen, hiç yapmadıkları şeyler veya hiç tanımadıkları insanlar hakkında canlı, tekrarlayan rüyalar gören, ölüme yakın deneyimlerden sonra açıklanamayan korkular ve garip alışkanlıklar geliştiren veya sadece doğdukları andan itibaren bir zamanlar başka biri olduklarını bilen insanların hikayeleri. Dünyadaki dinlerin çoğu olmasa da birçoğunun özünde ölümden sonra yaşam inancı vardır.

Gerçek ya da kurgu, ilginç bir okuma olduğu kesin. Bir vakada, üç yaşındaki bir çocuk geçmiş yaşamında öldürüldüğünü hatırlamış, katilini teşhis etmiş ve polisi eski cesedinin bulunduğu yere götürmüştür.

Zavallı çocuk.

Editörüm Linda Ingmanson'a tüm hatalarımı yakaladığı için teşekkür ederim. Teri Clark Linden'a Megan, Theo ve arkadaşlarına hayat vererek harika bir iş çıkardığı için teşekkür ederim. Jay'e, taslaktaki pürüzlü noktalarda bana yardım ettiği ve hayali arkadaşlarım için ağladığımda (çok fazla) gülmediği için teşekkürler. Najla Qamber'e güzel kapak tasarımı için teşekkürler. Çalışmalarımı destekleyen tüm blog yazarlarına ve eleştirmenlere teşekkür ederim.

Ve inanılmaz derecede minnettar olduğum tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Bu hayatta hiç karşılaşmasak bile, belki bir sonraki hayatta karşılaşırız.

Yazar Hakkında

J. T. Geissinger, kötü çocuklar, güçlü kadınlar ve Kindle'ınızı sislendirecek seks ile akıllı, sinirli aşk hikayeleri yazıyor. Yayınlanmış on beş romanı, çağdaş, paranormal, romantik gerilim ve romantik komedi dahil olmak üzere çeşitli romantizm türlerini kapsamaktadır.

En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü, En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir ve hem paranormal hem de çağdaş kategorilerde Amerika Romantizm Yazarları® tarafından verilen RITA® Ödülü için iki kez finalist olmuştur. Çalışmaları ayrıca Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri'nde finale kalmıştır.

Los Angeles'ta kocası ve sağır ve bunamış kurtarılmış kedisi Ginger ile birlikte yaşıyor.

J.T.'nin romanlarını beğeniyorsanız, yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ve sadece abonelere [özel aylık çekilişlere aylık bültenine abone](#) katılmak için lütfen olun. (Katılmak için LOVESTORY yazıp 66866'ya da gönderebilirsiniz).

J.T.'nin Facebook okuyucu grubu [Geissinger'ın Çetesi](#)'ndeki diğer hayranlara katılarak haftalık çekilişler ve yazı güncellemeleri, kapaklara ve yeni projelere ilk bakışlar ve daha fazlası dahil olmak üzere özel içerikler edinin.

www.jtgeissinger.com

J.T. Geissinger tarafından da yazılmıştır.

Daha seksi, duygusal okumalar mı arıyorsunuz?

Yavaş Yanık Serisi

Her biri sevilen bir peri masalına dayanan tutkulu modern aşk hikayeleri.

[Senin İçin Yan](#)

[Senin İçin Eriyeceğim](#)

Kötü Alışkanlık Serisi

İnkâr edilemez derecede seksi üç rock tanrısıyla karşılaşan üç cesur, bağımsız en iyi arkadaşı takip edin ve kıvılcımların uçuşmasını izleyin.

[Günah Gibi Tatlı](#)

[Beni Günahkâr Yap](#)

[Benimle Günah İşle](#)

Kötü Oyunlar Serisi

Romantizmin yanında bir de gerilim mi seviyorsunuz? Okuyucular tarafından Grinin Elli Tonu ve Jason Bourne'un bir olarak tanımlanan Wicked Games serisini deneyin.

[Wicked Beautiful](#)

[Kötü Seksi](#)

[Kötü Niyetler](#)

Gece Avcısı Serisi

Vahşi şekil değiştiricilerden oluşan kadim bir ırkın kraliçesi olarak hak ettiği yeri almak için mücadele eden yarı insan bir kadını anlatan ödüllü destan.

[Gölgenin Kıyısı](#)

[Oblivion'un Kenarı](#)

[Rapture's Edge](#)

[Karanlığın Kıyısında](#)

[Darkness Bound](#)

[Karanlığa Doğru](#)

İçindekiler

[Sonsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[J.T. Geissinger tarafından da yazılmıştır.](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

